

ความรัก ๑๐ นาที

Robin Moline

หนังสือเล่มนี้
พิมพ์ด้วยกระดาษกอนอมสายตา

ความรัก ๑๐ มิติ

ฉบับเวียนใหม่

ISBN 974-374-031-7

ผลงานอันดับที่ ๒๖ ของกลุ่มสุดฝั่งฝัน

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๒๓๐

พิมพ์ พฤษจิกายน ๒๕๔๔

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

๖๔๔ ซ.เทียมพร ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๕-๘๕๑๑

จัดจำหน่าย บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

โทร. ๐-๒๒๒๕-๙๕๓๖-๔๐

ราคา ๓๐ บาท

○ ผู้ใดศรัทธาและเห็นคุณค่า ต้องการนำหนังสือไปช่วยเผยแพร่
กรุณาติดต่อ "กลุ่มสุดฝั่งฝัน"

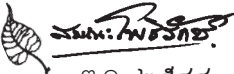

คำนำ

“ความรัก ๑๐ มิติ” เคยพิมพ์เป็น“หนังสือ”มาแล้ว ถึง ๘ ครั้ง รวมเป็นจำนวนเล่มได้ถึง ๖ หมื่นเล่มทีเดียว ซึ่งเป็นหนังสือทำจากการถอดเทปคำบรรยายของอาตมา ๒ ครั้ง ที่ได้บรรยายไว้เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ณ วิทยาลัยครู เชียงใหม่ ครั้งที่ ๑ กับบรรยายอีกเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ก็เห็นว่า ความหมายของ“ความรัก”นี้ สำคัญมากเป็น ทั้งประโยชน์และโทษอย่างยิ่งด้วย สำหรับความเป็นมนุษย์ หากไม่รู้แจ้งอย่างดีใน“สารลัจจะแห่งความรัก” หรือไม่รู้เนื้อแท้ของ ความรักอย่างเป็นลัจจะแล้ว แน่نون“ความรัก”มันก็เป็นตัวร้าย ที่ทำลายมนุษย์ บงการสังคมให้ทุกชั่วร้อนลวระทำได้ทุกรูปแบบ ดังนั้น จึงได้ตั้งใจว่า จะ“ทำ”อีกสักฉบับ ให้มันดูมีน้ำหนัก น้ำหนักที่ครบครันกว่าฉบับที่ได้พิมพ์กันมานานแล้วนั้นดูบ้าง กว่าจะได้ฤกษ์และทำสำเร็จก็กินเวลาห่างจากฉบับแรกมาถึง ๒๐ กว่าปี เกือบ ๓๐ ปีทีเดียว แต่ถึงอย่างไร ก็ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ไม่มีวันสายเกินไปแน่ๆสำหรับเรื่อง“ความรัก”.....!!

“ความรัก ๑๐ มิติ”ฉบับนี้ จึงเป็นฉบับที่อาตมาตั้งใจเขียน ขึ้นมาโดยตรง ย่อมจะมีเนื้อความที่ทำความระคายเคืองให้แก่ ท่านผู้อ่านไปบ้าง ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่ง อาตมาทำสิ่งนี้ ด้วย “ความรัก”เพื่อมวลมนุษยชาติ เท่าที่สื่อความจริงจากใจออกมาได้

ด.ค. ๒๕๕๔

สารบัญ

● ความรัก ๑๐ มิติ.....	๕
● ความรักมิติที่ ๑ กามนิยม.....	๙
● ความรักมิติที่ ๒ พันธนิยม.....	๑๖
● ความรักมิติที่ ๓ ญาตินิยม.....	๑๙
● ความรักมิติที่ ๔ ชุมชนนิยม.....	๒๒
● ความรักมิติที่ ๕ ชาตินิยม.....	๒๔
● ความรักมิติที่ ๖ สากลนิยม.....	๒๕
● ความรักมิติที่ ๗ เทวนิยม.....	๓๐
● ความรักมิติที่ ๘ อเทวนิยม.....	๓๔
● ความรักมิติที่ ๙ นิพพานนิยม.....	๔๕
- อริยบุคคล ๔.....	๔๘
- ตัณหา ๓.....	๕๔
- กัลยาณเจตนา.....	๕๗
- อริยชน.....	๖๔
- อมตชน.....	๗๖
● ความรักมิติที่ ๑๐ พุทธภูมินิยม.....	๘๑
- ทบถวนวิภาตตัณหา ๓ ระดับ.....	๘๕
- ปล่อยวาทอย่างพุทธ.....	๙๒
- ความมหัสจรรย์ของอมตชน.....	๑๐๒
● คำถามท้ายเล่ม.....	๑๐๕

ความรัก ๑๐ มติ

(ฉบับเขียนใหม่)

ความรัก คือ อากาทางจิตชนิดหนึ่ง อากาทางนั้นได้แก่ **“อาการขบใจผสมความยินดี”** ถ้าหากขบถึงขั้นผูกพัน ก็เป็นความติดยึด นั่นคือ เริ่มเห็นแก่ตัว และถ้าหากติดยึดถึงขั้นดูตติงเข้ามาเป็นของตัวของตนเท่าใดๆ ก็เป็นความเห็นแก่ตัวมากขึ้นเท่านั้นๆ ที่สุดหากถึงขนาดตติงดูมาเพื่อตัวเอง แต่ผู้เดียว และหวงแหนไม่เผื่อแผ่ให้ใคร ความรักที่มีลักษณะปานฉะนี้ ก็คือ “ความเห็นแก่ตัว” สุดๆ เต็มๆ แล้วนั่นเอง

แต่ถ้าหาก**“อาการขบใจผสมความยินดี”** นั้น ลดความเห็นแก่ตัว ลดความหลงใหลคลั่งไคล้ ลดความหวงแหน ลดความดูตติง ความติดยึด ความผูกพันลงไปไปตามลำดับ คุณค่าของความรักก็จะสูงขึ้นๆ และถ้าหากผู้ใดสามารถลดอาการดังกล่าวนี้ด้วย และทั้งตนก็สามารถเสริมสร้างความสำเร็จ

เก็อกูลช่วยเหลือเผื่อแผ่ออกไปแก่ผู้อื่นให้พ้นทุกข์ ได้กว้าง
ได้ลึกซึ่งสูงส่งครบคุณภาพและปริมาณมากขึ้นๆอีกด้วย ก็ยิ่ง
เป็นความรักที่ประเสริฐมีคุณค่าสูงมีประโยชน์มากยิ่งขึ้น

คนที่มีอาการชอบใจผสมความยินดีแต่เฉพาะตัวเอง
มีแต่ความปรารถนามาให้แก่ตน ไม่มีแก่คนอื่นเลย คนชนิดนี้คือ
คนผู้มีแต่“ความเห็นแก่ตัว”ถ่ายเดียว จึงเท่ากับคนที่ไม่มี
“ความรัก”เลย เพราะ“เห็นแต่แก่ตัวเอง” เป็นคนที่มีแต่“ตัวเอง”
หรือมีแต่“อัตตา”แท้ๆเท่านั้นเต็มๆ โดดๆ เดี่ยวๆ หนึ่งเดียว
ไม่มีอื่นเลย จึงไม่ใช่“ความรัก”

หนึ่งเดียวเป็น“ความรัก”ไม่ได้ “ความรัก”ต้องมีสองขึ้นไป
ยิ่งเผื่อแผ่กว้างมากกว่าสองทวีมากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งเป็น“ความรัก”
ที่ประเสริฐยิ่งขึ้นเท่านั้นๆ

“อวิชชา”หรือ“กิเลส”มักจะทำให้คน“เห็นผิด”ไปว่า
ความรัก คือ ความผูกพันไม่ห่างเหิน ความห่วงแทนเพื่อตัว
เพื่อตน ความติดยึดไม่ปล่อยไม่วาง ความดูตึงให้เหนียวให้
แน่น ความเห็นแก่ตัวให้แคบให้จัดจ้าน ความหลงใหลคลั่งไคล้
ปรารถนาเป็นของตัวเองของตน หากใครมีอาการผูกพัน ..ห่วงแทน
..ติดยึด ..ดูตึง ..เห็นแก่ตัว และหลงใหลคลั่งไคล้ปรารถนาเป็น
ของตัวเองของตน ได้มากได้หนักได้แน่นได้แรง ยิ่งๆเพียงใดๆ ก็คือผู้
“มากไปด้วยความรัก”หรือผู้มี“ความรัก”ที่น่าเชิดชูยกย่องเลิศลอย
เพียงนั้นๆ

แท้จริงแล้ว อาการดังกล่าวนี้ มิใช่“ความรัก”เลย
“เห็นผิด”(มิจฉาทิฎฐิ)กับไปชนิดตรงกันข้ามทีเดียว มันเป็น

“ความโลภ”ต่างหาก ซึ่งโลกจัดขัดแย้ง ยิ่งแรงยิ่งเป็น“ตัวกู ของกู”(อัตตา,อัตตนิยา)

ตามสารลัจจะที่ถูกต้องนั้น ความรักไม่ใช่ความชั่ว ที่มีลักษณะ“เห็นแก่ตัว” ความรักเป็นความดี ที่มีลักษณะ “เมตตาหรือปรารถนาให้ผู้อื่นได้สุข” ความรักมีใช้ลักษณะของ “ความเป็นอิตตาหรืออิตตนิยา”ที่มีลักษณะแคบเพื่อตัวกูของกู โดยเนื้อแท้แก่นจริงแล้ว“ความรัก”มีลักษณะตรงกันข้ามกับ “อิตตาหรืออิตตนิยา”ด้วยซ้ำ ความรักที่สูงส่งที่ประเสริฐยิ่ง มีคุณลักษณะถอดตัวถอดตนสู่“ความเป็นอนัตตา” ยิ่งมีอาการ เอื้อมเอื้อแผ่แผ่ออกไปจากตัวจากตน จนหมดตัวหมดตน นั้นแหละจึงจะเป็นความรักที่วิเศษสุด ความรักตามลัจจะนั้น ทวนกระแสกับอิตตา ความรักไม่ใช่ลักษณะ“เอกพจน์หรือเอกเทศ” แต่มีลักษณะ“พหูพจน์หรือพหุภาค” “ความรัก”ไม่ใช่“ความโลภ” ที่จะกอบโกยเข้ามาหาตนเข้ามาบำเรอตน หรือมีแต่แคบเข้ามา เป็นตนเป็นตัวเอง แต่เป็น“ความแผ่แผ่อื้อเพื่อเกื้อกูล”ออกไป หาผู้อื่นมากขึ้น ยิ่งขยายกว้างขึ้นๆก็ยิ่งเป็นความรักที่ประเสริฐ สูงส่งยิ่งๆขึ้น

ขอยืนยันว่า โดยลัจจะนั้น“ความรัก”ไม่ใช่“ความเห็น
แก่ตัว” “ความเห็นแก่ตัว” จึงไม่ใช่“ความรัก”

เพราะ “ความเห็นแก่ตัว” ก็ประกาศลักษณะของ
มันเอง อยู่ชัดๆโต้งๆ ว่า เป็น“กิเลสโลภมาให้แก่ตน”

คนที่กล่าวว่า “ความรักคือความเห็นแก่ตัว” นั้น
กล่าวผิด อวิชชาหรือกิเลสต่างหากพาให้เขากล่าวเช่นนั้น

“ความรัก”ที่แท้ที่บริสุทธิ์จริง ไม่ใช่“ความเห็นแก่ตัว”เลย ทว่าเป็น“ความเมตตาหรือปรารถนาให้ผู้อื่นได้สุข” เป็น“ความภาคภูมิใจที่พากเพียรขยันเอื้อเพื่อเกื้อกูลเสียสละต่อผู้อื่น” เป็น“อาการเอื้อมเอื้อเผื่อแผ่ออกไปจากตัวจากตน จนกระทั่ง“หมดตัวหมดตน” นั่นต่างหาก จึงจะเป็นความรักที่วิเศษสูงสุด

สรุป **ความรัก** คือ **อาการชอบใจผสมความยินดี ที่พร้อมกับมีความปรารถนาต่ออย่างสัมมาทฎฐิ** หากใครปฏิบัติพัฒนา“**อาการชอบใจผสมความยินดี ที่ไม่เห็นแก่ตัวเลย มีแต่เต็มไปด้วยความเมตตาหรือปรารถนาให้ผู้อื่นได้สุข**” หรือ“**มีแต่ความเผื่อแผ่ของตนเสียสละแก่ผู้อื่น**”ให้เจริญสูงสุดจนเกิดจริงเป็นจริงได้เท่าใดๆ ผู้นั้นก็คือ **ผู้ได้สร้าง“ความรัก”ที่ใหญ่ยิ่งประเสริฐสุดเท่านี้**

คนผู้มี“**ความรัก**”**ประเสริฐที่สุด สูงที่สุด จึงได้แก่ ผู้ที่หมดตัวตน** ชนิดไม่มีกิเลสถึงขั้นสิ้นอาสวะ **เห็นแก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสียสละเกื้อกูลช่วยเหลือเผื่อแผ่ออกไปให้ผู้อื่นอยู่อย่างภูมิใจสุขใจ และยืนยาวหาประมาณมิได้ และเต็มไปด้วยความปรารถนาที่ตัวเราจะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ให้มากๆให้ยิ่งๆให้กว้างที่สุดเท่าที่จะให้ได้**

ดังนั้น คำว่า “ความรัก” มิติที่ ๑ นี้ หากจะหมายเอาว่าเป็น“ความเห็นแก่ตัว” ก็ใกล้เคียงความจริงที่สุด แต่ถ้าหากจะหมายเอาว่า เป็น“ความเผื่อแผ่-เสียสละ” ก็แคบและเล็กสุดๆ

“ความรัก”ยังมีอีกหลายมิติ ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปถึง ๑๐ มิติ ดังนี้

“ความรัก” แบ่งออกไปเป็น ๑๐ มิติ

ได้แก่

 ความรัก มิติที่ ๑ ความนิยบ

มิติที่ ๑ คือ ความรักที่เป็นเรื่องของความใคร่ เรื่องของ
กาม เรื่องของการสมสู่ของผู้หญิงผู้ชาย เรื่องของคน ๒ คน หาก
จะเห็นแก่กันและกันก็แค่อยู่ในวงวนของ“คนคู่”หรือคน ๒ คน
ซึ่งเป็นความรักที่เผื่อแผ่แก่กันอยู่แค่คน ๒ คน ความรักมิตินี้

ถ้ายิ่งรักมากติดใจในรสกามของคุณ สุขสมในรสไคร่มากเท่าใดๆ ก็ยิ่งแคบมากเข้าๆ เท่านั้นๆ มันเป็นวงแคบที่เห็นแก่แค่คู่อีก คูไคร่ของคุณเท่านั้น ถ้าเม้นติดมากยึดมาก ดูดดึงมาก ก็ยิ่ง หวงแหวนมาก ผูกมัดรัดตรึงตรึงใจเป็นอุปาทานแน่นขึ้นๆ และ หากยังมีแต่ความไคร่มากขึ้นๆ ก็ยิ่งจะมีดขำดำถุณา เป็น ความหลงไหลคลั่งไคล้และหึงจัดรัดรอบรุนแรง ไม่มีคนอื่น แทรกเข้าได้เลย มีอะไรก็ทุ่มโถมให้แต่แก่เธอแก่ความรักที่หลงติด ผูกแน่นนี้เท่านั้น หนักเข้าๆ จะเห็นแต่แก่ตัว โดยอาศัยคู่อที่ตน รักสุดนั้นแหละเป็นเครื่องมือ หรือเป็นองค์ประกอบในการเสพ สุขสมให้แก่ตน ยิ่งหลงในรสสุขนั้นมากเท่าใดก็ยิ่งยึด เป็นของตัวของตนสนิทเนียนเข้าเป็นตน กระทั่งถึงขั้นไคร่มอง ใครแตะต้องไม่ได้ จะหึงแรงจนถึงขั้นทำร้ายคนที่มากล้ำกรายได้ ถึงขั้นเอาตายกันทีเดียว

อารมณ์ชนิดนี้ คือ ความเห็นแก่ตัวแท้ๆ คือ ความโลภ เพื่อตัวเพื่อตนเต็มๆ คือ กามราคะสมบุรณ์แบบ หากจะ เรียกว่า“ความรัก” ก็เป็นความรักที่ต้องการมาบำเรอตนนั่นเอง

การบำเรอตนเอง ไม่ใช่“ความรัก” การได้มาสมไคร่ สมอยากแก่ตน เป็น“ความเห็นแก่ตัว”

ใครถ้าเม้นถึงขั้นปฏิบัติต่อคู่ของตนเยี่ยงทาสหรือเยี่ยง วัตถุบำบัดความใคร่ ไม่มีใจเพื่อแผ่เกื้อกูลปรารถนาดีต่อคู่ ของตน แม้ด้านกายภาพจะจ่ายวัตถุเข้าของเงินทองทรัพย์สินศฤงคาร ให้ด้วยอาภักปิริยาที่ดูเหมือนมีน้ำใจเอื้อเอ็นดูเสียสละปานใดๆ ก็ตาม ก็เป็นเพียงคำจ้าง ทุกอย่างเพื่อ“ตัวเอง”แท้ๆ คนผู้นี้ยัง

ไม่เชื่อว่า“มีความรัก” เป็นแค่ผู้“ให้” หรือผู้“จ่าย”ค่าจ้าง เพื่อ
บำเรอความใคร่ของตน

จนกว่าคนผู้นี้ จะมี“การเผื่อแผ่การเสียสละ”ให้แก่“คู่”
ของตน อย่างบริสุทธิ์ใจไม่ว่าจะ“ให้”วัตถุธรรมให้รูปธรรม หรือ
ให้นามธรรม ถ้าให้มาก ใจสะอาดมากก็“รัก”มาก ให้น้อย
ใจสะอาดน้อยก็“รัก”น้อย เพราะการ“ให้”หรือ“สละ”ที่ออกไป
จาก“ความรัก” เกิดจาก“ความรัก”นั้น จะมีใช้เพื่อแลกอะไร
อย่างไรอย่างหนึ่งอยู่ เป็นอันขาด

“ความรัก”ไม่ใช่“ความโลภ”หรือ“ความแกลก”มาให้ตน

หากยังมีความโลภใดๆที่เหลือเป็นเศษเป็นส่วนอันต้องการ
แลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ตน“ให้”หรือตน“สละ”อยู่เท่าใดๆ ก็ลด“ค่า
ของความรัก”ลงตามจริงเท่านั้นๆ ยิ่งเป็นการ“ให้”หรือ“สละ”
เพื่อแลกเอามา“เป็นของตนคนเดียว” หรือ“เป็นทาสผู้ซื้อสัตย์
ต่อตน”ที่ตนจะได้ทาสนั้นไว้บำเรอประโยชน์แก่ตนเองแต่เพียงผู้เดียว
ก็ยังมีใช้“การให้-การสละ”เลย แต่เป็น“การซื้อ”แท้ๆตรงๆ
ป่วยการกล่าวถึงคำว่า“ความรัก”

ยิ่งชอบมาก ตีตใจมากในรศกามของคู่ตน สุขสมใน
รสีใคร่มาก ที่เห็นคู่เสพของตนเจ็บปวดทุกข์ทรมาน ตนยิ่ง
สุขสะใจ(sadist) นั้นยิ่งไม่ใช่“ความรัก” แต่นั่นคือ การสุขสม
อารมณ์ที่ตนชอบความรุนแรงโหดร้ายซึ่งฝังอยู่ส่วนลึกในก้นบึ้ง
ของจิตตนเอง เป็น“สัญชาตญาณหรืออนุสัย”(unconscious)
ที่เจ้าตัวไม่สามารถหยั่งลงไปล่วงรู้ความจริงของ“จิตวิปริต”เหล่านี้
ได้ เพราะมันเป็น“จิตไร้สำนึก”(unconscious)ที่เกิดจากตนเคย

ยินดีในความรุนแรง และได้สะสมความรุนแรงใส่จิตตนมานาน

เช่น ชอบดูการแข่งขันที่เอาชนะคะคานกันอย่างถึงพริกถึงขิง หรือชอบดูการต่อสู้ที่ฟาดฟันทำหั่นกัน ดูการทำร้ายเช่นฆ่า ยิ่งต่อสู้กันรุนแรงโหดเหี้ยมเท่าไรก็ยิ่งชอบ กระทั่งรุนแรงสูงขึ้น หยาบขึ้นๆเป็นคนชอบความโหดร้าย จึงกลายเป็น“คนชอบในความรุนแรงทุกซ์ทรมานเหี้ยมโหดฝังลึกอยู่ในจิตไร้สำนึก”(sadist)

จิตที่ได้สั่งสม“ความชอบหรือรักรสชาติของความอำมหิต” เช่นนี้ เมื่อมาแสดงออกกับใครย่อมมีใช้“ความรัก” แม้จะมิใช่ “การให้ การสละวัตถุธรรมรูปธรรมนามธรรม”กับคู่รักของตนมากเท่าใดๆ ก็ยังมีใช้“ความรัก” แต่เป็นเพียง“สิ่งแลกเปลี่ยน” เพื่อให้ได้มาซึ่ง“ความอำมหิต”หรือ“ความวิปริต”ที่ฝังลึกอยู่ใน “จิตไร้สำนึก”ของตนโดยแท้

ถ้า“จิตวิปริต”ในความอำมหิตได้สั่งสมใส่จิตร้ายหนัก ยิ่งขึ้นไปกว่านี้ ก็ก้าวถึงขั้น“ตนสุขสบาย เมื่อตนได้เจ็บเสียดปวดเสียดเองทุกซ์เองทรมานเอง”(masochist) ไม่ว่าตนทำตนเอง หรือใครจะเป็นผู้กระทำให้ ก็สุขสบายได้ทั้งนั้น เพียงแต่ว่า คนผู้อำมหิตถึงขั้น“ตนเองทำตนเอง”จึงจะสุขสบาย นั้นแหละคือผู้มีจิตรุนแรงร้ายยิ่งกว่า ผู้ที่“คนอื่นทำให้ตนเจ็บ”แล้วก็สุขสบาย

ความรักมิติที่ ๑ นี้ เป็นความรักแบบเพศสัมพันธ์ ไม่ว่าเพศตรงกันข้ามหรือวิตถารเพศเดียวกัน เป็นความรักที่เห็นแก่กันและกันอยู่แค่ฉันกับเธอเท่านั้น หรือเห็นแก่ผู้อื่นก็เผื่อออกไปแค่คนเดียว วงรักจึงแคบอยู่แค่คน ๒ คน คือ ให้แก่กัน และกันก็แค่ ๒ คน ซึ่งถ้าจัดจ้านก็มีอารมณ์หึงหวง แก่งแย่ง

รุนแรง ถึงขั้นฆ่ากัน ฆ่าตนเองสังเวชชีวิต เช่นบุญซาร์ก ก็เป็นไปได้
ขั้นที่ชื่อว่า“กาม”มีแต่ความขาดทุน เพราะได้เสพอารมณ์
กามสุขนิดหน่อย แต่ทุกข์ยากมากมาย ทำลายก็หนักหนา
เปลืองชีวิต เปลืองใจ เปลืองเวลา เปลืองแรงกาย เปลืองแรง
สมอง เปลืองทุนรอนวัตถุทรัพย์สิน เป็นความผละอาลัยพร่า
เสียหายที่สุดในโลก ความรักมิติที่๑ นี้ จึงต่ำต้อย ต้อยค่าที่สุด
นับว่าไร้คุณประโยชน์ยิ่งกว่าความรักชนิดใดๆ

อารมณ์“กามสุข”ก็เป็นแค่“รสอร่อยที่หลงติด”(อัสสทหะ)
ซึ่งเป็นเพียง“อารมณ์หลอกลอกๆไม่จริง”(อลิกะ) เพราะแท้ๆมันเป็น
“ความยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน) ที่คนสามารถจะเลิก จะศึกษาปฏิบัติ
ละล้างจนหมดเกลี้ยงไปจากจิตของผู้หลงติดหลงยึด ให้สำเร็จ
เด็ดขาดสัมบูรณ์(absolute)ได้จริง อันเป็นเรื่อง“เหนือธรรมชาติ-
เหนือความมานเวียน”(โลกุตระ) หรือเป็นเรื่อง“ล้างสัญชาตญาณ
การสืบพันธุ์แห่งสัตว์โลก”(โลกุตระ)กันทีเดียว เรื่องนี้ก็คงยาก
ที่จะเชื่อกัน แต่ขอยืนยันว่า“เป็นไปได้”(possible) หรือ“สามารถ
ทำได้”(practicable) จริงแน่แท้ ศาสนาพุทธขอท้าทายให้มา
พิสูจน์(เอทิปัสลิโก)

สรุปแล้ว “ความรัก” มิติที่ ๑ นี้ หากใครจะหมายเอาว่า
เป็น“ความเห็นแก่ตัว” ก็ช่างเห็นแต่ดูจริงมากยิ่งขึ้น เพราะ
กิเลสพาให้เกิดสภาพเช่นนั้นจริง จนทำให้คนมากมายเข้าใจผิด
ว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นได้ แต่ถ้าหากหมายเอาว่าเป็น“ความเผื่อ
แผ่-เสียสละ” ก็เป็นแค่“ให้”เพื่อแลกกับที่ตนจะได้เสพอ“รสอร่อยที่
ใคร่อยาก”(อัสสทหะ) เป็นการเกื้อกูลวนแคบอยู่แค่กับคนๆเดียว

หรือเกือกลงแก่กันและกันอยู่แค่ “คน ๒ คน”

ความรัก มิติที่ ๑ นี้ จึงเรียกว่า **“กามนิยม”**

หรือ **“เมถุนนิยม”**

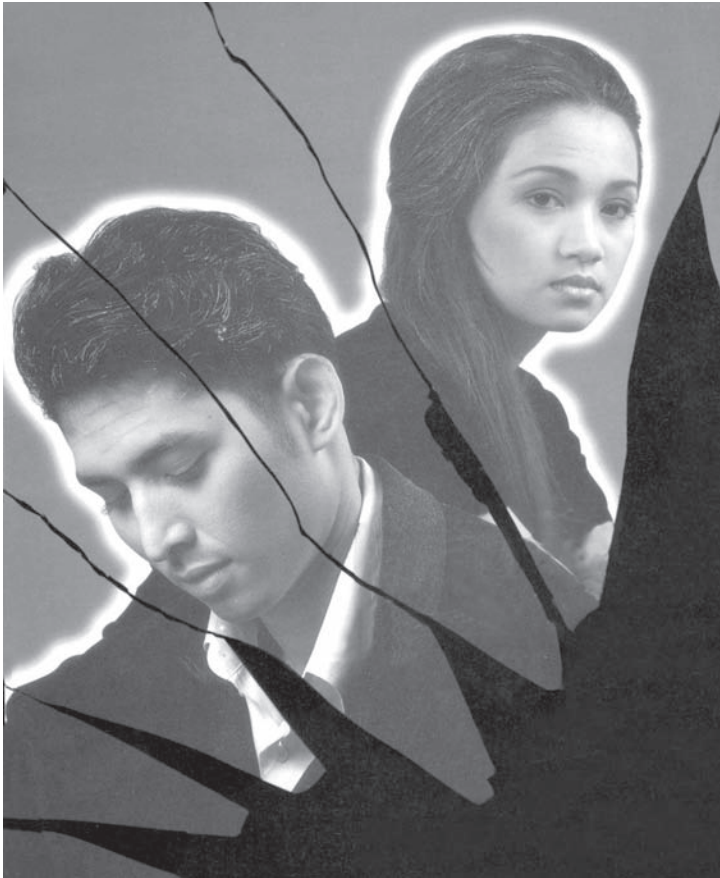
หากใครยังกำจัดกิเลสของตนให้ลด “ความเห็นแก่ตัว” ที่เพื่อแม่แก่กันและกันอยู่แค่คน ๒ คนนี้ ไม่ได้ เมื่อได้ก่อกรรมผูกเวรขึ้นมีคู่จนเป็นภาระแท้จริงเสียแล้ว ก็ควรจะต้องเมตตาหรือปรารถนาดีแก่คู่ของตนบ้าง ควรจะต้องพากเพียรแบ่งใจแบ่งพลังงานแบ่งเวลาแบ่งทุนรอนเอื้อเพื่อเกือกลงเสียสละให้คู่ของตน ควรจะต้องรับผิดชอบตามหน้าที่อันสมควร มิเช่นนั้น ก็จะได้ชื่อว่า ยิ่งต่ำเพราะเลวซ้ำเลวซ้อน

แต่นั้นแหละ อย่างไรมันก็เป็นความแคบ “ความรัก” อื่นที่ประเสริฐกว่านี้ยังมีอีกมาก ควรศึกษาเสริมสร้างความรักที่เป็นคุณค่าประโยชน์เกือกลงต่อผู้อื่น พลังงานและเวลาแม้แต่ทุนรอนทรัพย์วัตถุโดยเฉพาะจิตใจ ซึ่งคนอื่น ๆ อีกมากมายในโลกที่ควรได้ประโยชน์

“ความรัก” ไม่ใช่เรื่องแค่ “คน ๒ คน” เท่านั้นแน่ๆ ที่เราจะเกือกลงแบ่งใจแบ่งชีวิตแบ่งพลังงานแบ่งเวลาแบ่งทุนรอนเอื้อเพื่อเพื่อแม่หรือเสียสละให้ เพราะผู้อื่นมีอีกมากมายในโลกที่เราจะเอื้อมเอื้อเกือลงกว้างออกไปจากตัวจากตนที่เป็นวงแคบเพียง ๒ คน หากได้ศึกษาพุทธธรรมถึงขั้นโลกุตระ ประพฤติตนให้บรรลุมรรคผลดีขั้นสูงขึ้น ลดกามลดกิเลสที่ทำให้เห็นแก่ตัวอยู่ออกไปได้อีก มากเท่าใดๆ “ความรัก” ก็จะเป็น “ความเกือกลงเสียสละ” ที่เจริญงอกงามไปสู่ความประเสริฐยิ่งขึ้นเท่านั้นๆ

หากใครสามารถลดความสูญเสียพลังงาน ทั้งพลังกาย พลังใจ ลดความสูญเสียเวลา ลดความสูญเสียทุนรอน เพื่อความรักมิติที่ ๑ นี้ลงได้มากเท่าใดๆ หรือที่สุดไม่ต้องสูญเสียอะไรเพื่อความรักรักมิตินี้เลย ก็นั่นแหละคือ ความหลุดพ้นจาก “ความรัก มิติที่ ๑” นี้สำเร็จ

❤️❤� ความรัก มิติที่ ๒ พันธุ์ใหม่

มิติที่๒ คือ ความรักระหว่างสายโลหิตหรือพ่อ-แม่-ลูก

ก็ขยายขอบเขตของความรักกว้างขึ้นมาอีกชนิด แต่ก็ยังคงแคบมาก มีขอบเขตอยู่แค่แวดวงสายเลือดชั้นแรกชั้นเดียวเท่านั้น ความรักที่ยังไม่แผ่กว้างออกไปมากกว่านี้ จึงเป็นความรักที่ยังอยู่ในแวดวงที่วนแคบ ไม่เป็นประโยชน์กว้างเกื้อออกไปสักเท่าใด นัยเดียวกัน ถ้ารักอย่างหลงเฉพาะแวดวงพ่อแม่ลูกนี้ ยิ่งหนักยิ่งมากเท่าใด ก็จะหวงแหนตระหนี่ถี่เหนียวเพื่อแวดวงแคบๆแค่นี้ไปตลอดชีวิต จะเผื่อแผ่ออกไปแก่ผู้อื่นหรือวงนอกได้ยาก อะไรๆก็จะลำเอียงเพื่อแวดวงเท่านั้นก่อนอื่นเสมอ จะสะสมทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้ให้แก่คนในวงวนของ“พ่อ-แม่-ลูก”เท่านั้นแหละเป็นอุดมการณ์อันเอก

“ความรัก” คือ ความเชื่อแผ่ แต่สำหรับความเชื่อแผ่ของ คนที่มีความรักมิติที่ ๒ นี้ ไม่ว่าจะเชื่อแผ่แก่ผู้อื่นแก่ใครๆ แม้แต่ญาติที่นอกไปจากวงวนของ“พ่อ-แม่-ลูก”แล้ว จะยังฝันใใจอยู่ไม่ มากก็น้อย จิตใจจะยังไม่ว่างสะอาดปราศจากฐลีแห่งความ ตระหนี่ไปได้ง่ายๆ ถ้าจะให้จะสละแก่ผู้นอกวงวนของ “พ่อ-แม่-ลูก”ก็เพราะจำนน ไม่เช่นนั้นก็เพื่อที่จะได้ผลข้างเคียง ตอบแทนอยู่ไม่มากก็น้อยเสมอ ถึงแม้จะมีบางครั้งบางเรื่องที่ได้ เชื่อแผ่หรือเสียสละอย่างสะอาดปราศจากฐลีแห่งความตระหนี่แก่ ผู้เป็นคนนอกวงวนของ“พ่อ-แม่-ลูก”อยู่บ้างก็อาจจะมีได้บ้างเป็นแน่ แต่ก็จะสะอาดหมดจดยาก หรือทำได้น้อยครั้งน้อยเรื่องเต็มที ฉะนั้นแลคือ คนที่มี“ความรัก”อยู่ใน มิติที่ ๒

ดังนั้น “ความจริง”ในคนที่มีความรัก มิติที่ ๒ นี้ จะพึง“ไม่ เห็นแก่ตัว”ซึ่งเป็น“ความรัก”ที่แท้ ก็จะไม่เห็นแก่ตัวหรือเสีย สละ ให้ได้อย่างไร้ฐลีแห่งความตระหนี่ก็เฉพาะในวงวนระหว่าง “พ่อ-แม่-ลูก”กันอยู่แคบๆเท่านั้น ไม่ว่าจะเสียสละวัตถุธรรม หรือนามธรรม ก็จะมี ความเชื่อแผ่หรือเสียสละแก่กันและกันได้ สะอาดหมดจดจริงเฉพาะในวงวนระหว่าง“พ่อ-แม่-ลูก”กันอยู่ แคบๆเท่านั้น เท่านั้น กระนั้นก็ดี แม้ระหว่าง“พ่อ-แม่-ลูก”นี้ ก็เถอะ ก็ยังมีความตระหนี่ มีความหวงแหนแทรกปนอยู่บ้างใน บางอารมณ์บางเรื่องบางราวบางครั้งบางคราว

แต่ถึงอย่างไร การเชื่อแผ่ การเสียสละของคนก็ย่อมมี แก่ผู้อื่นนอกเหนือจากวงวนของ“พ่อ-แม่-ลูก”นี้อยู่บ้าง ทว่า “การให้หรือการเสียสละ” ส่วนมากของคนที่อยู่ในฐานะผู้ที่ซื่อ

ว่ามี“ความรัก มิติที่ ๒”นี้ ก็จะไม่บริสุทธ์สะอาดเหมือนการ
เสียดสละแก่กันและกันของ“พ่อ-แม่-ลูก”ได้ง่ายนักหรือ
บริสุทธ์บางครั้งบางคราวก็ในกรณีพิเศษจริงๆน้อยครั้งน้อยราย
ซึ่งไม่มากพอที่จะทำให้ผู้อยู่ในฐานะคนที่ชื่อว่ามี“ความรัก”แค่
“มิติที่ ๒”นี้ เลื่อนฐานะขึ้นไปสู่ฐานะที่มีคุณค่าสูงขึ้นไปอีกชั้น

คงจะไม่ลับสนหน้าว่า “การเห็นแก่ตัว”นั้นไม่ใช่“ความรัก”
“การเพื่อแผ่-การเสียดสละ-การมีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น”
ต่างหาก คือ“ความรัก” เพราะฉะนั้น “การเพื่อแผ่-การเสียดสละ-
การมีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น”ที่มีลักษณะแคบๆนอนอยู่แค่
“พ่อ-แม่-ลูก”เท่านั้น จึงเป็น“ความรัก” มิติที่ ๒ ซึ่งมีลักษณะ
กว้างเกื้อหนุนมาจาก“ความรัก”แคว้งวงของ“คนคู่”หรือ“คน ๒ คน”
เพิ่มมามีแก่ลูก ก็เกื้อกว้างขึ้นไปอีกนิด สูงกว่า“ความรัก มิติที่ ๑”

ถึงอย่างนั้น มิติที่ ๒ นี้ก็ยังคงเป็นความรักขั้นที่ยังไม่สูง
เลย เพราะเป็นความรักที่ยื่นยาวออกไปแค่“พ่อ-แม่-ลูก” ซึ่งมี
ประโยชน์ต่อผู้อื่นน้อยนิดอยู่นั่นเอง เป็นความรักที่จำกัดวงรัก
แคบอยู่แค่สายเลือดชั้นเดียว หรือเห็นแก่ผู้อื่นอยู่ในวงแคบแค่
“พ่อ-แม่-ลูก”เพียงเท่านั้น ความรักมิติที่ ๒ นี้ แม้จะเริ่มดีขึ้น แต่
จัดเป็นความรักที่แผ่ออกไปเห็นแก่ผู้อื่นยังไม่ถึงไหนเลย

แม้จะเพื่อแผ่แก่กันและกันในวงวนแห่งความเห็นแก่
คนนั้นคนนี้ระหว่าง“พ่อ-แม่-ลูก”นี้ก็เถอะ ก็ยังมีความซับซ้อน
ของความลำเอียงกันไปมาอีกนักกว่านัก เพราะกิเลสในแต่ละคน

ความรัก มิติที่ ๒ นี้ จึงได้ชื่อว่า **“พันธุนิยม”** หรือ
“ปัจจุตตานิยม”

ความรัก บัณฑิต ๓ ญาตินิยบ

มิตีที่ ๓ คือ **ความรักที่แผ่ออกมาถึงญาติ** ก็กว้างขึ้น
มาอีกนิด นอกจาก“พ่อ-แม่-ลูก”แล้ว ก็แผ่ความรักออกไป
ละเอียดลึกซึ่งขึ้นกว้างขึ้นถึงญาติวงศ์พงศา หากผู้ใดมีคุณลักษณะ
ของความรักเกื้อกว้างออกมาเพื่อแผ่แก่ญาติยิ่งมากขึ้นมากระดับ
ออกไปเท่าใดๆจริง ก็ดีกว่าความรัก ๒ มิติต้นมากเท่านั้นๆ แต่
ก็ยังอยู่ในแวดวงที่นับเนื่องเอาแคว้งศาตณญาติของตน ซึ่งเป็น
การยึดติดหลงใหลในเชื้อสายเผ่าตระกูล หรือรวมเอาผู้ที่เป็น
พรรคเป็นพวกอันนับเนื่องเป็นคนสนิพระดับ“คนใน”ด้วย

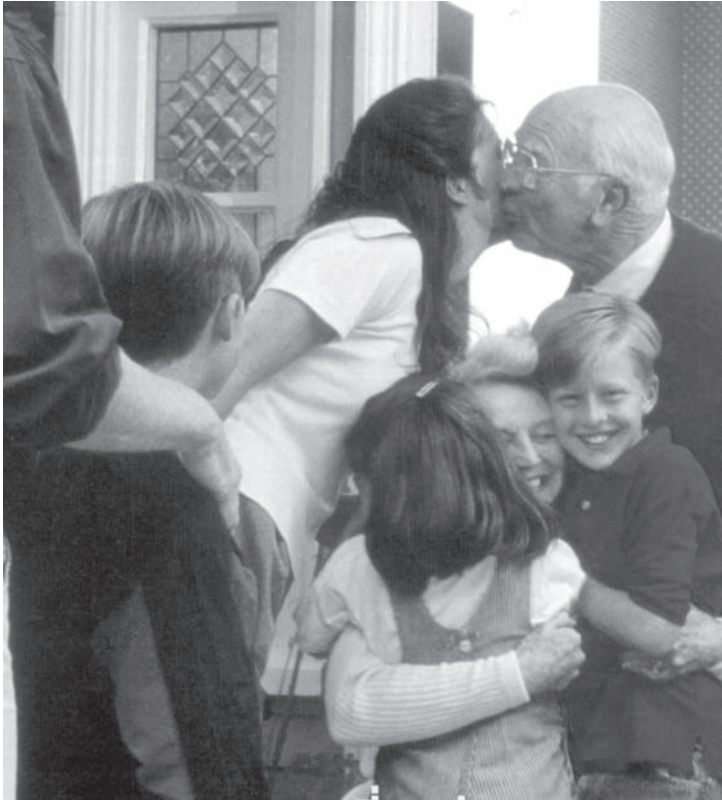
ในความเป็นคน มันน่าจะมีคุณค่ามีความสำคัญ ที่ควรเห็นแก่หรือควรเผื่อแผ่กว้างเกื้อกันมากกว่าที่จะยึดติดอยู่แค้ในวงศาคณาญาติและพรรคพวกที่สนิทเท่านั้น ไม่น่าจะหลงใหลลำเอียงให้ความสำคัญกันอยู่แต่สายเลือด“คนใน”หนักข้อเกินไปจริงอยู่ตามความรู้กันสามัญทั่วไปก็ต้องนับเนื่องเป็นหน้าที่ควรเกื้อกูลช่วยเหลือเผื่อแผ่ ผู้ที่เป็นญาติก่อนก็ถูกละ “ญาติกานัญจสังคโห” การเกื้อกูลช่วยเหลือสงเคราะห์ญาติ เป็นมงคลอันอุดม พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้อยู่ชัดๆ ก็ต้องทำอยู่แล้วตามสมควรแน่นอน

แต่ก็มีความสำคัญอื่นที่เป็นเงื่อนไขสมควรกว่า เข้าไปเป็นตัวแทรกอีกมากในสังคมแห่งความเป็นมนุษยชาติทั้งหลาย ซึ่งบางทีก็น่าจะเห็นแก่คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติก่อน เพราะสมควรกว่ามีประโยชน์สำคัญอย่างมีเหตุมีผลมีหลักฐาน อันเหมาะสมยิ่งจริงกว่า ไม่เช่นนั้นจะเกิดความเสียหาย ที่ส่งผลกระทบมากมาย คุณค่าประโยชน์ของ“ความรัก”ก็จะคับแคบ เพราะเห็นแต่แก่“วงใน”เผ่าตระกูลพรรคพวกคนสนิทเกินไป

ดังนั้น คนที่มีลักษณะของ“ความรัก”ที่มีน้ำหนักมุ่งอยู่แต่ในวงญาติมิตร“คนใน”ดังกล่าว จึงเป็น“ความรัก”ที่มีคุณค่าประโยชน์ซึ่งจะมากหรือน้อย ก็อยู่แต่เพียงในวงวนของวงศาคณาญาติของตนๆเท่านั้น ถึงแม้จะมีการเผื่อแผ่เพื่อผู้อื่นอยู่บ้าง ก็ดังที่เคยกล่าวมาแล้ว ว่า เป็นธรรมดาที่ใครก็ตาม ก็ย่อมจะมีการเกื้อกูลเผื่อแผ่คนทั่วไปได้อื่นอยู่บ้างแน่ แต่มันก็เป็น การกระทำที่ไม่ใช่ทำอย่างมีใจใสสะอาดบริสุทธิ์จริง หรือไม่มี ความปรารถนาดี เหมือนให้ลูกให้ญาติให้คนสนิทเสียทีเดียว

และไม่มีสัดส่วนที่มากทั้งคุณภาพและทั้งปริมาณเพียงพอ อัน
จะจัดเข้าข่ายเป็นผู้มี“ความรัก”ถึงขั้น“มิต”ที่สูงขึ้นจริงได้

คนที่มีลักษณะและพฤติกรรมเช่นดังกล่าวนี้ จึงจัดอยู่ใน
ในฐานะผู้มี“ความรัก”ที่กว้างเกืออยู่แต่ในวงศาคณาญาติ‘คนใน’
เรียกชื่อ ความรัก มิตที่ ๓ นี้ว่า **“ญาตินิยม”** หรือ
“โคตรนิยม”

❤❤❤ ความรัก มิติที่ ๔ ขุขทวนโขง

มิติที่ ๔ คือ ความรักที่เริ่มขยายออกสู่ผู้อื่นที่นอกจากญาติ เป็นการขยายความรักที่อยู่แค่ในวงศาคณาญาติออกไปสู่หมู่มิตรสหาย อันเป็นสังคมใกล้ชิดมิตรสหายที่กว้างขึ้นกว่าเพียงวงศ์ญาติเท่านั้นออกไปได้อีก อาจจะแผ่ความรักความเกื้อกูลออกไปแค่เพื่อนฝูงหมู่คณะยังไม่กว้างมากมายถึงระดับมีใจมุ่งหมาย

เพื่อประชาชนทั้งชาติทั้งประเทศทีเดียว แต่ก็เห็นแก่ผู้อื่นเผื่อแผ่กว้างเกื้อกระจายออกจากขอบแคบแคว้งค้ำค้ำผืนน่องสายโลหิตมากขึ้น แผ่ความรักสู่มวลชนเพื่อนพ้องกว้างขึ้น เป็นกลุ่มชุมชน เป็นตำบล อำเภอ จังหวัด เป็นความรักที่มีภาระมากขึ้น ก็ต้องนับว่า เป็นความรักที่มีคุณค่าสูงขึ้น เพราะความรักเช่นนี้ คือการลดความเห็นแก่“ตัวเรา-ของเรา” ที่เป็นแคว้งศาตคณาญาติซึ่งยังแคบ ก็ขยายกว้างขึ้นไปสู่มวลมนุษยชาติเพิ่มขึ้นแล้ว จึงนับว่ามีคุณค่าเพิ่มขึ้นกว่า“ความรัก” มิติที่ ๓

ใครก็ตามที่เห็นแก่ความสุขของผู้อื่นที่กว้างขึ้น สามารถเสียสละเผื่อแผ่ หรือช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นได้มากไปกว่าวงศาตคณาญาติ แม้จะเป็นเพียงมิตรสหายแวดล้อมก็ดี หรือผู้คนอื่นๆในแวดวงใกล้ๆก็ตาม ก็นับว่า มีความรักที่เจริญขึ้น เป็นความรักที่ดีงาม เป็นประโยชน์ใหญ่กว้างขึ้น มีค่าสูงขึ้นตามความเอื้อเพื่อเกื้อกว้างที่กว้างขึ้นๆนั้นๆจะแผ่ขยายออกไปจริง ยิ่งเผื่อแผ่กว้างเกื้อออกไปได้มากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งเป็น“ความรัก” ที่มีคุณประโยชน์สูงค่ามากขึ้นเท่านั้น

ความรัก มิติที่ ๔ นี้ เรียกว่า **“ชุมชนนิยม”** หรือ **“สังคมนิยม”**

❤️❤� ความรัก มิติที่ ๕ ขาดนิยบ

มิติที่ ๕ คือ ความรักที่เป็นอุดมการณ์เพื่อชาติเพื่อประเทศ หากผู้ใดมีความรู้สึกนึกคิดหรือมีอุดมการณ์ต้องการช่วยเหลือเกื้อกูลกว้างออกไปกว่าความรักแค่“มิติที่ ๔” เป็นความรักความปรารถนาถึงขั้นหมายใจจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้คนที่ว้ไปในประเทศชาติจริง ไม่แคบอยู่แค่รักเพื่อน เพื่อแพ้เพื่อคนใกล้ตัวเราเท่านั้น หรือไม่เล็กอยู่แค่หมู่กลุ่มชุมชนตำบลอำเภอจังหวัดซึ่งเป็นสัดส่วนในประเทศเท่านั้น แต่เป็นความเกื้อกั้วางที่มีน้ำใจคิดเห็นแก่คนทั้งชาติทั้งประเทศจริงๆ และไม่ใช่เพียง

ความรู้ว่ามันเป็นอุดมการณ์ที่ดีอยู่แค่นั้น หรือไม่ใช่เพียงเป็น
คาร์มิกภัยลีลาเก่าๆ ของคนหาเสียงให้แก่ตนเท่านั้นด้วย แต่ต้อง
เป็น “ความจริงของจิตที่เกิดความรู้สึกรักและปรารถนาตาม
อุดมการณ์นี้แท้ๆ” ยิ่งมีน้ำหนักหรือมีความเข้มข้นของน้ำใจและ
ความเป็นไปได้จริงมากยิ่งขึ้นเท่าใดก็ยิ่งประเสริฐสูงส่งยิ่งๆ เท่านั้นๆ

ความรัก ระดับมิติที่ ๕ นี้ เรียกว่า **“ชาตินิยม”** หรือ
“รัฐนิยม”

และจะจริงยิ่งหากคนผู้นี้มีพฤติกรรมพากเพียรพยายาม
กระทำเพื่อให้เกิดผลตามอุดมการณ์ ที่สุดจะจริงสมบูรณ์ทีเดียว
ถ้าแม้ผู้มี “ความรัก” นั้นบริสุทธิ์จากความแผลงเพื่อผลประโยชน์
ให้เกิด ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข แก่ตน

ซึ่งเป็นความจริงของความรักความปรารถนาดีอย่างเห็น
ได้ชัดขึ้นไปอีก ว่า เป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์แน่แท้
หากใครสามารถเผื่อแผ่เกื้อกว้างออกไปได้มากเท่าใดๆ ก็ยิ่ง
เป็นคุณงามความดีมากเท่านั้นๆ

ด้วยสามัญสำนึก ความเข้าใจแค่นี้ ใครๆ ก็คงจะรู้กันได้
อยู่แล้ว เพราะไม่ใช่ความลึกล้ำอะไรนักหนา แต่มันก็เป็น
“ความจริง” ของคน ที่ “จิตจริง” อันจะพึง “เป็น” จริง กล่าวคือ
สมรรถนะของใครจะมี “ประสิทธิภาพแห่งความรัก” กว้างเกื้อได้
มากน้อยแค่นี้ ก็ย่อม “เป็น” ได้ตามสมรรถนะของผู้นั้นๆ ถ้าจะ
เอาแค่ “ความคิดฝัน” ทุกคนที่มีปัญญาเข้าใจได้ ก็คิดได้ พุดได้
แต่ “ความจริงของความเป็นไปได้” ตามที่ตนคิดได้ ตนพุดได้นั้น
มันเป็นจริงไปได้ตามความคิดตามคำพุดนั้นใหม่?

“ความรัก”ในที่นี้ต้องเป็น“ความจริง” โดยเฉพาะเป็น “ความจริง”ที่เกิดในจิตของคนผู้นั้นจริง ที่ต้องเป็น“ความรู้สึกลงในจิตของตนเองเกิดอารมณ์นั้นๆแท้ๆ” ไม่ใช่แค่“คิด”หรือแค่“รู้”

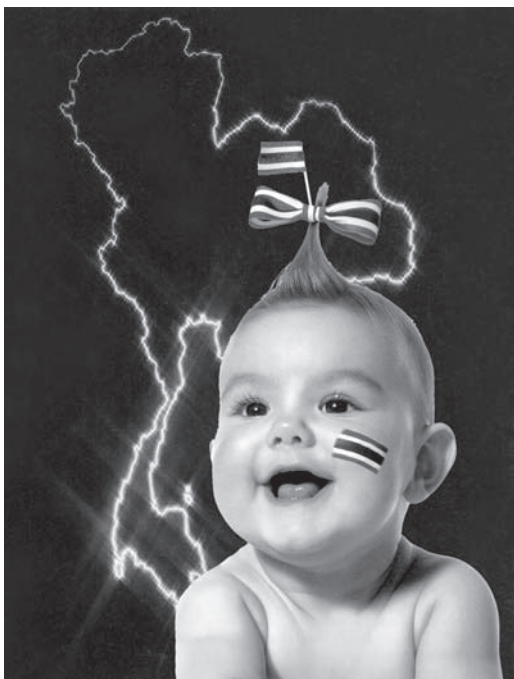
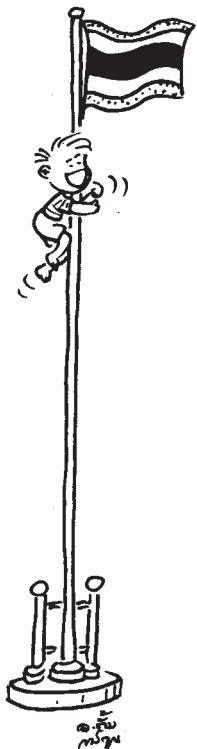
ที่เรากำลังเรียกว่า“ความรัก”นี้ มันต้องมีภาวะเป็น “อารมณ์ความรู้สึกเกิดขึ้นจริงในจิตของผู้นั้น” และมีสมรรถนะ ถึงขั้น“เป็นไปได้”(possible) หรือ“สามารถทำได้”(practicable) จริง มีใช่แค่“รู้”แค่“พูด”แต่ปากอยู่เท่านั้นด้วย

เช่น “ความรัก”ของนาย ก. มี“ความจริงของความเป็นไปได้”แค่..มิติที่ ๔ **“บุษบถนิยม”**หรือ**“สังคมนิยม”** เท่านั้น หรือ บางทีอาจจะแยกว่านั่นคือ มี“ความจริงของความเป็นไปได้”แค่..มิติที่ ๓ แค่นั้น ดีไม่ดีกว่าจะแค่..มิติที่ ๒ ด้วยซ้ำ ก็เป็นไปได้ แต่นาย ก. นี้กว่าตนมีสมรรถนะถึงขั้นมิติที่ ๕ ค่อยฟังตามที่ตน หลงว่าตนเป็น หาเสียงให้แก่ตนเองไปทั่ว ว่าตนมีความรักระดับ **“ชาตินิยม”**หรือ**“รัฐนิยม”** ซึ่งเป็นสมรรถนะที่กว้างเพื่อแผ่ออก ไปถึงขั้น“ความรักชาติรักประเทศ”ทีเดียว แต่ความเป็นจริงนั้น นาย ก. ทำได้หรือเป็นได้แค่“ความรัก” มิติที่ ๔ หรือแค่ ๓ แค ๒ เท่านั้น ถ้าอย่างนี้ “ความรัก”ของนาย ก. ก็ยังไม่ใช่ระดับ“มิติ ที่ ๕”จริง “ความรัก”ของคนผู้นี้ ยังไม่ถึงขั้นมีความจริงเข้าข่าย ที่ชื่อว่า ผู้มีความรักระดับมิติที่ ๕ **“ชาตินิยม”**หรือ**“รัฐนิยม”** เพราะ“ความเป็นจริง”หรือ“ภาวะสัจจะ”ยังไม่ถึงขีดถึงขั้น

ใครจะสามารถรู้ความจริงหรือรู้สัจจะของ“ความรัก”ได้ ถูกต้องถ่องแท้ ก็ยากอยู่ จะต้องศึกษาฝึกฝนจนรู้แจ้งหยั่งถึง สัจธรรมของความเป็น“คุณค่าประโยชน์”(อรรถะ) ทั้งในสภาพที่เป็น

“ประโยชน์ตน”(อัตตัตถะ) “ประโยชน์ผู้อื่น”(ปรัตถะ) “ประโยชน์ ๒ ฝ่าย”(อุภยัตถะ) หรือ“ประโยชน์สามัญที่ต่างก็รู้ๆกันได้ในระดับของ โลกียะทั่วไปที่เรียกว่าโลกนี้”(ทิฏฐธัมมิกัตถะ) และ“ประโยชน์ชั้นสูง ขึ้นสู่โลกหน้าหรือโลกอื่น ซึ่งเป็นโลกที่ก้าวหน้าขึ้นไปถึงระดับ โลกุตระ”(สัมปรายิกัตถะ) ที่สำคัญก็คือ ประโยชน์ที่เป็นความเจริญ ถึงจิตถึงเจตสิก อันเป็นชั้น“บรมประโยชน์หรือประโยชน์ชั้นสูงถึง ความเป็นอารยสังคม”(ปรมัตถะ) โนนแหละ จึงจะพอรู้“ความจริง ตามความเป็นความมีจริง” ดังที่ได้สาธยายมา

ความรัก มิติที่ 3 **สากลนิยม**

มิติที่ ๒ คือ **ความรักมวลมนุษยชาติทุกชาติทุกภาษาที่เป็นมนุษย์ในโลกไม่จำกัดเฉพาะในชาติของตนเท่านั้น** ยิ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นความรักความปรารถนาที่แผ่กว้างเกื้อกูลออกไปอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในด้านรูปธรรมแห่งมวลมนุษย เพราะเป็นความรักที่แผ่แผ่ต่อมนุษยชาติไปทั่วโลกไม่จำกัดผิวพรรณเพศวัยเชื้อชาติชั้นวรรณะกันแล้ว เป็นความรักระดับโลกาภิบาลทีเดียว คือ รักปรารถนาจะให้แก่ทุกคน เป็นอุดมการณ์ที่สูงส่งยิ่งแล้ว

สำหรับมนุษย์ที่พึงกระทำพึงแสดงออกทางรูปธรรม หากผู้ใดมีจิตใจที่มีความรู้สึกนึกคิด และได้พากเพียรประพฤติตามอุดมการณ์ดังกล่าวนี้จริง ทำได้เป็นได้จริง ก็นับเป็นผู้ที่มีความรักที่มีคุณค่าสูงส่งขึ้นไปกว่ามิติที่ ๕ แน่นนอน

และไม่ใช่เพียงความรู้ว่ามันเป็นอุดมการณ์ที่ดีอยู่แค่นั้น หรือไม่ใช่เพียงเป็นคารมโกหกลีลาต่างๆของคนหาเสียงให้ตนเท่านั้น แต่ต้องเป็น“ความจริงของจิตที่เกิดความรู้สึกรักและปรารถนาตามอุดมการณ์นี้แท้ๆ และต้องมีสมรรถนะสมควรย่อยสอดคล้องด้วย” ยิ่งมีน้ำหนักหรือมีความเข้มข้นของน้ำใจและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเท่าใดๆ ก็ยิ่งประเสริฐสูงส่งเลอเลิศยิ่งขึ้นเท่านั้น

และจะจริงยิ่งหากคนผู้นี้มีพฤติกรรมพากเพียรพยายามกระทำเพื่อให้เกิดผลตามอุดมการณ์ได้จริง ที่สุดจะจริงสมบูรณ์ทีเดียวถ้าแม้คนผู้มีความรักนั้นบริสุทธิ์จากความแฉง เพื่อผลประโยชน์ให้เกิดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข แก่ตน

ซึ่งเป็นความเจริญของความรักความปรารถนาดีอย่างเห็นได้ชัดขึ้นไปอีก ว่าเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์แท้แท้

ความรัก ระดับมิติที่ ๖ นี้ เรียกว่า **“สากลนิยม”** หรือ **“จักรวาลนิยม”**

ก็เป็น“ความรัก”ที่มีคุณค่าประเสริฐสูงส่งขึ้นไปยิ่งขึ้น ที่ผู้มีปัญญาสามัญก็พอเข้าใจได้ ทว่า“ความจริง”ที่คนจะเป็นได้จริง มีสมรรถนะถึงขั้นจริงนั้น ก็หายากยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ส่วนมากก็มีแต่“อุดมการณ์” แต่เป็นจริงยังไม่ได้ และพูดคุยไว้อวดจนกลายเป็นคนหลอกลวงชาวโลกไปก็มีมากมาย

❤️❤️ **ความรัก มิติที่ ๗ เทวนิยบ**

มิติที่ ๗ คือ **ความรักที่แผ่กว้างไปสู่สมหาเอกภพ** ที่เดียว ซึ่งหมายถึงนามธรรมอันยิ่งใหญ่ ที่รักทุกสรรพสิ่ง ซึ่งเป็น**ความรักระดับ“พระเจ้า”** เป็นความรักที่ไม่มีขีดชั้น รักแม้กระทั่งศัตรู ไม่มีการแบ่งมิตรแยกศัตรูกันอีกแล้ว ถึงขนาดใครจะ“ตบแก้มซ้าย ก็ยังจะต้องยื่นแก้มขวาให้เขาตบซ้ำอีกด้วย”

ซึ่งมุ่งหมายเข้าหาความดีงามทางนามธรรมมากขึ้น โดยนับถือว่า มี**“พระเจ้า”**เป็นอำนาจหลักแห่งคุณงามความดี และเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกว่าสิ่งใดๆทั้งปวง ทุกคนมุ่งมั่นสร้างแต่

ความดีงาม หากใครทำแต่ความดี ไม่ทำความชั่วแล้วจะไปได้
อยู่กับพระเจ้า ดังนั้นทุกคนจึงต้องมีความรักในพระเจ้า และ
ทำตนให้มีความรักดุจเดียวกับพระเจ้าผู้ทรงรักทุกสิ่งทุกอย่าง

เป็นการฝึกตนให้เป็นคนดี ตั้งหน้าตั้งตากระทำแต่ความ
ดีงาม ตนจะต้องทิ้งความไม่ดีทั้งหมด หยุดความไม่ดีทิ้งปวงให้
หมด พยายามไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ขี้เกียจ อดทน
บากบั่น มีเมตตาตามสากลแผ่ไปทุกทิศ ต้องเป็นคนเสียสละเพื่อ
มวลมนุษยทั้งโลกให้ถ้วนทั่ว

เป็นการมุ่งฝึกฝนตนให้ดีเป็นที่ตั้ง อะไรไม่ดีไม่ทำ ละทิ้ง
ความไม่ดีแบบไม่ต้องใส่ใจเลย มีแต่มุ่งมั่นเข้าหาความดีเท่าที่จะ
สามารถ ส่วนเรื่องความชั่วก็เพียงละเว้นความชั่วความไม่ดี
ไม่งามทั้งหมดให้ได้ด้วยความอดกลั้น ด้วยการทิ้งมันไปดื้อๆ
หรือจงละเลิกไปให้สนิท ไม่รับรู้เป็นดีที่สุด ให้เอาใจจริงเอาจ้งอยู่
กับการอุทิศสละวิริยะทำแต่คุณงามความดีอย่างทุ่มเทเต็มที่เดียว
ส่วน“ความไม่ดี”นั้น ผู้มีลัทธิ“พระเจ้า”จะไม่ค่อยสนใจ ไม่ใส่ใจ
เรียนรู้ให้ทะลุปรุโปร่งเหมือนพุทธศาสนา ไม่มีการเจาะลึกเข้าไป
หา“หัวใจ”ความไม่ดี แล้ว“ทำลายหัวใจความไม่ดี” นั้นๆให้ดับ
สูญเด็ดขาด แบบศาสนาพุทธ

จะภาควมิตใจอิมเอมใจที่ได้ทำดี โดยมีคติแน่วแน่ว่า
“ทำดีแล้วจะไปได้ไปอยู่กับพระเจ้าในสรวงสวรรค์นิรันดร”

ความเป็น“พระเจ้า”ก็ดี ความมี“สรวงสวรรค์นิรันดร”
ก็ดี เหล่านี้เป็นสภาพที่ยังเป็นภพเป็นชาติ เป็น“อัตตา”หรือ
“อาตมัน” สำหรับ“พระเจ้า”ก็เรียกว่า“ปรมาตมัน” สรวงสวรรค์

ก็คือ“ภพ”คือ“ดินแดนแห่งพระเจ้า”

เป็นความรักที่นับว่ามีคุณค่ามหาศาล เพราะรักมวลชนทุกคน ใครทุกข์พยายามช่วยให้ได้ทั้งหมด แม้ที่สุดตัวเองจะตาย ก็ยอม อย่างเช่น พระคาสตาของศาสนาที่นับถือพระเจ้ามากมาย เช่น พระเยซูแห่งคริสต์ศาสนา พระไซโรเอสเตอร์แห่งศาสนาไซโรเอสเตอร์ พระบาทฮาลูลาร์แห่งศาสนาบาไฮ แม่แต่คุณานักแห่งศาสนาซิกข์ ล้วนแต่นักเสียสละชั้นยอด เสียสละกระทั่งชีวิตกันแทบทั้งนั้น

ซึ่งล้วนเป็นศาสนาที่บูชายึดถือ“พระเจ้า”ยึดถือ“God” เป็นความรักที่จัดอยู่ในลักษณะ“เทวนิยม” ซึ่งเป็นลัทธิบูชา“ปรมาตมัน”หรือ“พระวิญญูณยิ่งใหญ่” และไม่ได้ศึกษาเจาะลึกเข้าไปในความเป็น“อัตตา”หรือ“ปรมาตมัน”กันอย่างละเอียดเฉพาะอย่างยิ่งจะยังไม่รู้เรื่องของ“อนัตตา”เลย แต่ก็เป็นศาสนาที่เต็มไปด้วย“พลังสร้างสรรค์”ช่วยมนุษยชาติไว้ได้อย่างมากมาย เพียงแต่ว่าไม่มีทางหมดสิ้น“อัตตา” เพราะไม่ได้ศึกษาความเป็น“อัตตา”ทั้งของ“กิเลส”และของ“พระเจ้า”

เป็นศาสนาที่ทั้งมุ่งทั้งมันไปสู่“ภพชาติ”แห่งความเป็น“พระเจ้า” ซึ่งเน้นสอนเน้นทำกันแต่ในฝ่าย“คุณงามความดี”เพื่อมวลมนุษยชาติอย่างเอาจริงเอาจัง ทุกพลังแห่งจิตวิญญูณจึงล้วนผนึกแน่นเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับ“พระเจ้า” ความเป็น“พระเจ้า”ของศาสนาแบบ“เทวนิยม” จึงเป็น“อัตตา”ที่ใหญ่ยิ่งที่เรียกว่า“ปรมาตมัน”ก็ถูกต้องที่สุด “พระเจ้า”คือ “ปรมาตมัน”ที่นิรันดร์อมตะ เป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ที่ไม่มีวันสูญสลาย

ซึ่งตรงกันข้ามกับศาสนาพุทธ ที่รู้แจ้งแทงทะลุ“อัตตา” และสามารถปฏิบัติเพื่อสู่ความเป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จเป็นที่สุด

จุดนี้แหละที่สำคัญยิ่งนัก เพราะเป็นจุดต่าง ระหว่างศาสนาที่เป็น“เทวนิยม” กับศาสนาที่เป็น “อเทวนิยม”

กล่าวคือ ศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นศาสนาแบบ“อเทวนิยม” นั้น ศึกษาคือความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ของจิตวิญญาณ อย่างละเอียดครบหมด ทั้ง“อัตตา”ที่เป็น“อัตตา”ของ“ผีนรก หรือซาตาน”ซึ่งเป็นอำนาจฝ่ายเลวร้าย ไม่ดีไม่งาม และทั้ง “อัตตา”ของ“พระเจ้า”ซึ่งเป็นอำนาจฝ่ายดีงามมีคุณค่าประโยชน์

ที่สำคัญยิ่ง ก็คือ ศาสนาแบบ“เทวนิยม”ต่างก็หันหน้าเข้าหา“พระเจ้า” ปฏิบัติแต่สิ่งส่วนที่ดีงามให้ยิ่งๆเพื่อถวายพระเจ้า แต่พุทธที่เป็นศาสนาแบบ“อเทวนิยม”นั้น กลับหันหน้าเข้าหา “ผีนรกหรือซาตาน” แล้วปฏิบัติกรอย่างแมนั่นคมชัดเข้าไปจับ “ตัวตน”(อัตตา)ของ“ผีนรกหรือซาตาน” และแล้วก็เจาะลึกเข้าไป ไปถึง“หัวใจของผีนรกซาตาน” แล้วจัดการทำลาย“หัวใจ”ของมัน ให้ดับสลายตายสนิทชนิดสิ้นสูญ จึงเป็นการ“ดับตัวตน”ของ ผีนรกซาตานอย่างเด็ดขาด ไม่เหลือตัวตน(อนัตตา)อีกเลย

“ผีนรกหรือซาตาน” ก็คือ “ตัวชั่วร้ายเลวทราม”หรือ“ตัว ทุกขอาริยสัง”นั่นเอง และ“หัวใจ”ของมันก็คือ“ตัวเหตุแห่งทุกข์” หรือคือ“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งอยู่ใน“จิต”ของคน

เพราะพุทธเห็นว่า หากปล่อยให้“ผีนรกซาตาน”หรือ“ตัว ชั่วร้ายเลวทราม”มีอำนาจอยู่กับเราแม้จะเพียง๑ นาที มันก็นำพา

เราไปชั่วร้ายเลวทราม ๑ นาที ขึ้นให้มันอยู่กับเรานานไปอีกเท่าใดๆ เป็น ๕ นาที เป็นชั่วโมง เป็นวันเป็นปี ก็ยิ่งพาเราเลวร้ายชั่วทรามไปนานเท่านั้นๆ ต้องรีบจัดการกับเจ้า“ผีร้ายซาตาน”พวกนี้ให้ได้เสียก่อน จึงจะถูก เพราะเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

ส่วน“พระเจ้า”หรือ“ความดีงาม”นั้นจะอยู่กับเราไปกี่นาทีหรืออยู่ไปอีกนานเท่าใด ก็ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจหรือน่ากลัวอะไร เพราะไม่ได้พาเราชั่วร้ายเลวทราม มีแต่จะพาเราดีเราเจริญ จึงไม่ใช่ความจำเป็นรีบด่วน ที่สำคัญกว่า กำจัด“ซาตาน”รีบด่วนกว่า

ดังนั้น ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาเพ่งที่“ทุกข์” เพ่งเจาะเข้าไปที่กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน อันเป็น“เหตุแห่งความชั่วร้าย”หรือ“เหตุแห่งทุกข์”กันเป็นแก่นเป็นแกนหลัก พุดกันวิจัยกัน แต่เรื่องทุกข์เรื่องตัวชั่วร้ายที่จะพาทุกข์ มุ่งปฏิบัติการอยู่แต่กับเรื่องของ“ตัวชั่วร้าย”ที่จะพาคนไปดำไปเลว ไปทำไม่ดีไม่งาม

โดยสารลัจจะของศาสนาพุทธเป็นเช่นนี้ จึงมีพฤติกรรมที่ไม่ชวนสำเร็จสำเร็จ เพราะมุ่งมันอยู่แต่เรื่องทุกข์ เรื่องเหตุแห่งทุกข์ ซึ่งผู้ไม่รู้ันัยสำคัญนี้ ก็พากันเพ่งโทษว่า เป็นศาสนา“ทุกข์นิยม” หรือเป็นศาสนาที่ไม่นำริ้นรมย์ เพ่งอยู่แต่เรื่องหดหู่ใจ ผู้คนจึงไม่ค่อยนิยม เพราะไม่เหมือนศาสนาที่ พุดกันมุ่งพากันทำแต่เรื่องเหตุดีผลดี ซึ่งเป็น เรื่อง“พระเจ้า”ทั้งนั้น

ศาสนาที่มุ่งอยู่แต่กับ“ความดีงาม”เรื่อง“พระเจ้า” แต่ไม่นำพาหรือไม่เน้นถึงเรื่อง“ซาตาน-ความไม่ดีไม่งาม” เน้นเด่นสำคัญกันที่เรื่อง“ความดีงาม” ไม่นำเรื่อง“ไม่ดีไม่งาม”มาทำให้เสียพฤติกรรม จึงเป็นศาสนาที่น่านิยมชมชื่นชวนใจ

เมื่อไม่นำพาไม่ใส่ใจในฝ่าย“เหตุแห่งความไม่ดีไม่งาม” อันคือ กิเลส, ตัณหา, อุปาทานต่างๆ หรือความเป็น“ซาตาน”ความเป็น“ผีนรก” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งความเลวร้ายหรือเหตุแห่งทุกข์” จึงได้แต่“ปล่อยวาง” ไม่สนใจความทุกข์ความเลวร้าย ทั้งขวางความเลวร้ายต่างๆไป ไม่เอาใจใส่เจ้าตัวพวกนั้น หรือไม่ต้องรู้เรื่องกิเลสต่างๆ ไม่ได้เรียนรู้ความเลวร้ายและเหตุหรือ“หัวใจ”แห่งความเลวร้ายให้ต้องแค้นทะลุปรุโปร่ง ไม่ได้ทำลายถูกตัวถูกตนถูกหัวใจของเจ้าพวกความเลวร้ายพวกนี้ให้สิ้นซากทั้งหยาบกลางละเอียด

ซึ่งวิธีอย่างนี้ ก็เป็นวิธี“สมถะ”ธรรมดาๆ ที่ศาสนาส่วนใหญ่ทั้งหลายทำๆไปก็ทำกันอย่างนี้ จึงเท่ากับปล่อยปละละเลย “ตัวเหตุแท้แห่งความไม่ดีไม่งาม” หรือกักเก็บ“เจ้าพวกตัวเลวร้ายเหล่านั้นไว้ในก้นบึ้งของจิต” ไม่ให้มันขึ้นมาวุ่นวายกับตนเท่านั้น โดยไม่ได้จับได้ไล่ทัน“ตัวมัน”(อัตตา)และลดละหรือทำลายมันให้ดับสนิทไปได้จริงจนเด็ดขาด

ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม” ก็จะเป็นเช่นนี้ เป็นศาสนาที่เก่งกาจสามารถในการทำความดี รักมวลมนุษยชาติ รักทุกสรรพสิ่ง เสียสละได้เก่งเยี่ยมเก่งยอด มุ่งมั่นในคุณภาพดั่งกล่าวนี้จริงจัง

ศาสนาเช่นนี้ จะมีอยู่นิรันดร์คู่ไปกับมวลมนุษยชาติในโลก เรียนรู้ได้ไม่ยากนัก หากปฏิบัติเอาจริงก็สามารถเป็นได้ดีได้จริง จึงมีคุณค่าประโยชน์ต่อโลกต่อมวลมนุษยชาติได้มาก และอยู่นานนิรันดร์ทีเดียว

**แต่..เพราะไม่ได้สงสัยไหวทันต่อความเป็น
“อัตตา”(ตัวตน) หรือ“อาตมัน”(ตัวตน) จึงไม่ได้เอาจริง
เอาจริงในการค้นคว้าศึกษาเรื่อง“อัตตา”(อาตมัน)**

**จึงไม่มีการศึกษาที่มีทฤษฎีและวิธีการเจาะเข้าค้นความ
จริงในเรื่อง“อัตตา” หรือ“อาตมัน”และ“ปรมาตมัน”**

**จึงไม่ได้เรียนรู้กันถึงความเป็น“ตัวตนของจิตวิญญาณ-
ตัวตนของพระเจ้า-ตัวตนของกิเลส”**

**จึงไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียดถูก“ตัวตน”ของกิเลสของ
ข่าตานของจิตวิญญาณของพระเจ้า ขนัตรู้แจ้งรู้จริง**

**จึงไม่ได้เรียนรู้ถึงขั้นอภิธรรม อันจะต้องวิเคราะห์“จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างรู้แจ้งแทงทะลุเป็นสังขธรรมสมบุรณ์
จึงไม่สามารถเข้าใจรอบถ้วนในความเป็น“อัตตา”หรือ
“อาตมัน” และ“ปรมาตมัน”**

**จึงสนิทใจ..“อัตตา”ก็ยิ่งเป็น“ตัวตน”ปรมาตมัน
และกลับจะมีแต่ยิ่งหลงยึดติดแน่นในความเป็น“อัตตา”
หรือ“ตัวตน” ว่า เป็นยอดแห่งจิตยอดแห่งวิญญาณ จนกระทั่ง
ถึงขั้นเป็น“อัตตาหรืออาตมันที่ยิ่งใหญ่สุดยิ่งใหญ่” จึงยิ่งทั้งแน
ผนึกเนียน ทั้งเน้นนานนิรันดร์กาลเป็น“ปรมาตมัน”(ตัวตนยิ่งใหญ
สูงสุด)อยู่ตลอดไปกับคุณงามความดีให้แก่โลก**

**ดังนั้น ที่จะรู้แจ้งแทงทะลุในสภาพ“อนัตตา”(ไม่เหลือ
ตัวตน,ไม่ใช่ตัวไช่ตน,ไม่มีตัวตน) จึงหมดโอกาส จึงไม่ไปทางที่จะ
หมด“ตัวตน”จนสามารถเข้าถึง“นิพพาน”ได้ แน่ยิ่งกว่าแน่
ซึ่งศาสนาที่ยังไม่มี“นิพพาน”เยี่ยงนี้ จะมีอยู่ในโลกเสมอ**

ไม่มีขาดสาย มีหลายลักษณะ หลายระดับแห่งคุณค่าด้วย
นับเป็นสุดยอดแห่งความรักฝ่ายโลกีย์ หรือฝ่าย**“อัตตา”**
ดังนั้น ความรัก มิติที่ ๗ นี้ จึงชื่อว่า **“เทวนิยม”** หรือ
“ปรมาत्म์นิยม”

❤️❤� ความรัก มิติที่ ๘ อเทวนิยม

มิติที่ ๘ คือ ความรักที่เรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างให้ถ่องแท้ ละเอียดลอบ ทั้งรูปธรรมและนามธรรม โดยเฉพาะ “นามธรรม ที่เป็นจิตวิญญาณ” และ“สัจจะแห่งความรัก” ทุกมิติ

ตั้งแต่ **มิติที่ ๑** ใต้สูงขึ้นมาอย่างเจาะลึกละเอียดเป็นขั้นเป็นระดับ พร้อมกับเรียนรู้ให้เห็นแจ้งในสัจธรรมของ“**สภาวะแห่งความรัก**” ว่า

มันคืออะไรกันแน่? มันมีอาการอย่างไร?

อะไรเป็นเหตุให้เกิดความรัก มีผลร้ายผลดีอย่างไร?

มันเกิดที่ไหน? ตั้งอยู่ที่ไหน? ดับในที่ไหน?

มันอาศัยอะไรเป็นอยู่ หรือดำเนินไปในโลก?

จริงๆแล้วมัน มันให้ความทุกข์หรือความสุข?

มันเป็นความจริง หรือความลวง?

แม้มันจะให้ความทุกข์ แล้วมันมีประโยชน์บ้างหรือไม่?

หากมันมีประโยชน์ จะใช้มันทำประโยชน์ได้อย่างไร?

มนุษย์ควรมีหรือไม่? ถ้าควรมี จะมีได้แค่ไหน? อย่างไร?

หากจะดับมัน ไม่ให้เกิดในตนเลย ได้หรือไม่?

และถ้าจะมีมันเพื่อใช้สร้างประโยชน์โดยตนไม่คิดยึด

จะทำได้หรือไม่?

ที่สุด ไม่ต้องมีอะไรอีกเลย แม้แต่สิ่งที“ความรัก”
ต้องอาศัย จะได้หรือไม่?

ตามที่กล่าวมานั้น เป็นประเด็นแห่งปัญหา ที่มีคำตอบ
สมบูรณ์แล้ว ในศาสนาพุทธ

โดยสังจะ ลักษณะอาการทางจิตที่เรียกด้วยภาษาว่า
“ความรัก”นี้ ที่แปลมาแต่ต้นว่า “อาการชอบใจผสมความยินดี”
แท้ๆจริงๆแล้ว มันก็คือ“ความต้องการ”นั่นเอง ดังที่ได้สาธยาย
มาแล้วตั้งแต่**มิตีที่ ๑-๗** ก็ล้วนคือ “ความต้องการ” ซึ่งต้องการ
“สร้าง” หรือต้องการ“ทำลาย” นั้น ๑ และต้องการเพื่อ“ตัวกู”
หรือต้องการเพื่อ“ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น” นั้นอีก ๑

สรุปชัดๆอีกที “ความรัก” ไม่ใช่อารมณ์..เฉยๆ..นิ่งๆ..

กลางๆ” หรือไม่ใช่“อารมณ์ที่หยุดสนิท”นั่นเอง แต่เป็นอาการทางจิตที่**ต้องการ“ให้”** หรือ**ต้องการ“เอา”** และ**ต้องการ“สร้าง”** หรือ**ต้องการ“ทำลาย”**

ถ้าใคร **ไม่มีความต้องการ“ให้”** หรือ**ไม่มีความต้องการ“เอา”** ไม่ว่าช่วงขณะใดขณะหนึ่ง หรือมีเป็นช่วงยาว-ช่วงสั้น หรือมีถาวรก็ตาม นั่นก็คือ อาการนั้นเรียกว่า **อาการของผู้นั้น “ไม่มีความรัก”** หรือ**“ไม่มีความต้องการ”**นั่นเอง

ดังนั้น อาการทางจิตของใครที่เกิด**“ความต้องการ”** ขึ้นในจิต ก็คือ คนผู้นั้นกำลังเกิด**“ความรัก”**

“ความต้องการ”ที่ว่่านี้ **ภาษาทางศาสนาพุทธ** เรียกว่า **“ตัณหา”** ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ได้แก่

“กามตัณหา -ภวตัณหา -วิภวตัณหา”

หรือ **“ความรัก** ที่เกี่ยวกับลักษณะ**กาม**(กามตัณหา)

-**ความรัก**ที่เกี่ยวกับลักษณะ**ภพ**(ภวตัณหา)

-**ความรัก**ที่เกี่ยวกับลักษณะ**วิภพ**(วิภวตัณหา)”

ความรู้ละเอียดๆขึ้น จึงอยู่ที่**“ความเป็นกาม-ความเป็นภพ-ความเป็นวิภพ”** ว่า เป็นอย่างไร? กินความแค่ไหน? แตกต่าง

พิสดารว่ากันถึงขนาดไหน? จึงจัดแบ่งกันไว้เป็น ๓ อย่างนั้น

เมื่อผู้ศึกษาได้ศึกษาถึงความจริงของ“กาม-ภพ-วิภพ”

อย่างสัมมาทิฐิ จนเกิด“วิปัสสนาญาณ” ก็จะดำเนินการกับ
สิ่งที่ควรและไม่ควรได้ถูกต้อง และนำพาชีวิตตนให้เจริญไป
กับการมี“ความรัก”ได้ ทั้งอย่างมีคุณค่าประโยชน์ ทั้งอย่าง
เป็นสุขวิเศษขึ้นจริง อยู่ในตัวพร้อมๆกัน

ส่วน“ความรัก”นั้น คงพอจะเข้าใจกันอยู่ทั่วไป จะคนละ
มากคนละน้อยก็ตามภูมิของแต่ละคน ถ้าใครยังได้เรียนรู้อะไร
ได้ฝึกหัดอ่าน“**อาการในจิต**”ที่เกิดลักษณะของ“**ความ
ต้องการให้ หรือต้องการเอา**” และ“**ต้องการสร้าง
หรือต้องการทำลาย**”อย่างจริงจังถ่องแท้ ในความซับซ้อน
ของความจริงพวกนี้ ก็ยิ่งจะรู้แจ้งเห็นจริง ใน“ความจริง”ชัดเจน
ว่า“**ลัจจะแห่งความรัก**”คืออย่างไรกัน แม่นๆมันๆยิ่งขึ้น

ดังนั้น ถ้าผู้ศึกษาฝึกฝน ได้บรรลุผลสมบูรณ์รู้แจ้งหยั่ง
ถึงความจริง ก็จะหมดปัญหาที่ว่า...

ความรัก มันคืออะไรกันแน่? มันมีอาการอย่างไร?

และถ้าหากได้ศึกษาลึกซึ้งขึ้นไปถึงว่า **อะไรเป็นเหตุให้
เกิดความรัก มีผลร้ายผลดีอย่างไร?** ก็ยิ่งจะรู้แจ้งมากเพิ่มเติม
และจะได้จัดการส่วนที่“**ร้าย**” ให้หมดไปจากตน พร้อมกับ
จัดการส่วนที่“**ดี**” ให้เพิ่มพลังขึ้น ให้เกิดคุณค่าประโยชน์แก่ตน
แก่สังคมและโลกทั้งทวี

ไม่ว่าจะเป็น“ประเด็นแห่งปัญหา”ข้ออื่นๆ ที่กล่าวไว้
ตอนต้น เป็นต้นว่า

มันเกิดที่ไหน? ตั้งอยู่ที่ไหน? ดับในที่ไหน?
มันอาศัยอะไรเป็นอยู่ หรือดำเนินไปในโลก?
จริงๆ แล้วมัน มันให้ความทุกข์หรือความสุข?
มันเป็นความจริง หรือความลวง?

ฯลฯ

และประเด็นอื่นๆทั้งหลายทั้งหลายนัดกล่าวมาแล้วนั้น ก็ต้องเรียนรู้ให้แจ่มแจ้ง และฝึกฝนอบรมตนจนเกิดผล ไปตามขั้นตามตอน กระทั่งสมบูรณ์ให้ได้

ผู้ศึกษาและฝึกฝนจนเกิด**“มรรคผล”**แท้จริง เราเรียกว่า**“อาริยบุคคล”** ซึ่งเป็นศัพท์ที่กำหนดเรียก**“ผู้บรรลุปุทธธรรม”** โดยแบ่งชั้นไว้ ๔ ชั้นใหญ่ๆ คือ

โสดาบัน - สกทาคามี - อนาคามี - อรหัตต์

“อาริยบุคคล”หมายความว่า *คนเจริญเพราะมีหรือเกิด* *ความประเสริฐจริงในตนตามทิศทางที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ* *ซึ่งเป็น“คนโลกใหม่หรือคนโลกอื่น”(ปรโลกที่ชื่อว่าโลกุตระ)*

ที่เรียกว่า**“โลกใหม่”** ก็เพราะเป็นโลกที่ต่างจาก**“โลกเก่า”** แล้วจริงๆ ทั้งๆที่ยังเป็นคนเหมือนกัน**“มีกายมีจิตวิญญาณ”** เช่นเดียวกัน อยู่ในสังคมเดียวกันนี้แหละ แต่มีความรู้สึกนึกคิด**“เป็นอันอื่น”**(ปร) **“ต่างไปจากคนโลกเก่า”**(ปร) **“ออกไปจากเดิม”**(ปร)**แล้วจริง** ความรู้สึกนึกคิดของชาว**“โลกเก่า”**เรียกว่า**“โลกิยะ”** เป็นโลกที่ใครๆก็รู้จักเป็นอยู่อย่างนั้นกันทั้งนั้น ส่วน**“โลกใหม่”**นี้ เป็นอีกโลกหนึ่ง ที่แปลกไปกว่า**“โลกเก่า”**คนละทิศละทาง

ความเป็น**“โลก”** ซึ่งหมายถึง**ความหม่นวนเวียนอยู่ไปมา**

อย่างไม่รู้จบ ถ้าความเป็น“โลก”นั้นดับลง หรือไม่มีความหมุนวนของสิ่งนั้น ก็คือ หมดความเป็น“โลก”

“โลกเก่า”ของคนที่ หรือ“โลกียะ”ของคนที่ ก็คือ“ความวนเวียนเกิด-ตาย แล้วก็ตาย-เกิดของคนที่ ย่อมวนเวียนอยู่ เพราะอำนาจของกรรมของวิบากที่ตนเองไม่รู้จักอย่างแท้จริง แล้วก็ต้องเป็นไปตามกรรมตามวิบาก ดิๆชั่วๆ ทุกข์ๆสุขๆ ขึ้น สวรรค์ลงนรก ตกนรกขึ้นสวรรค์ สูงๆต่ำๆ ขาวๆดำๆ ร่ำรวย หรือยากจน สวยหรือช้ำเห่ ฯลฯ สารพัดแห่ง“สมมุติของโลก” นับไม่ถ้วนที่ต้องหมุนวนไปตามอำนาจของกุศลกรรม-อกุศลกรรม

และที่สำคัญคือ ใน“โลกเก่า”หาทฤษฎีที่จะทำให้คนทำตนสูงจริงดีแท้มั่นคงถาวร สวรรค์ชนิดที่ยั่งยืนแท้มีหลักประกัน ชนิดที่จัดได้สำรอกเหตุชั่ว อย่างถูกตัวถูกตนของมัน และเห็นแจ้งของจริงด้วยญาณปัญญาอันยิ่งของตน(ขนาดข้ามชาติกันทีเดียว) **ยังไม่ได้**

ยิ่งกว่านั้น ก็คือ ไม่สามารถทำให้จบ“การเกิด-การตาย”อย่างเด็ดขาดจริง

โลกเก่าหรือโลกียะ ยังไม่พ้นความเป็น“**ทาส**” จึงเรียกว่า **ยังไม่พ้น“โลกธรรม”** พุทธชัตๆก็คือ“ไม่พ้นโลกียธรรม” หรือยังเป็น“ทาส”ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข อยู่นั่นเอง ไม่มากก็น้อย

คนโลกเก่าก็จะพอรู้ความเป็น“ทาส”ดังกล่าวนี้**อยู่บ้าง** และมีผู้พยายามทำตนให้“พ้นจากความเป็นทาส” เหล่านี้เหมือนกัน ซึ่งทำได้ชั่วคราว หรือนาน อาจจะนานติดต่อกันไปยืนยาว หรือหลายชาติ แต่ไม่จบการ“วนเวียน” ไม่หยุดการวนเวียน

อย่างเด็ดขาด ชนิดเที่ยงแท้ถาวร จึงไม่เป็นหลักประกันที่แน่แท้
สัมบูรณ์(absolute)

ดังนั้น“โลกเก่า”หรือ“โลกยะ”ก็จะเป็นอยู่อย่างเก่าๆเดิมๆ
นั่นเอง หมุนวนหมุนเวียนดึ๋งๆซั่วๆ ทุกข์ๆสุขๆ ขึ้นสวรรค์ลงนรก
ตกนรกขึ้นสวรรค์ สูงๆต่ำๆ ขาวๆดำๆ ร่ำรวยหรือยากจน
สวยหรือซี้เหร่ ฯลฯ เร็วบ้าง ช้านานบ้าง อยู่อย่างนั้นนิรันดรมา
และคงนิรันดรตลอดไป ถ้าไม่รู้จัก“โลกใหม่”ที่ชื่อว่า“โลกุตระ”

เพราะ“โลกียะ”ก็คือ โลกสามัญที่ทุกคนเคยผ่านมา
แล้วทั้งสิ้น เคยรู้เคยเข้าใจ เคยเชื่อ เคยยึดถือมา เคยเห็น เคย
เป็น เคยรู้สึก เคยมุ่งหวัง เคยท้อถอย เคยสุขเคยทุกข์ เคยโลภ-
โกรธ-หลง เคยรักเคยจางคลาย เคยตายจากแต่ไม่จบไม่เลิก
ต้องเวียนกลับมาเป็นกันใหม่อีก ฯลฯ เป็นความมวนเวียนเกิด
แล้วเกิดเล่ามาแต่ไหนแต่ไร ไม่มีทางหลุดพ้นออกไปจากมัน
เป็นที่สุดที่สิ้นได้จริงแท้ ชนิด“ดับทุกข์ทุกอย่างถูกตัวถูกตน
ของมัน” ลักที่

ส่วน“โลกใหม่”นั้น เป็น“โลกอื่น”(ปรโลก) เป็น“โลกที่
ต่างหากจากโลกเก่า”(ปรโลก) มีคุณลักษณะและความเป็นไปดำเนิน
อุดมการณ์ไปอีกอย่างหนึ่ง เรียกว่า “โลกุตระ”หรือ“โลกุตระ”
อันแตกต่างจากคนทั้งหลายทั้งปวงในโลกเก่าที่เรียกว่า“โลกียะ”
ไปแล้วจริง ชนิดมีวิถีชีวิตเดินทางไปสู่“นิพพาน” อย่างแน่นอน
ในอนาคตข้างหน้า

ผู้ที่มี“ความรัก” ชนิด“อเทวนิยม”นี้ หรือคนชนิด“มิตี
ที่๘”นี้จะเรียกว่า“อาริยนิยม”ก็ดี เรียกว่า“โลกุตระนิยม”ก็ได้

ความรัก บิบัติที่ ๔ **นิพพานนิเชย**

มิตที่ ๔ คือ **ความรักของผู้ที่ได้เรียนรู้“สัจจะแห่งความรัก” และได้ปฏิบัติจนบรรลุผลสำเร็จสมบูรณ์สำหรับประโยชน์ตน คือ“จบ”**

“จบ” ก็คือ เลิกมี“ความรัก”นั้นๆเพื่อตัวเอง ไม่เกิด “ความรัก”นั้นเพื่อตัวเองอีกแล้ว หรือ**ไม่ต้องการ“เอา” อารมณ์** นั้นมาเสพสมใจเพื่อตนเองอีกแล้ว อย่างมี“สุขสงบ”

ความ“จบ”ก็จะจบไปแต่ละรอบแต่ละชั้น ตามที่ได้ศึกษาและปฏิบัติใน“มิติที่ ๘” ก็จะเกิดผล“จบ”ได้ ไปตามลำดับ แม้จะเป็นความจบที่เสร็จลงไปในตัวของแต่ละระดับนั้นๆ ก็เรียก “ความจบ”นั้นๆว่า“นิพพาน”หรือ“วิมุตติ”ไปแต่ละชั้นแต่ละรอบ ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กันไปอย่างซับซ้อนแต่มีระเบียบ

จนสุดท้ายก็“จบสัมบูรณ์”สูงสุด ดับ“โลก”(โลกีย์)ต่างๆให้ แก่ตน หรือดับความรักที่“เห็นแก่ตัวเอง” ถึงขั้นไม่เหลือเศษ ฐิติละของที่บำเรอ‘อารมณ์’ของตัวเอง(อัตตา)อีกเลย เป็นอรหัตต์ สมบูรณ์

ผู้ที่ยังมีส่วนที่“เห็นแก่ตัวเอง” แล้วก็ต้องบำเรอให้แก่ “ตนเอง”(อัตตา)วนเวียนอยู่ไม่จบไม่สิ้นสนิทนั้น ก็คือผู้ยัง“ไม่ดับ **‘โลก’**แห่งความเป็นของตนเอง หรือ**‘ความรัก’**ที่ยังเพื่อตนเองอยู่” จึงยังไม่บริสุทธิ์สะอาดแท้สัมบูรณ์ ยังเป็นความรักที่“บำเรอตน” ซึ่งยังเป็น“ภพ” ยังเป็น“ชาติ” ยังเป็น“อัตตา”หรือยังเป็น“อาตมัน” และสามารถสะสมพอกพูนขึ้นเป็น“ปรมาตมัน” ดังที่“เทวนิยม” เป็นกัน แล้วก็ยึดมันถ้อมมัน ผึกฝนเอาจนได้ จนเสพติดและอยู่ ใต้นานแสนนานกระทั่งพากันหลงว่ามี“นิรันดร”นั่นเอง

ความจริงนั้น“ไม่มีอัตตา”ใดๆ ในหรือนอก เอกภพ จะยืนยงคงทนเที่ยงแท้ ไม่แปรปรวน โดย อยู่อย่างเดิมได้นิรันดร แม้แต่“ปรมาตมัน”เองก็ ยืนยงคงทน อยู่อย่างเที่ยงแท้ันรันดรไม่ได้

“ความมีอยู่”ทุกอย่างในเอกภพมหากจักรวาลต้องมีการ เปลี่ยนแปลงและหมุนเวียน ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะรูปธรรมหรือนามธรรม

สิ่งที่ยิ่งปรากฏว่า“มี” จะต้องเปลี่ยนแปลงหรือแปรปรวน ไม่เที่ยงแท้(อนิจจัง) และต้องเคลื่อนที่ ไม่มีสิ่งใดอยู่หนึ่งๆ ลอยตัว อยู่ได้อย่างไร้สัมพัทธ์ในมหาเอกภาพ ไม่มี“ความมี”ใดๆที่สามารถคงที่และเที่ยงแท้ไม่แปรเปลี่ยนตนเอง หรือไม่เคลื่อนไหววนเวียน

นอกจาก**“ความไม่มีจริงๆ”**ซึ่งได้แก่**“ความไม่มีกิเลส”** ที่ได้ละล้างด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า จนได้ชื่อว่า**“นิพพาน”** นั้นเองแหละที่จบสัมบูรณ์ ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว แต่กระนั้น ก็ยังเคลื่อนที่ไปกับเหตุปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของ**“นิพพาน”** ซึ่งก็คือ **ชั้น ๕** ที่ประกอบกันอยู่กับชีวิตพระอรหันต์ผู้**“ยัง ไม่ปรินิพพาน”**

สุดท้ายแห่งสุดท้าย ก็คือ สภาวะ**“ปรินิพพาน”**เท่านั้นที่ **ดับไม่เหลือ** ชนิดสิ้นสูญทุกสิ่งอย่างสำหรับตน ไม่ว่า**“อัตตา”** หรือ**“ปรมาตมัน”** แม้แต่**“ชั้น ๕”**ที่เคยเป็นเหตุปัจจัย ก็มีไม่ได้ อีก จึงไม่มีอะไรเคลื่อนไหวเวียนวนใดๆสัมบูรณ์เด็ดขาด

เพราะ**“นิพพาน”**เป็นลักษณะสุดยอด ที่**จะ“สร้าง”ก็สร้าง** อย่าง**“พระเจ้า”**นั้นเอง แต่**“ไม่มีความสุขความทุกข์”** และ**“ไม่มีการเอา มีแต่การให้”** สุดท้ายที่พิเศษยิ่งก็คือ สำหรับ**“ตัวเอง”** จะไม่อยู่ในวัฏจักรก็ได้ จะอยู่ยาวนานไปอีกเท่าใดๆเท่าที่ตนต้องการ หรือตนยังมี**“ความรัก”** ก็ได้

ที่**สุดแห่งที่สุด** จะ**“ไม่อยู่..ไม่มี”** จะสลาย**“อัตภาพ”**ที่เป็น **“อรหัตตภาวะ”**สุดท้าย ไปจากมหาเอกภาพ ไม่ให้เหลือ**“ตัวตน** ของตน”อยู่ ณ ที่ไหนๆอีกเลย **“สูญสลาย”**ไปจากทุกสิ่งทุกอย่าง ในมหาเอกภาพนี้ **สิ้น“ความมี”**อยู่ในมหาเอกภาพนี้**อีกเด็ดขาด**

ก็ได้ เป็นที่สุดแห่งที่สุด เรียกว่า “**ปรีนิพพาน**”

ผู้ที่ได้เรียนรู้“โลกใหม่ ที่เรียกว่า โลกุตระ” และได้ปฏิบัติตนจนบรรลุผลสำเร็จจริง นับตั้งแต่ขั้นต้นที่เรียกว่า“โสดาบัน” ก็เริ่มนับว่าเป็น“*อาริยบุคคล*”ระดับต้น และจะมีระดับสูงขึ้นๆ ต่อไปแต่ละระดับอีก ทั้งหมด ๔ ระดับ คือ *โสดาบัน-สกทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์* ล้วนเรียกว่า“*อาริยบุคคล*”ทั้งสิ้น เมื่อจบ“*อรหัตต์*” ก็ถือว่า“ผู้นั้นจบสมบูรณ์สำหรับประโยชน์ตนสูงสุด”

● **อาริยบุคคล ๔**

ระดับแต่ละระดับ ก็คือ “ความจบ”แต่ละรอบ จบในที่นี้ก็คือ *ตัดกิเลสได้เสร็จสิ้น ไม่เวียนวนไปเกิดใน“โลก”นั้นๆ หรือ “กิเลสไม่เกิด”เวียนวนเป็นสุขเป็นทุกข์อยู่ใน“โลก”นั้นๆอีกแล้ว*

“โลก”คือ *ความหมุนวนเวียนไปๆมาๆหรือต่ำๆสูงๆเป็นวงวนวงเวียนไม่หยุดจบเด็ดขาดลงได้แน่แท้*

เป็นต้นว่า โลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอาตมัน

“โลกอบาย” ก็คือ *ความหมุนวนของคนผู้ยังมี“กิเลส”ในจิต กิเลสมันก็จะเฝ้าหาจบงการบุคคลผู้นั้นอยู่ ใ้วนๆเวียนๆอยู่ใน“อบาย”(ความไม่ดีไม่เจริญที่คนผู้นั้นยังเสวยังติดอยู่) เช่น อบายมุขที่เป็นความไม่ดีไม่เจริญ หาก“จิต”ผู้ใดยังมีกิเลสติดในอบายมุขใโดยอยู่ ถ้าคนผู้นั้นยังตัดไม่ขาด หรือละล้างกิเลสออกจากจิตไม่ได้หมดเกลี้ยงจริง ก็เลยยังวนๆเวียนๆเสพวนๆเวียนๆสุข ยังจะต้องเป็นสุขเป็นทุกข์อยู่กับอบายมุขนั้น ไม่หยุด ไม่จบอยู่นั่นเอง*

ซึ่งก็มีพักชั่วคราว ชั่วระยะ อาจจะหยุดไปนานๆก็ได้ แต่ถ้ากิเลสมันยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไปจาก“จิต”จริง มันก็จะกลับมาทำมาเริบ(กูป) หรือเวียนมาเสพใหม่ได้อีก หากมีวิธีการข่มเก่งๆ ก็อาจจะดูเหมือนมันหยุดได้สนิทไปนานข้ามชาติไปไหนก็เป็นได้แต่จะไม่“ตายสนิท”อย่างเด็ดขาดชนิดถาวรนิรันดร์ หากไม่มีทฤษฎีที่ดีพิเศษเป็น“สัมมาอาริยมรรค”ที่สามารถจับ“ตัวตน”ของกิเลสได้จริงอย่างแม่นยำคมชัดลึก และมีวิธีละล้างหรือกำจัดมันได้ถูกตัวของมันจนเกลี้ยงทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด

“อบาย”ที่เป็นสังขจะสมบูรณ์ ก็หมายถึง “ความไม่เจริญ” ทั้งหมดนั่นเอง ที่ไล่จากหยาบต่ำ ไปหากกลาง หากสูง จนถึงที่สุดที่เดียว แม้จะหมดความหยาบต่ำระดับต้นแล้ว ระดับต่อไปก็ย่อมเป็น“ความไม่เจริญ”ในขั้นต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจริญสูงสุดถึงขั้นเป็นคนเจริญประเสริฐสุดยอด ก็คือ อรหันต์

“โลกกาม” ก็มีนัยคล้ายกันกับคำว่า“โลก”ที่ชื่อว่า“อบาย”เพียงแต่ว่า เป็นความหมუნวนของคนผู้ยังมี“กิเลส”ในจิตที่ติดใน“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอก” อันเรียกว่า“กามคุณ๕” กิเลสมันก็จะม้อานาจบงการบุคคลผู้นั้นอยู่ ใ้หวนๆเวียนๆอยู่ใน“กาม”(ความใคร่อยากที่คนผู้นั้นยังเสพยังติดอยู่) เช่น ของสวย ของงามต่างๆ ความไพเราะต่างๆ ความหอมต่างๆ ความอร่อยต่างๆ ความสัมผัสที่ได้แตะต้องเสียดสีคลุกคลีทางพฤติกรรมภายนอก แล้วก็ยังเป็นสุขเป็น“รสอร่อยเพลิดเพลินสนุกสนาน”ที่เรียกว่า “อัสสาทะ”ทั้งหลายอยู่ หาก“จิต”ผู้ใ้ดยังมีกิเลสติดใน“กามคุณ๕”ใ้ดอยู่ ถ้าคนผู้นั้นยังตัดไม่ขาด หรือละล้างกิเลสออก

จากจิตไม่ได้ หมดเกลี้ยงจริง ก็ที่ยังวนๆเวียนๆเสพ วนๆ
เวียนๆสุข ยังจะต้องเป็นสุขเป็นทุกข์อยู่กับ“กามคุณ”นั้น ไม่หยุด
ไม่จบ อยู่นั่นเอง ซึ่งก็มีพักชั่วคราว ชั่วระยะ อาจจะหยุดไปนานๆ
ก็ยังได้ แต่ถ้ากิเลสกามมันยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไปจาก“จิต”จริง
มันก็จะกลับวนมากำเริบ(กูปป) หรือเวียนมาเสพใหม่ได้อีก

“กาม”ที่เป็นสังขจะสมบุรณ์ ก็หมายถึง “ความใคร่อยาก
ได้มาเสพบำเรออารมณ์ตน” ทั้งหมดนั่นเอง ที่ไล่จากหยาบต่ำ
ไปหากกลาง หากสูง จนถึงที่สุดทีเดียว แม้จะหมดความหยาบต่ำ
ระดับต้นแล้ว ระดับต่อไปก็ย่อมเป็น“ความใคร่อยาก”ในขั้นต่อ
ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจริญสูงสุดถึงขั้นเป็นคนเจริญประเสริฐสุด
ยอด ก็คือ อรหันต์ เช่นกัน

“โลกธรรม” ก็มีนัยคล้ายกันกับคำว่า“โลก”ที่ชื่อว่า“กาม”
นั่นแหละ เพียงแต่ว่า เป็น*ความหมนนวนของคน*ผู้ยังมี“กิเลส”ใน
จิตที่ติดใน“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข” กิเลสมันก็จะม้อ่านา
บงการบุคคลผู้นั้นอยู่ในหัววนๆเวียนๆอยู่ใน“โลกธรรม”(ความยังติด
ยึดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขอยู่) เช่น ได้ลาภมาก็เป็นสุข ไม่ได้
ลาภนั้นก็ทุกข์ ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข ก็นัยเดียวกันกับลาภ
แล้วก็ยังเป็นสุขเป็น“รสอร่อยลิ้มโลดใจชื่นใจ”ที่เรียกว่า“อัสสาทะ”
ทั้งหลายอยู่ หาก“จิต”ผู้ใดยังมีกิเลสติดใน“โลกธรรม”ใต้อยู่ ถ้า
คนผู้นั้นยังตัดไม่ขาด หรือละล้างกิเลสออกจากจิตไม่ได้ หมด
เกลี้ยงจริง ก็ที่ยังวนๆเวียนๆเสพ วนๆเวียนๆสุข ยังจะต้อง
เป็นสุขเป็นทุกข์อยู่กับ“โลกธรรม”นั้น ไม่หยุด ไม่จบ อยู่นั่นเอง
ซึ่งก็มีพักชั่วคราว ชั่วระยะ อาจจะหยุดไปนานๆก็ยังได้ แต่ถ้า

กิเลสมันยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไปจาก“จิต”จริง มันก็จะกลับวนมากำเริบ(อุป) หรือเวียนมาเสไพใหม่ได้อีก

“โลกธรรม”ที่เป็นสังขจะสมบูรณ์ ก็หมายถึง “ความติดยึดในลาภยศสรรเสริญโลกียสุข” ทั้งหมดนั่นเอง ที่ได้จากหยาบต่ำไปหากกลาง หากสูง จนถึงที่สุดทีเดียว แม้จะหมดความหยาบต่ำระดับต้นแล้ว ระดับต่อไปก็ย่อมเป็น“ความติดยึด”ในขั้นต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจริญสูงสุดถึงขั้นเป็นคนเจริญประเสริฐสุดยอด ก็คือ อรหันต์ นัยเดียวกันอีก

“โลกอาตมัน”หรือ“โลกอัตตา” ก็มีนัยคล้ายกันกับ“โลก”ต่างๆที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”โดยตรง และเป็นเรื่องละเอียดลึกล้ำ ที่ศาสนาพุทธรู้แจ้งเห็นจริงโดยเฉพาะ อันจะได้ศึกษาในคำอธิบาย“ความรัก มิติที่๘-๙-๑๐”อย่างละเอียด

สำหรับผู้มี“ความหลุดพ้น”โลกต่างๆ ดังกล่าวมานั้นได้ ก็จะเป็นผู้ได้ล้างจิตอย่างถูก“ตัวตน”(อัตตาหรืออาตมัน)อย่างจริงจัง แม่นมั่นคมชัดลึกล้ำ เป็น“อาริยบุคคล”ไปตามลำดับ อันมีขั้นต้นก็คือ “โสดาบัน” ต่อไปก็“สกทาคามี” แล้วก็“อนาคามี” สูงสุดก็“อรหันต์”

“โสดาบัน”ก็คือ ผู้ที่ไม่ต้องเกิดเวียนวนเป็นสุขๆทุกข์ๆ อยู่ใน“**โลกอบาย**” [โลกอบายมุขคือโลกที่ต่ำที่สุด] “อบาย”คือ ความต่ำหยาบความจัดจ้านร้ายแรง หรือความไม่ดีไม่งามขั้นเลวระดับพื้นฐาน หรือความทุกข์ที่รู้กันเป็นสังขจะชัดๆต่างๆ

“สกทาคามี”หรือ“สกิทาคามี”ก็คือ ผู้ที่ยังต้องเกิดเวียนวนเป็นสุขๆทุกข์ๆอยู่ใน“**โลกกาม-โลกธรรม-โลกอาตมัน**”ที่เหลือ

“โลก”คือ ความวณเวียนใดที่ยังหลงเสพหลงติดอยู่ในโลกดังกล่าว ก็ถือว่า ยังไม่เจริญ ยังติดในเรื่องของกามคุณ ๕ กิเลส โลภธรรม ๘ กิเลส และโลกอาตมมันหรืออัตตาก็ดี ซึ่งยังเป็นความติดยึดขั้นต่อ มาจากระดับพื้นฐาน หรือความไม่เจริญที่รู้จักกันเป็นลัทธิจะสูงขึ้นๆ ตามลำดับ เมื่อถึงขั้นนี้ ก็สูงขึ้นจากขั้นต่ำที่หลุดพ้นมาได้แล้ว ละเอียดขึ้นไปเป็นขั้นเป็นตอน

“อนาคามี”ก็คือ ผู้ที่ไม่ต้องเกิดเวียนวนเป็นสุขๆทุกข์ๆ อยู่ใน**“โลกกาม-โลภธรรม”** ยังเหลือแต่ส่วนละเอียดของ “สังโยชน์ ๕ เบื้องสูง”(อุทธัมภากิยสังโยชน์) “โลก”คือ ความวณเวียนใดที่ยังหลงเสพหลงติดอยู่ใน**“โลกอาตมมันหรืออัตตา”**ก็ถือว่า ยังไม่เจริญ ยังติดในเรื่องของ**“รูปราคะ”**ก็ดี **“อรูปราคะ”**ก็ดี **“มานะ”**ก็ดี **“อุทธัจจกุกกัจจะ”**ก็ดี **“อวิชา”**ก็ดี ซึ่งยังเป็นความติดยึดขั้นต่อมาจากระดับพื้นฐาน หรือความไม่เจริญที่รู้จักกันเป็นลัทธิจะสูงขึ้นๆตามลำดับ เมื่อถึงขั้นนี้ ก็สูงขึ้นจากขั้นต้นขั้นกลางที่หลุดพ้นมาได้แล้ว ละเอียดขึ้นไปๆ สุดท้ายยังเหลือเป็นขั้นปลาย

“อรหันต์”ก็คือ ผู้ที่ไม่ต้องเกิดเวียนวนเป็นสุขๆทุกข์ๆอยู่ใน**“โลก”**ที่เรียกว่า **“โลกียภูมิ”ใดๆอีกแล้ว** พ้น**“สังโยชน์ ๕ เบื้องสูง”(อุทธัมภากิยสังโยชน์)** “โลก”คือ ความวณเวียนใดที่ยังหลงเสพหลงติดอยู่ใน**“โลกอาตมมันหรืออัตตา”**ก็ถือว่า รู้แจ้งเห็นจริง และได้ปฏิบัติจนกระทั่งไม่เหลือความติดความเสพใดอีก มี**“วิมุตติญาณทัสสนะ”**หมดสิ้น**“อวิชา”** มี**“วิชา ๘”**ถึงขั้นบรรลุสุดยอด **“อาสวัคชญาณ”**บริบูรณ์ อย่างเป็นลัทธิจะหมด**“ความวณ”**ได้ทำการ**“ดับโลก”**ต่างๆดังกล่าวมาแล้วครบสมบูรณ์ไม่ต้อง

วกเวียนลงไปสู่“โลก”ต่ำใดๆอีกแล้วเด็ดขาด(absolute)

ผู้ที่ต้องเวียนวนลงไปสู่ที่ต่ำที่เวลานั้นอีก หรือต้องเสพต้องติด ต้องเป็นอยู่กับความวนไปๆมาๆ เพื่อตนเองจะได้รับสุขรับทุกข์อยู่กับสภาพอย่างนั้นๆ สภาพภาพนั้นๆไม่ได้ หรือละสภาพนั้นๆไม่เสร็จเด็ดขาด ก็เพราะ“ไม่รู้”(อวิชชา)

ไม่รู้ใน“จิต”ของตนว่า *ตนมี“กิเลส”นั้นๆ* **ไม่รู้“ความจริงอันประเสริฐ”**(อารยสัจ)ว่า “สุข”เพราะได้เสพสมใจกิเลสนั้น “คน”สามารถเรียนรู้ฝึกฝนจน**ดับเหตุแห่ง“สุข”นั้นๆได้** หากดับได้จริงผู้นั้นก็จะ“*สุขสงบ*”(วุปสมสุข) ซึ่ง“*สุขเลิศพิเศษ*”ยิ่งกว่าได้“*เสพสมใจกิเลส*”อันเป็น“*รสสุข*”(อัสสาหะ)ที่โลกโลกีย์หลงเสพกันอยู่เสียอีก

“*รสสุข*”(อัสสาหะ)ที่ว่านี้ แท้ๆแล้วมันเป็นแค่อำมิสที่ล่อให้คนหลงติดเท่านั้น **มันไม่ใช่ของจริง** มันเป็น“ของไม่จริง”(อลิเก) เช่น สุขเพราะได้เสพกาม ดังนี้ ก็เรียกว่า“*กามสุขัลลิกะ*”ซึ่งล้างให้หายไปจากจิตของคนได้ ลึ้นรศกามได้ หรือปฏิบัติละล้างเหตุคือ“*กามตัณหา*” ให้กามตายหายไปจากจิต ได้

หากปฏิบัติได้ผลจริงก็จะ“*สุขสงบ*”(วุปสมสุข)เพราะสิ้น“*การหมุนวน*” กล่าวคือ ไม่ต้องเสพกาม แล้วก็ต้องพัก แล้วก็ต้องกลับวนเวียนไปเสพใหม่อีก ซึ่งไม่หยุดเด็ดขาดลงได้จริง แม้ชาตินี้จะหยุดไปได้ชั่วคราวแต่กิเลสโดยเฉพาะ“*ปริยัญฐานกิเลส และอนุสัยกิเลส*”ไม่ได้ละล้างจนหมดสิ้น ก็ต้องวนเวียน เกิดมาเสพ เป็นภาระไม่จบสิ้นอยู่นั่นเอง ต้องเดือดร้อน ต้องเหน็ดเหนื่อยบำเรอตนอยู่เพราะยังดับกิเลสไม่ได้สิ้นเกลี้ยงหมดสนิทจริงยังมีกิเลสหลงเหลือ กิเลสที่ซ่อนลึกยังมีอยู่ จึงไม่หยุดหมุนวน

จึงเรียกว่า **“ยังมีโลกชนิดนี้”** อยู่

“โลก”ที่ต้อง**“ดับ”**หรือที่ต้อง**“หยุดหมุนให้ไต้”**นั้นก็คือ**“โลกีย์”** ต้องไม่เป็นทาส**“โลกีย์”**นั้นๆ ต้องไม่ให้เกิดการหมุนวนหมุนเวียนเสพสุขเสพทุกข์เพราะมัน ตามนัยที่อธิบายมานี้ จน**“ไม่มีกิเลส”** หรือ**“ไม่มีโลก-ไม่ต้องหมุนวนอีกเด็ดขาด”** จึงจะชื่อว่า**“นิพพาน”**

● ตัณหา ๓

พระพุทธเจ้าตรัสแบ่งโลกไว้ ๓ โลก ไปได้แก่...

๑. กามโลก หรือ กามภพ

๒. ภวโลก หรือ ภวภพ

๓. วิภวโลก หรือ วิภวภพ

ผู้ใดยังมี**“กามภพ-กามโลก”**อยู่ ก็เพราะยังมี**“กามตัณหา”**

ผู้ใดยังมี**“ภวภพ-ภวโลก”**อยู่ ก็เพราะยังมี**“ภวตัณหา”**

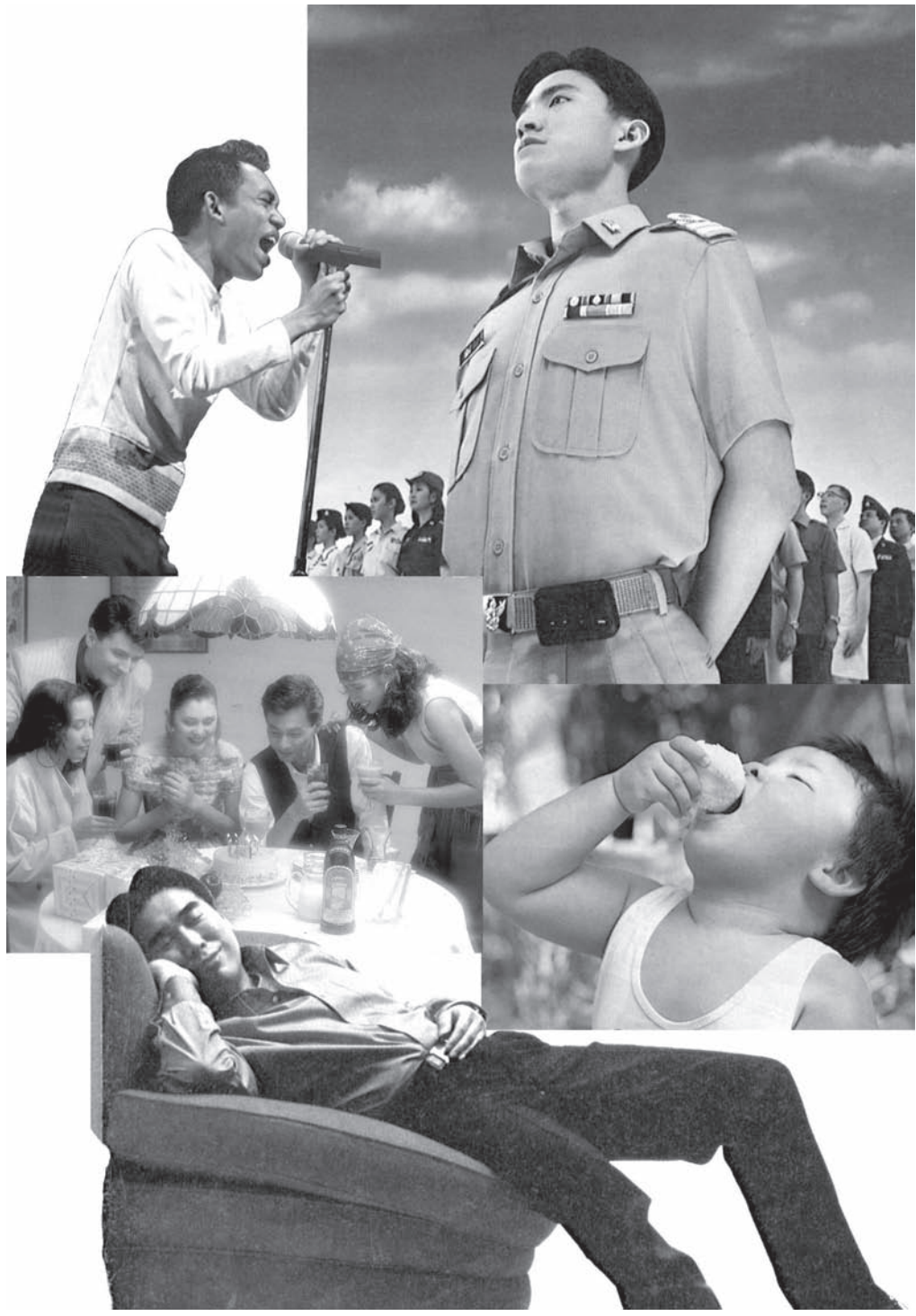
ผู้ใดยังมี**“วิภวภพ-วิภวโลก”**อยู่ ก็เพราะยังมี**“วิภวตัณหา”**

จะ**“ดับโลก”**ต้องเรียนรู้**“ตัณหา ทั้ง ๓”**นี้ให้ถูกต้องละเอียดลออ เพราะมีความลึกซึ้งซับซ้อนอยู่มากใน**“ตัณหา ๓”**นี้

“กามตัณหา” คือ อากาของกิเลสมันทำงานต้องการบริโภคจากทวารภายนอก

เช่น ลาภวัตถุ-ยศขั้นตำแหน่ง-รูปธรรมแห่งการยกย่องสรรเสริญเยินยอ-สุขที่ได้จากเรื่องภายนอก เช่น **“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-เสียดสีสัมผัสนอก”**ได้มาบำเรอแก่ตนทางทวาร**๕** ซึ่งเป็นทวารภายนอก ไปได้แก่ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย เรียกว่า

“กามคุณ ๕” ตามที่ตนติดตนนยึด ว่าถ้าได้มาตั้งใจสมกับขนาด
สมกับทิวลิปที่ตนหวังตนชอบนั้น แล้วก็จะเกิด“รสสุข”(อัสนหะ)

“ตัณหา”เช่นนี้เป็นตัณหาเบื้องต้น มีวัตถุประสงค์รูปธรรมหยาบ
สัมผัสกันจากภายนอก โดยสัมผัสกันขึ้นมาหลงเสพหลงติดกัน
เป็นอุปาทานกันอยู่ถ้วนหน้า ซึ่งใครๆต่างก็เคยเสพกันอยู่ทุกคน
นี่แหละคือ “กามตัณหา”ของ“ปุถุชน”สามัญ

“ภวตัณหา” คือ อากาของกิเลสมันทำงานต้องการ
บริโภคอยู่ในทวารภายใน

เช่น มี“ความต้องการ”ที่เกิดอยู่ในภายใน เป็นสภาพ
วิมานในห้วงนึกคิดก็ดี ความอยากเป็นนั่นเป็นนี่ก็ดี หรืออยาก
เกิดอยากมีอยู่คงอยู่ตลอดไปก็ตาม แล้วก็ฝังยึดอยู่ในจิตเป็น
“ภพ”(ความยังวนเวียน, ความเกิด, ความเป็น, โลกเป็นที่อยู่ของสัตว์)

ซึ่งเป็น“รูปหรืออรูปรูป”ในภายในทวารที่ ๖ คือ ในทวารใจ
เท่านั้น อันไม่ใช่ออกมาสัมผัสจากตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย เหมือน
“กามตัณหา” มันเป็นอาการที่เกิดอยู่ในจิต นึกฝันอยู่ในจิต
เมื่อได้รูปภายในหรืออรูปรูปภายในมาเสพสมตั้งใจฝัน สมขนาด
สมทิวลิป ที่ตนหวังตนฝันนั้นๆแล้วก็จะเกิด“รสสุข”(อัสนหะ) หาก
ไม่ได้สมตามที่หวังที่ฝันก็ทุกข์

หรือสภาพที่ปั้นขึ้นสร้างขึ้นเองในจิตโดยตรง แล้วก็
สัมผัสสภาพในเสพสมเองอยู่ในจิต ไม่ว่าจะ เป็น“รูป(ภายในจิต)-
อรูปรูป-นามธรรม”แท้ๆ เช่น “ความรู้-ความเฉลียวฉลาด-ศาสตร์
วิชาการ” หรือเพียง“ความคิดนึกवादฝัน”(วิมาน)ใดๆ หรือจะเป็น
“รูปฌาน-อรูปรูป”ที่เป็นชนิด“รูปภพ-อรูปรูป”ในจิต ตามแบบ

ลัทธินิ่งหลับตาทำสมาธิทั้งหลาย หรือถึงขนาดสภาพ“ดับจิต” ที่พากันเรียกว่า“นิโรธ” หากทำได้ บันสร้างขั้นได้(เนรมิต)แล้วก็ เป็นสุขเสพสมชมชื่นติดยึดกันไป

สภาพที่เสพสุขทางทวารจิตอยู่ดังกล่าวนี้ ภาษาสมัยใหม่ เขาก็ว่า“สำเร็จความไคร่ทางความคิดหรือสำเร็จความไคร่ทางจิต” ภาษาธรรมคือ เสพสม“อัสดาทะ”ในภพ

นี่ก็คือ“ภวตัณหา”ของ“ปุถุชน”สามัญ..โลกียะ

“วิภวตัณหา” คือ ความต้องการที่เป็นอุดมการณ์ เป็นความต้องการที่ตั้งใจไปสู่ภพแห่งคุณงามความดี แปลตรงตามภาษาก็คือ “ความต้องการในวิภพ”อันหมายถึง ความต้องการ “ไม่เป็นไม่มีภพ”ที่เลขที่ไม่ดีทั้งหลาย ได้แก่ ความต้องการ“ไม่มี กาม..ไม่มีภพ” ซึ่งหมายถึงความต้องการ“ล้างกามตัณหา ล้าง ภวตัณหา” นั่นก็หมายความว่า “ตัณหา”ที่ต้องการ“ล้างตัณหา” นั่นเอง ที่สุดก็“ต้องการไม่มีตัณหา”หรือ“ไม่มีภพ”เป็นสุดยอด แบ่งออกเป็น ๓ ขั้นให้ฟังง่ายๆ แต่มีความซับซ้อนลึกซึ้ง อยู่ไม่น้อย

- (๑) ขั้น“กัลยาณปุถุชน” (ปุถุบุคคล)
- (๒) ขั้น“อารยชน” (เสขบุคคล)
- (๓) ขั้น“อมตชน” (อเสขบุคคล)

● กัลยาณปุถุชน

ข้อที่ ๑ **ขั้น“กัลยาณปุถุชน”**(ปุถุบุคคล)ได้แก่ ความต้องการลดละ ต้องการเสี่ยสละ ต้องการเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น โดย

การพยายามหาทางให้เป็นไปได้ และสามารถเป็นไปได้จริง ทั้งต่ำ ทั้งสูง ไหลเรียงกันไป ตามภูมิ ตามฐานะ ซึ่งก็สามารถเป็นคนดี กันได้จริงๆ ได้ดีบ้างเล็กน้อยๆก็มีเยอะเยอะถมเถ ได้ดีมาก พอสมควรก็มีอยู่ไม่น้อย ที่ได้ดีมาก ๆ ก็มี ซึ่งก็น้อยลงไปตาม ลำดับ ที่ได้ดีมากยิ่งๆจนมีภูมิสูงขึ้นเยี่ยมยอดถึงระดับเป็น “ศาสดา” ก็สามารรถเป็นไปได้

แต่จะดีสุดดีปานใดก็ยังเป็นอยู่ใน“โลกียภพ”

เพราะ“กัลยาณปุถุชน”นั้น ยังไม่เข้าขั้น“สัมมาทิฐิ” จนกระทั่งมีมรรคผลตามทิฐิของพุทธ ถึงขั้นสามารถรู้แจ้ง“โลก” หรือ“ภพ” ที่แบ่งแยกออกได้ว่า อย่างเป็น“โลกิยะ” อย่างเป็น“โลกุตระ” และยังทำ“ความเกิดความเป็นผู้เข้าสู่โลกุตระภพ” ไม่ได้ ยังปฏิบัติตนเข้าสู่ความเป็น“อารยชนในโลกโลกุตระ” ไม่ได้ อย่างเป็นสังขและรู้แจ้งเห็นจริงตาม“ความเป็นจริง”นั้นๆ

ที่สำคัญคือ ไม่รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“กิเลส”อันเป็น “เหตุ” ที่เกิดโลกิยะ อย่างจับมันคั่นตาย และไม่สามารถฆ่าให้ ตายได้เป็นขั้นเป็นลำดับ ทั้งอย่างหยาบ(วิติกมกิลส) ทั้งอย่าง กลาง(ปริยภูฐานกิลส) ทั้งอย่างละเอียดสุด(อนุสยิกิลส) อีกหนึ่ง คือ ไม่มีความถาวรหรือความเป็นนิรันดร์ ชนิดพิสูจน์ได้ดั่งเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ จึงยังไม่ชัดแจ้งสัมบูรณ์เหมือนพุทธวิชชา

คำว่า“**วิภาตถา**”นี้ ทั่วๆไปก็แปลกันอยู่แล้วว่า“**ความ** **อยากในวิภพ**” ได้แก่ ความทะยานอยากในความไม่มีไม่เป็น อยากไม่เป็นนั้น ไม่เป็นนี้ เช่น อยากไม่เป็นคนอยากจน อยากไม่ เป็นคนต่ำต้อยน้อยหน้า ฯลฯ อยากตาย อยากขาดสูญ อยาก

ไม่เกิดอีก อยากรพากันไปจากภาวะที่ตนเกลียดซึ่งไม่ปรารถนา หรือความอยากในภาวะที่ไม่มีรูปไม่มีร่าง เช่น อรูปพรหม หรือ อรูปภพ เป็นต้น

ซึ่งก็แปลกันไปได้ทั้งนั้น แต่เรามานิยามกันให้ชัดเจน ให้ยิ่งๆ ขึ้นกว่านี้ ก็น่าจะดี จำกัดความหมายให้ชัดให้ลึกถึงจุดสำคัญให้ถ่องแท้ครบครัน เท่าที่เราจะพูดถึงได้

โดยเนื้อหาแห่งสัจจะนั้น **“วิ”** ในที่นี้เป็นสภาพ**“พิเศษ”** หรือ**“วิเศษ”** ชนิดหลุดพ้นจากสามัญไปสู่สภาพ**“วิสามัญ”**จริงๆ ซึ่ง**พิเศษ**หรือ**วิเศษชนิด“ต่าง”**จากสามัญปุถุชนกันไปคนละ “โลก”ที่เดียว [แยกทิศทางของความสุขไปคนละทาง]

ดังนั้น ความหมายของ**“วิ”** ว่า**“ไม่”** ในที่นี้ จึงต้องรู้ให้ แม่นคมว่า **“ไม่”**ในอะไร ถ้า**“ไม่”**แค่ปฏิเสธความต้องการที่เป็น เรื่องวากวนอยู่ใน**“ภพ”**เดิม**“โลก”**เดิม แคยังคงวนอยู่ใน**“กามภพ”** หรือ**“ภพ”**ดั้งเดิม ซึ่งเปลี่ยนไปเพียงแคเป็นสภาพด้านตีกลับ หรือกลับกัน คนละฟากของตันทา ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น เพราะ หากแค่นี้มันก็เวียนวนกลับไปกลับมา แคเป็นการ**รับหรือปฏิเสธ**ใน**“รสของกาม”**ใน**“รสของภพ”** ยังวนอยู่ในโลกของกามของภพ อันยังเป็นโลกโลภียหรือเป็นภพปุถุชนเก่าๆเดิมนั่นเอง ซึ่งก็ เท่ากับ**“ไม่อยากในรสของกาม** หรือ**ไม่อยากในรสของภพ”** ที่เป็นเพียง**“อัสสาหะ”** ยังไม่ใช่เลิกเด็ดขาดชนิดรู้จัก**“ภพ”**รู้จัก **“อตฺตา”** แล้วพากเพียร**“ลดอตฺตาละภพ”** จนกระทั่งดับอตฺตา และดับภพได้สนิทจริง โดยดับความ**“อยาก”**ในภพนั้นๆได้ **ชนิดรู้แจ้งในความเป็น“ภพ”และ“อตฺตา”** **ไม่ใช่แค่เหวี่ยง**ไปชั่ว

ได้แล้วก็กลับไปชั่วเหินอยู่ในต้นหาของ“โลกีย์ภาพ”เดิมๆนั้นอีก
อยู่เท่านั้น แต่เปลี่ยนหรือตายจาก“ภาพเก่า”(อสังโลก)ขึ้นสู่
“โลกุตระ”อันเป็น“ภาพใหม่”(ปรโลก)ได้แท้ ไม่เวียนวน

ซึ่งความหมายของ“ความอยากในวิภ”(วิภัตถหา) หรือ
“ความไม่อยากมีไม่อยากเป็นในความเป็นภ”(วิภัตถหา) นั้น
ชัดๆก็คือ “อยากไม่มีภ” หรือ“ต้องการไม่เป็นภ”กันอีกแล้ว
นั่นเอง มีใช่แค่“ไม่อยากเป็นคนจน”ซึ่งมันก็ยัง..แค่หนีความจน
แต่ก็“อยากเป็นคนรวย” มันก็ยังเป็นภเป็นชาติเก่าอย่างเดิม
อยู่ดี เพียงแต่“อยาก”กลับไปกลับมาคนละปากฝั่งเท่านั้น ถ้า
แค่นี้มันก็ยังวนอยู่ในวัฏสงสารของ“ภ”เก่า หรือแม้จะเป็น
“อยากพรากรพันไปจากภาวะที่ตนเกลียดชัง ไม่ปรารถนา” มันก็
ยังวนไป“อยากสู่ภาวะที่ตนรักใคร่ปรารถนา”อยู่อีกนั่นแหละ
ซึ่งมันก็คือ “โลก”หรือ“ความวน”ปกตีสამัญ ของผู้เวียน
เป็นอนิจจังอยู่ในโลกีย์เดิม อยู่ในกรอบของปฏุชนที่ยังตัด
วัฏสงสารไม่ได้

หรือ “วิภัตถหา” หากจะหมายความว่า อยากตาย
อยากขาดสูญ อยากไม่เกิดอีก แล้ว“ผู้อยาก”นั้นรู้แจ้งเห็นจริง
ถึง“ต้นเหตุแห่งการตายหรือการทำความขาดสูญ”(สมุทัยอริยสัง)
และสามารถกำจัด“เหตุ”นั้นๆได้ ชนิดถูกตัวถูกตน(อัตตา)ของ
เหตุนั้นๆจน“ดับสนิทหรือตายสนิทจริง” ได้ไหมล่ะ? ถ้าไม่ได้ ก็
ยังต้องวน“เกิด”หรือ“ไม่ขาดสูญ” อยู่ในภูมิโลกีย์ภาพเก่าๆเดิมๆ
ไม่สมหวังตามที่“อยาก”อยู่นั่นแหละ

หาก“อยาก”จะ“เปลี่ยนภหรือดับภ”ได้ มันก็ต้องรู้จัก

“ความเป็นภพ”นั้นๆอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง และต้องมีญาณหยั่ง
เข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตตตา”ที่อยู่ใน“ภพ”นั้น แล้วปฏิบัติกระทั่ง
“ดับเหตุที่พาให้เกิดภพ”นั้นๆให้ได้ จึงจะ“ไม่มีความวน”(วิภา)
หรือ“ตายจาก..ขาดสูญ..ไม่เกิดอีก” เพราะสามารถดับอตตตานั้น
หรือ“อาตมัน”นั้นๆได้จริง จึงไม่มีภพ(วิภา)ได้แต่ถูกต้องสัมบูรณ์

หรือ “วิภาตัตถา” หากจะหมายความว่า ความอยากใน
ภาวะที่ไม่มีรูปไม่มีร่าง เช่น อรูปพรหม(อาตมันหรืออตตตา) เป็นต้น
แล้ว“ผู้อยาก”นั้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นพรหม
เป็นอรูปพรหม”อย่างถูกต้อง(อตตตา)ของพรหมของอรูปพรหม
หรือของ“พระเจ้า”ที่เป็น“ภาวะแห่งจิตวิญญาณแท้จริง” ไม่ว่าจะ
จะเป็น“รูป”เป็น“อรูป”ชนิดถูก“รูป”ถูก“นาม”หรือถูกถ่วงตาม
“อาการ-ลึงค-นิमित-อุเทศ”กันได้อย่างรู้จริงชัดเจนแจ่มแจ้งแค่ไหน?

หากมีใช้การรู้แจ้งชัดจริง ซึ่งเป็นการเห็นแจ้งรู้แท้ได้ด้วย
“วิชา ๙”ด้วย“ญาณ ๑๖” หรือด้วย“สัมมาอาริยมรรค องค์ ๘ -
สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ครอบถ่วงมีเหตุมีปัจจัยของ
“ปรมาตตสัจจะ”ยืนย่นสมบูรณ์บริบูรณ์ ก็คงจะเป็น“พรหม” เป็น
“อรูปพรหม”หรือเป็น“พระเจ้า”ที่คงครองความมี“ภพ”มี“ชาติ”
และทรงความเป็น“อาตมัน..ปรมาตมัน”กันตามที่เป็นที่มัก
ไปอีกตราบเท่าที่...**ยังอยู่ในวงวนของ“โลกีย์ภพ” ไม่สามารถ
เข้าถึง“โลกุตระภพ”**

“พรหม”ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี แบบโลกีย์ กับ“พรหม”หรือ
“พระเจ้า”แบบโลกุตระ ซึ่งก็คือเรื่องของ“จิตวิญญาณ”แท้ๆนั้น
เป็นจริง มีจริง และมี“ความแตกต่าง”กันแน่ๆ

ในภาพภูมิสำหรับ“กัลยาณชน” ความเป็น“พระเจ้า” หรือ เป็น“พรหม”ก็ย่อมมีทิวภูมิมีปัญญาดีถือแบบของตนอย่างหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่า ต้องต่างกับความเป็น“พระเจ้า”หรือเป็น“พรหม” ในแบบของ“อารยชน”

“กัลยาณปุถุชน”แม้จะยังอยู่ในวังวนของ“โลภีเย” และยังเชื่อว่าไม่พ้นความเป็น“ปุถุชน” ความเป็น“กัลยาณชน”ก็ต้อง มี“ความต่าง”จากแค่ความเป็น“ปุถุชน”สามัญแน่ๆ

สิ่งที่**“ต่าง”**ก็คือ การมี“คุณค่าความดีงาม”ของผู้ที่มีภูมิ เป็น“กัลยาณชน”นั่นเอง บ้างก็มีได้มากถึงขั้นเป็นศาสดา บ้างก็ มีได้อย่างดีอย่างเด่น บ้างก็มีได้ตามสมควร ดังได้อธิบายมาแล้ว

ที่ว่า**“ต่าง”** ก็เพราะ“กัลยาณชน”เป็นคนมี“คุณค่า” มี “คุณงามความดี”ซึ่งแสดงอยู่ชัดเจนตั้งแต่ภายนอก สำหรับผู้ทำ ตามอุดมการณ์ได้สูงจริง หรือมีศีลมีธรรมจริง และสามารถมี ถึงภายในมากบ้างน้อยบ้าง เป็นอำนาจแห่ง“สมรรถนะทางจิต” ตามแต่ใครจะมีจริงเป็นจริง แต่ก็**เป็นสมรรถนะในแบบโลกีย์**

ซึ่งยังไม่“ต่าง”ถึงขั้นข้ามภพข้ามภูมิเข้าสู่ภพ“พิเศษ” หรือ“วิเศษ”ที่เป็น“โลกุตระภพ”ได้อย่างเป็นสังขละ ชนิด“ต่าง” ไปจาก“ปุถุชน”เป็น“อารยชน” แม้จะชื่อว่า “กัลยาณชน” ก็ยังเป็น“กัลยาณปุถุชน”ผู้วนๆเวียนๆอยู่ใน“โลกียภพ”อยู่นั่นเอง

ปุถุชนทั้งหลายในโลก ต่างก็พอมีปัญญารู้ใน“อุดมการณ์” ดีๆ ที่มนุษย์ควรทำควรเป็น เช่นว่า “ความดีงาม”ต่างๆ ซึ่งมีอยู่ ตั้งแต่ในความรัก มิติที่ ๑ กระทั่งถึง มิติที่ ๘ หรือความต้องการลด ละกิเลส ต้องการเสียสละ ต้องการเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น เป็นต้น

และก็ได้พยายามกันน้อยบ้างมากบ้าง อยู่ทั่วไป ซึ่งล้วนเคยเป็น
เคยได้กันอยู่บ้างในบางครั้งบางคราว มาแล้วทั้งนั้น บ้างก็ได้
ชั่วครั้งชั่วแว็บ ไม่นานเลยก็มี บ้างก็พยายามรักษาไว้ได้นานๆก็มี
บางคนได้นานตลอดชาติเป็นชาติๆก็มี หรือได้ดีข้ามชาติไป
หลายชาติก็มี **แต่ไม่“มั่นคงเที่ยงแท้”** (นียต) ชนิด**“เปลี่ยน
เชื้อจิตเปลี่ยนภพใหม่ ถึงขั้นเกิดในจิตวิญญูณาณ”** (โอบปาตักโยนิ)
อย่างมี“สิ่งจริงปรากฏ”(ภาวะ)ในตน และ“ดวงตาแห่งธรรม”(ธรรม
จักขุญาณ)ของตนรู้แจ้งเห็นจริงด้วย

จึงยังไม่นับว่า “พิเศษ”หรือ“วิเศษ”ชั้นโลกุตระ

ส่วนความรู้พื้นๆธรรมดา คำว่า“วิภวตัณหา”ที่ใช้กันใน
ความหมายแค่ว่า**“ไม่อยากเป็นคนจน ไม่อยากเป็นคนต่ำต้อย
น้อยหน้า ไม่อยากเป็นคนโง่ ไม่อยากมีความเจ็บปวด เป็นต้น
ซึ่งยังมีความไม่อยากจะอะไรต่ออะไรอีกนานัปการ สารพัดสารเพ
สำหรับสามัญปุถุชนที่“ไม่อยาก”เป็นนั้นไม่อยากเป็นนี้**

ก็จริง..ไม่ผิดเลยในภาวะปุถุชนที่ยังหลง“โลกธรรม”สามัญ
แต่เห็นชัดได้ว่ามันยังวนอยู่ในภพของ“โลกธรรม๘”ธรรมดานั่นเอง
ไม่ได้ต่างไปจากความเป็นปุถุชนเลย ซึ่งจะนับว่าเป็น“อุดมการณ์”
ชั้นโลกุตระก็ยังไม่ได้ นอกจากต้องนับว่าเป็นความทะยานอยาก
สามัญของปุถุชน หรือโลกียะธรรมดา ซึ่งก็คือ“กามตัณหา”แท้ๆ
โทหน่ที่ ไม่ได้ลดละ และหลากหลาย“ความอยาก”ต่างก็ยังเป็น
“ภวตัณหา”อยู่ใต้งๆซัดๆ

เพียงแต่เป็นความหมายว่า**“ไม่”**ที่มีลักษณะเชิงปฏิเสธ
โลกีย์คนละมุมเท่านั้น หรือแค่เป็น**“มุกกลับในภาคปฏิเสธของ**

ความต้องการ” ซึ่งเมื่อมี“เชิงดูด” ภาคปฏิเสธก็เป็น“เชิงผลัก” แต่ก็อยู่ในวงวนของ“ภพ”เก่าอันเป็น“โลกียธรรม” ไม่ได้“พ้น”ออกไปจาก“ภพแห่งโลกีย์”เลย เป็นวิสัยโลกหรือวิสัยของความวนที่ยังคง..ไม่ดูดก็ผลัก..ไม่ผลักก็ดูด”ธรรมตาๆ นี่เอง อย่างเก่งก็อาจจะผลักไปไกล หรือไม่ก็นานหน่อย

จะว่าเป็น“ความต่าง”ก็ต่างกันในเรื่องของชั่วของทิศ กลับกันไปคนละชั่วคนละทิศ หรือเป็น“ความเอียงความเอน”กันไปคนละมุมคนละด้าน แต่ก็อยู่ใน“โลก”เดิมๆ หรือ“โลก”เดียวกันเท่านั้น ซึ่งไม่ต่างไปจากความเป็น“โลกธรรม”ของสามัญบุตฺถุน

แม้ “กัลยาณชน” ที่ประสบผลสำเร็จใน“อุดมการณ์” ดังกล่าวข้างต้น ก็ตาม จะสามารถเก่งกาจได้ถึงขั้นได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งแท้จริง แต่ยังไม่สามารถรู้แจ้งใน“วิภูสงสาร” ยังไม่รู้ยิ่งใน“กิเลส”ใน“อัตตา” ยังไม่รู้ยิ่งใน“ภพ”และ“วิภวภพ”ที่เป็นโลกุตรระอย่างสัมมาทิฏฐิ ก็ยังเปลี่ยนแปลงได้ ยังต้องวนเวียนลงต่ำ ยังไม่มี“ความเที่ยงแท้ถาวร”(นิยต)เด็ดขาดชนิด สัมบูรณ์ด้วย“ญาณทัสสนะ”หรือด้วย“วิชา ๙”แบบพุทธ

ดังนั้น จึงนับว่ายังเป็น“โลกียะ” เพราะยังตัด“วิภูสงสาร”ไม่เป็น หรือยังเปลี่ยนแปลง“ภพ”เป็น“ภพใหม่”(ปรโลกที่เป็นโลกุตระ)ไม่ได้ เนื่องจากยังไม่รู้จัก“โลกุตระ”เลย

ด้วยเหตุฉะนั้น ความหมายของ“วิ”ชั้นดังกล่าวนี้ แม้จะเก่งกาจถึงขนาดได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งจริงในโลกมนุษย์ แต่ยังไม่“วิชา ๙”และยังไม่เกิดไม่เป็น“อาริยะ”ได้จริง เป็นได้เพียง“กัลยาณชน” จึงยังไม่มีลักษณะ“วิเศษหรือพิเศษ”ชนิด

“วิภวภาพ”ขั้นโลกุตระ จึงยังเป็นเรื่องของ“ภพสามัญ” ไม่ใช่
ความพิเศษหรือวิเศษ ที่มี“**ความพิเศษหรือวิเศษ**”ชนิด
เหนือขึ้นไปกว่าสามัญอีกชั้นหนึ่ง เป็น“วิสามัญ”ตามที่นิยามมานี้
ที่กล่าวว่า “วิภวตถมหา”ทั้งหมดนั้น ยังเป็น“ตถมหา”ของ
“ปุถุชน”สามัญ ยังเป็นสภาพของ“โลกียภาพ” ก็เพราะยังไม่มี
คุณสมบัติเข้าขั้น“โลกุตระภาพ” จึงยังไม่ถึง“วิภวภาพ”ที่เป็น“ภพ
พิเศษ” อันมีอมตะทั้งเกิด โดยเฉพาะทั้ง“**ดับ**”อย่างอันติมะ

เนื่องจาก“ภพพิเศษ”ที่เป็นขั้นโลกุตระ(วิภวภาพ)นี้สามารถ
“ดับความเกิด(ทำความตาย)ให้แก่‘กิเลสอยาก’ที่เป็นโลกีย์ได้แน่แท้
เด็ดขาด” และมี“การเกิดใหม่ในจิต”(โอบปาตักโยนิ)หรือในอัตภาพ
ของตนจริง ด้วยการรู้แจ้งเห็นจริง ทำได้จริงกับ“อตตะ”ของตน
จึงเป็นความ“ต่าง”จาก“ภพ”สามัญ(โลกีย์)กันคนละโลก
ชนิดพิสดารนี้ได้คู่เคียงกันกับการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์

โดยพิสูจน์กันในชีวิตที่ดำเนินไปปกติประจำวันสามัญ
ของมนุษย์ ด้วยทฤษฎีสำคัญของพุทธ ที่มีทฤษฎี“**มรรค อันมี**
องค์ ๘”เป็นต้น ทว่าสามารถรู้แจ้งเห็นจริงสัมผัสจริงมีสภาวะจริง
ของรูปธรรมและนามธรรมปรากฏให้ประสบ“ความจริง”(ภาวสังขจะ)
คู่เคียงกันกับนักวิทยาศาสตร์พิสูจน์สิ่งต่างๆ

ที่ต้องอนุโลมนับเอาขั้น“**กัลยาณปุถุชน**” นี้ ว่า เป็น
“วิภวตถมหา”ด้วย ก็เพราะ“กัลยาณชน”นั้นๆมีความตั้งใจ
ในใจจริง และสามารถทำกันจนเป็นความสำเร็จจริงในขั้น
อุดมการณ์ได้ด้วย ทำความเจริญให้ตนให้สังคมมนุษยชาติได้
จริง ส่วนจะสำเร็จมากหรือน้อย ได้เดี่ยวเดียวหรือได้นาน ได้ดี

ยอดหรือดีย่อย แนบเนียนซับซ้อนลึกซึ้งสูงส่งแค่นี้ ก็ตาม
ความจริงที่ทำได้จริงนั้นๆเท่าที่เป็นได้มีได้ อันมีปรากฏอยู่ใน
สังคมมนุษย์ จึงต้องผนวกรับไว้ด้วย

ถ้าจะนับภาวะนี้เป็น“อุดมการณ์” ก็เริ่มนับได้ แต่ยังไม่มี
คุณสมบัติชนิดที่เป็น“อาริยะแห่งโลกุตระ” เพียงแต่เป็น
“กัลยาณปุถุชนแห่งโลกียะ”แค่นั้น

เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าใจกันชัดเจนแล้วว่า“สามัญปุถุชน”นั้น
ย่อมเป็นอยู่กับกิเลสโลกิกรรหลงเป็นธรรมดา และดำเนินชีวิต
สามัญอยู่ด้วยการบำเรอให้สมโลกสมิกรรของตนตามลัญชาต-
ญาณ โดย“หลงลืม-หลงผิด-หลงไหล-หลงเหลือ-หลงตัว”(โมหะ-
อวิชชา)เป็นปกติธรรมดา นี่คือ“ภาวะ”หนึ่ง คือ คนสามัญ แท้ๆ

ส่วนคนที่ตั้งใจจริงและพากเพียรเป็น“กัลยาณปุถุชน”โดย
พยายามลดความโลภกิกรรหลง นั้นก็เป็นอีกภาวะหนึ่ง ซึ่งสูงขึ้นมา
จาก“สามัญปุถุชน” ถึงขั้นมีคุณภาพเข้าขั้น คนดี มีกัลยาณธรรม
ดังนั้น ถ้าใครผู้ใดสำนึกจริงปฏิบัติจริงถึงขั้น“กัลยาณ-
ปุถุชน” จึงนับเป็น“อุดมการณ์”เบื้องต้น โดยอนุโลมนับเข้า
ในความหมายของ“วิภาตัญหา” ด้วยประการฉะนี้ แม้จะ
ยังไม่สามารถบรรลุธรรมขั้น“โลกุตระ”เลย แต่ก็เป็นคนมีดี
จริงๆ

นั่นก็คือ ความหมายของ“วิภาตัญหา” ข้อที่ ๑ ขึ้น
“กัลยาณปุถุชน”(ปุถุชคคค) อันเป็นคุณลักษณะข้อแรกของ
“วิภาตัญหา”

◎ ชาริยชน

ข้อที่ ๒ ขั้น“อาริยชน”(เสขบุคคล)ได้แก่ ความต้องการลดละ ต้องการเสียสละ ต้องการเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยการพยายามหาทางให้เป็นไปได้ และสามารถเป็นไปได้จริง **บัณฑิตเป็นขั้นเป็นตอนตามทฤษฎีของพุทธ ตามหลักเกณฑ์ของพุทธ** อย่างมี**“สัมมาทิฏฐิ”**แท้จริง ซึ่งสามารถเป็นไปได้ เพราะเรียนรู้“จิต”เรียนรู้“กิเลส”ได้อย่างชัดแท้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของ“กิเลส”แบบจับมันคั่นตายกันจริงๆ และทำให้ดับทำให้ตายได้เป็นขั้นเป็นลำดับถูกสัดส่วน มีทฤษฎีลำดับัญญุสมบุรุษที่สามารปฏิบัติอย่างพิสูจน์ได้ และเมื่อดับได้แล้วถึงขั้นที่สุดจริง จะไม่มีวนเวียนไปตกต่ำอีก เป็น“ผลธรรม”ที่ยั่งยืน(ชฺว) เที้ยงแท้(ัสสต) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง(อวิริณามชฺชม) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหิร)

ที่สำคัญคือสามารถรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“กิเลส”อย่างจับมันคั่นตาย และสามารถฆ่าให้ตายได้เป็นขั้นเป็นลำดับ ทั้งอย่างหยาบ(วิติกกมกิเลส) ทั้งอย่างกลาง(ปริยฎฐานกิเลส) ทั้งอย่างละเอียดสุด(อนุสัยกิเลส) เมื่อ“ตาย”จาก**ภพโลกิยะ** จึง“เกิด”ใหม่ใน**ภพโลกุตระ** เป็น“ความเกิดทางจิต”แบบโอปปาติกโยนิ

หรือแม้แต่ความถาวร-ความเป็นนิรันดร์ ก็สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในภาวะของความถาวรหรือความเป็นนิรันดร์ ชนิดพิสูจน์ได้ชัดเจนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ด้วย อย่างน้อยก็รู้แจ้งเห็นจริงในขั้น**“มีความไม่ตกต่ำของตน จากที่ตนปฏิบัติได้แล้วจนเป็นสามัญนั้นๆ”**(อวินิปาตชฺชม) และเห็นจริงสูงขึ้นอีก **“เป็นผู้มีความเที่ยงแท้ถาวรในสภาพที่ตนได้ตนเป็น”**(นียต) เป็นต้น อนาคตกัมมันใจ

ในความสูงสุดเพราะแน่ชัดในการจะได้“เป็นผู้มีการตรัสรู้สูงสุด
ในเบื้องหน้า”(สัมโพธิปราชญะ) เนื่องจากรู้แจ้งเห็นจริงในภูมิธรรมของ
ตนด้วยญาณอันยิ่งว่า ตนนั้น“ทำลายอบายภูมิ๔ ในตนหมดสิ้น
แล้ว”(ชื่อนิริยะ-ชื่อนิรัจจาน-ชื่อนิปัตติวิสยะ-ชื่อนิपायทุกคติวินิปาตะ)
เพราะมีภูมิบรรลุเข้ากระแสอาริยะถึงขั้น“โสดาบัน”แล้วเป็น
อย่างต่ำจริง ชื่อว่า “เสขบุคคล”ขั้นต้น

ผู้เข้าขั้น“เสขบุคคล”หรือ“อาริยชน”ต้องมีสภาวะจริง
เข้าถึงภพถึงภูมิได้จริงปานนี้ จึงจะเริ่มนับเป็น“อุดมการณ์
ระดับโลกุตระ” เพราะสามารถเข้าสู่“ภพพิเศษ”แท้(วิภวภพ)
ได้ด้วยกรปฏิบัติ“ดับความเกิดที่เป็นโลกหรือเป็นภพต่ำ อันตน
ปรารถนาจะดับนั้นๆได้แน่แท้เด็ดขาด เป็นลำดับๆขึ้นไป”

ซึ่งเป็นความ“ต่าง”ชนิดกลับกันหรือทวนกระแส“กาม-
ภพและภวภพ” แยกไปคนละโลก ซึ่งมีใบ้เพียง“ต่าง”กัน
แต่คนละมุมคนละด้านกันเท่านั้น ทว่าก็ยังอยู่ในกามภพ ยังอยู่
ในภวภพที่วนไปวนมาอยู่นั่นเอง แต่“อาริยชน”นี้“ต่าง”กับ“ปุถุชน
หรือกัลยาณปุถุชน” ชนิดเปลี่ยนภพใหม่จาก“กามภพ”หรือ
“ภวภพ”หลุดพ้นออกไปนอก“กามภพ”และนอก“ภวภพ”อย่าง
เด็ดขาด ไปต่างหาก เป็น“คนละโลก”กันทีเดียว จึงเรียกว่า
“วิภวภพ” เพราะ“ดับกาม-ดับภพ”ที่เป็น“โลก”ขั้นสามัญ
เลื่อนขึ้นไปเป็นลำดับๆได้จริง อย่างรู้แจ้งความจริงที่ได้ที่เป็น
จริงนั้นๆแน่แท้ในตน

ดังนั้น ขั้นต่ำสุดของคน ที่ยังมี“กามตัณหา” และยังมี
มี“ภวตัณหา”ในสิ่งที่เป็น“อบายมุข”(ความเสื่อมชั้นหยาบ,สภาพที่

ปราศจากความเจริญระดับหาย) ได้แก่ การยังล่าสอนยังหนัก
ยังมากในเรื่องเพศ,ยังติดการพนัน,ยังติดยิงเสพลิงเสพลิงติดระดับ
คนดีสามัญเขาไม่เสพกันแล้ว,ยังหลงมัวเมาในเกมในกีฬาใน
การละเล่นหรือมหรสพ,ยังมัวเมาในการเที่ยวกลางคืน,ยังติดมิตร
คบมิตรที่พาไปมัวเมาเรื่องอบายมุขทั้ง ๕ ที่พูดผ่านมานี้ รวมทั้ง
อบายมุขข้อที่ ๖ คือ ยังติดการเกี้ยวกร้าน เป็นต้น

ที่กล่าวมานี้ เป็นตัวอย่างของความติดยึดหลงเสพลง
สุขหลงทุกข์อยู่ใน“ภพต่ำ”หรือ“โลกต่ำ” โดยยังมีการวนเวียนสุข
เวียนเสพลงอยู่กับสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้อย่างหนึ่งก็ตาม เมื่อไม่
ได้เสพลงตามที่ติดที่ยึด อยากได้อย่างใดเมื่อยังไม่ได้สมใจอย่างนั้น
ก็จะถึงขั้น“เป็นทุกข์”เพราะติดยึดอยู่นั่นเอง นี่แหละคือ นรก
หรือแดนแห่งความเลื่อมที่ต่ำที่สุดแล้ว

และ มี“กามตัณหา”ในสิ่งที่เป็นลาภวัตถุ-ยศตำแหน่ง-
สรรเสริญเยินยอ-สุขทางวัตถุ ทางรูป-เสียง-กลิ่น-รส-เสียดสี
สัมผัสนอก ที่ยังรุนแรงจัดจ้านอยู่ จนต้องทุจริตหรือไม่อยู่ในศีล
ในธรรมแค่ศีล ๕ เช่น ถึงกับต้องฆ่าสัตว์ ต้องทำร้ายผู้อื่น
รุนแรงอำมหิต เพื่อให้ได้มาหรือให้ได้สมใจใน“โลกธรรม ๘”(คิด
ศีลข้อ ๑) ...ต้องละเมียดกฎหมายละเมียดศีลธรรมพื้นฐาน ถึงขั้น
เข้าข่ายลักขโมย เพื่อให้ได้สมใจในสิ่งที่ตนต้องการ(คิดศีลข้อ ๒)
...ต้องละเมียดทางกามเกินกว่าสามัญพื้นฐาน เช่น ผัวเดียวเมีย
เดียว หรือจะมีกามก็เฉพาะสิ่งที่สมควรแก่จริยธรรมมาตรฐาน
พื้นฐานที่สังคมนับถือกัน(คิดศีลข้อ ๓) ...ต้องถึงกับโกหกหลอกลวง
เพื่อให้ได้สมใจในสิ่งที่ตนต้องการ(คิดศีลข้อ ๔) ...ต้องเสพลเพราะ

ยังติดขัด “อดทนต่ออรสอรัยของอบายมุข” ไม่ได้เด็ดขาด “อรสอรัยแห่งอบายมุข” นั้นยังมีฤทธิ์เหนือจิตอยู่

ความติดขัดที่ยังหลงเสพลงติด ดังที่กล่าวมาเป็นตัวอย่างนี้ คือ “ภพต่ำ” ที่เรียกว่าชั้น “อบายภูมิ” อันปุถุชนต้องปฏิบัติตนให้ “หลุดพ้นติดพันเสพ” ให้ได้ถึงขั้นมี “ญาณ ๗” รู้แจ้งจริงในตนว่าเราหลุดพ้นแล้วจริง จึงจะเป็น “อาริยชน” หรือ “เสขบุคคล” ขั้นต้นเรียกว่า “โสดาบันบุคคล” ซึ่งเป็น “อาริยชน” ระดับที่ ๑

“อาริยชน” (เสขบุคคล) นั้นมี ๓ ขั้น ได้แก่ ๑. โสดาบัน ๒. สกทาคามี หรือ สกิทาคามี ๓. อนาคามี ที่นับว่าเป็น “เสขบุคคล” เพราะผู้นั้นยังต้องศึกษาต่อไปอยู่ (เสข=ผู้ยังต้องศึกษา) เนื่องจากยังไม่จบ “การศึกษา ๓” (อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา) ผู้พัฒนาตนผ่าน “การศึกษา ๓” บรรลุลุทธิธรรมเป็น “อาริยชน” จึงนับเป็นผู้เข้าสู่ “เสขภูมิ” [พื้นแพะของพระเสขะ คือ เข้าสู่ชั้นอาริยชนแล้ว จะเป็นขั้นหนึ่งขั้นใดใน ๓ ก็ตาม แต่ยังต้องศึกษาอยู่ ยังไม่จบถึง “อรหัตต์” อันเป็นภูมิสุดท้าย] ผู้ยังไม่บรรลุลุทธิธรรมเข้าชื่อ “อาริยะ” ยังไม่ชื่อว่า “เสขบุคคล”

อาริยชน ต้องมี “ญาณ” รู้แจ้งเห็นจริงในตนว่า ตนสามารถตัดกิเลสได้จริง มีญาณรู้เห็นในจิต-เจตสิก ว่า ตนมี “กิเลส” อยู่ และตนก็มีญาณหยั่งรู้เห็นรูปนามของกิเลสนั้นๆ ในตน แล้วตนก็ตัดกิเลสนั้นๆ ได้สำเร็จ จึงเรียกว่า “ผู้สำเร็จ” ไปแต่ละระดับขั้น

ขั้นต้นก็ “โสดาบัน” ผู้เป็น “โสดาบัน” นั้นต้องมี “ญาณ ๗” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๓-๕๕๐) รู้แจ้งจริงในความเป็น “อาริยภูมิ” ของตน มีสิ่งปรากฏยืนยันอย่างแน่แท้ ถูกขั้นถูกตอน

ซึ่ง “ญาณ ๗” นี้ จะมีใช้ความรู้ที่รู้แค่เดาเอา มีใช้รู้ชนิด

คลุมๆเครือๆ มีใช้รู้แค่ตรรกะแม้จะเป็นตรรกะที่ถูกต้องเยี่ยมยอด หรือแม้จะเป็นผู้คงแก่เรียนรอบรู้ขั้นอัจฉริยะก็ตาม และมีใช้รู้แค่รู้ภาษาของธรรมชาติมากมายหลากหลาย รู้ภาษาบาลีดีเยี่ยม รู้ภาษาอังกฤษเชี่ยวชาญ มีปฏิภาณรื้อรอบในเหตุในผลของ สังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์

หรือรู้ละเอียดในคุณค่าของคุณธรรมต่างๆดีเลิศก็เถอะ ยิ่งรู้ชนิดหลงนิมิตนั่นนิมิตนี่ในอุปาทานในสมมุติสังขจะต่างๆนานา แล้วก็เข้าใจเอาเองว่า นั่นคือความรู้วิเศษ คือความมี“ญาณ” นั่น ยิ่งไม่ใช่ใหญ่ [ซึ่งความหลงแบบนี้ ทุกวันนี้มีกันมากขึ้นๆ]

เป็นต้นว่า ผู้มีภูมิโสดาบัน ก็ต้องรู้“**สักกายทิฏฐิสังโยชน์**” เป็นอย่างไร? ต้องรู้“สักกายะ”ของตนอย่าง“**ชัดแท้ไม่ลังเลสงสัย**” (รู้แจ้งไม่วิจิจจมา) และเมื่อได้ปฏิบัติตามไตรสิกขา ตามหลัก โปธิปักขิยธรรม ก็สามารถละล้างกิเลสได้จริง“บรรลุธรรมมีมรรค มีผล”(พ้น“สัลลพตปรามาส”ได้จริง) จึงเกิดจึงเป็น“อารยธรรม”ในตน โดยตนก็มีญาณรู้เห็นอารยธรรมนั้นๆ(ไม่สงสัยในพระธรรม)

เพราะเห็น“อารยธรรม” ว่า “**จริง**” ฉะนั้นเอง จึงเข้าใจ “พุทธธรรม”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ได้ชัดแจ้งว่า ดั่งนี้แล คือ คุณลักษณะพิเศษของความเป็นพุทธ จึงเชื่อมั่นในความเป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ตรัสรู้อารยธรรมเช่นนี้เอง ซึ่งสุดลึกซึ่ง เหลือหลาย(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุหุส) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพ) สงบจากกิเลสจริง(สันต) เรียบร้อยดียิ่ง(ปณฺตี) จะคาดคะเนต้นเดา เอามาได้(อตกกาวจร) ละเอียดลุ่มลึกเกินสามัญ(นิปุณ) รู้ได้เฉพาะ บัณฑิตจริง(บัณฑิตเวทนีย) ก็ยิ่งเห็นจริงตามที่พระไตรปิฎกบันทึก

ไว้ในเล่ม ๙ ข้อ ๓๔ จึงมั่นใจแล้วว่า พระพุทธเจ้ามีจริง ไม่มีใครเทียบเท่า นั้นจริงแค่ไหน? มีพุทธคุณลักษณะใด? เยี่ยมยอดอย่างไร? และทรงสูงส่งวิเศษไหน? (ไม่สงสัยในพระพุทธ)

เพราะ“อารยธรรม”ที่เราเองได้บรรลุเพียงแค่นี้ ตามความเป็นจริงที่เห็นชัดในตัวเอง แม้เพียงเท่านี้ ก็เห็นแล้วว่าเราผู้ประพาศิตตามธรรมของพระพุทธเจ้าอย่าง“สัมมา”นั้นได้ผลอย่างไรเอง ดียิ่งเยี่ยมอย่างไร? สุขสงบวิเศษไหน? ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบจนได้เข้าถึง“อารยธรรม”นั้นๆเอง ย่อมรู้แจ้งเห็นจริงได้ด้วยตน(ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ) จึงเป็น“สาวกสังโฆ”แท้จริงด้วยประการฉะนี้ (ผู้้นั้นย่อมไม่สงสัยในความเป็นพระสงฆ์)

ผู้้นั้นจึงชื่อว่า **เข้าถึง“พระพุทธ,พระธรรม,พระสงฆ์”ครบครัน และ“ศรัทธาพระไตรรัตน์” เพราะเห็นจริงในความมีจริงเป็นจริง ที่ตนเองเป็นเองสัมผัสเอง มิใช่เพียง“รู้อย่าง”เฉยๆ** ซึ่งเกิดจริงเป็นจริง ก็เนื่องมาจาก..ผู้้นั้นได้ปฏิบัติตนด้วย“ไตรสิกขา”(การศีกษา ๓) อันได้แก่...

ปฏิบัติ“ศีล”ให้มีผลมีอาณิสงส์จน**“พ้นสี่ลัพพตปรมาส”** นั่นคือ การเจริญของ“อริศีล”

ปฏิบัติด้วย“ศีล”นั้นแหละ กระทั่ง“จิต”เจริญพัฒนาขึ้นสู่**“สัมมาสมาธิ”** เป็นการเจริญของ“อริจิต”

และพร้อมกันนั้นก็มี“ญาณหรือปัญญา”รู้แจ้งเห็นจริงในปรมัตถธรรมต่างๆว่า ตนรู้จัก“ตัวตนของกิเลส” แล้วทำให้กิเลสลดละจางคลายได้ถึงขีดถึงขนาด ตามกฎเกณฑ์ที่พระพุทธเจ้าทรงกำหนดเป็นลำดับไว้ถูกต้อง(วิราคะเป็นต้น วิมุติเป็นสำคัญ) อย่าง

ชัดเจนในความจริงนั้นๆ เพราะมีการเกิดการตายจริงๆ ในจิตแบบ
รู้ๆ เห็นๆ “ไม่มีสิ่งเลงสลัยในการละการลดนี้ๆ จนถึงความดับสนิท”

จึงเรียกว่า “**พັນวิจิกิจฉาสังโยชน์**” เพราะมี “**ญาณ
หรือปัญญา**” (*อภิปัญญา*) **รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็นจริง** อันได้แก่
“**การเกิดจริงเป็นอาริยะจริงของตน**” นั้นเอง ว่าเกิดอย่างไร?
เป็นอย่างไร? ลดไปละไปหรือหลุดพ้นไป ถึงขั้นตายไปอย่างไร?

ขั้นต่อไปสูงขั้นเป็น “**สทาคามี**” ก็ต้องรู้จัก “**กามราคะ**” และ
“**ปฏิฆะ**” ของตนอย่างถูกต้องสภาพ แล้วปฏิบัติให้ละลดจางคลาย
กิเลสดังกล่าวนั้นให้ได้มากขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ จนหลุดพ้น กระทั่ง
“**พັນสักกายทิฏฐิสังโยชน์-พັນวิจิกิจฉาสังโยชน์-พັນสัสสพต
ปรามาส**” ในส่วนที่เป็นระดับของภูมิ “**สทาคามี**” อย่างรู้แจ้งเห็น
จริงตามความเป็นจริงอีกเช่นกัน พันสังโยชน์โดยนัยเดียวกัน แต่
ต่างระดับกันขึ้นไปเท่านั้น หากสามารถลดละ “**กามราคะ-ปฏิฆะ**”
ลงได้จริง จิตสะอาดจาก “**กาม**” จาก “**ปฏิฆะ**” ขึ้นเรื่อยๆ นี้แหละ
คือ ความเป็น “**สทาคามี**” สูงขึ้นไปจริงตามลำดับ

เมื่อลดละจางคลาย “**กามราคะ**” และ “**ปฏิฆะ**” กระทั่ง “**พัน
กามราคสังโยชน์-พันปฏิฆสังโยชน์**” ได้ขีดได้ขนาดตามเกณฑ์
โดยมี “**ญาณ**” **รู้แจ้งเห็นจริงแท้** ก็เป็นอัน “**พันโอรัมภาคียสังโยชน์**”
[สังโยชน์ระดับต่ำ ๕ ขั้น ได้แก่ สักกายะ, วิจิกิจฉา, สัสสพตปรามาส,
กามราคะ, ปฏิฆะ] ขึ้นสู่ภูมิ “**อนาคามี**”

สำหรับ “**อนาคามี**” ก็ปฏิบัติละลดกิเลสระดับ “**อตตตา**” ขั้น
สูงต่อไป อันเป็น “**อุทรมภาคียสังโยชน์**” [สังโยชน์ระดับสูง ๕ ขั้น
ได้แก่ *รูปราคะ, อรูปราคะ, มานะ, อุทัจจะ, อวิชชา*] จนกว่าจะสะอาด

เกลี้ยงหมดกิเลสขั้นสุดท้าย คือ “พ้นอวิชชา” ซึ่งเป็นการพ้น
สังโยชน์สูงสุดยอดสมบูรณ์ กระทั่งสูญหมด“อาสวะ” จึงจะ
เป็นการสิ้นสุดความเป็น“เสขบุคคล”

● อมตชน

ข้อที่ ๓ **ขั้น“อมตชน”**(*อเสขบุคคล*)ได้แก่ ความต้องการ
ลดละ ต้องการเสียสละ ต้องการเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น โดย
การพยายามหาทางให้เป็นไปได้ และสามารถเป็นไปได้อย่างจริง **บัณฑิต**
เป็นขั้นเป็นตอนตามทฤษฎีของพุทธ ตามหลักเกณฑ์ของพุทธ
อย่างมี**“สัมมาทิฏฐิ”**แท้จริง และสามารถเรียนรู้พร้อมทั้ง
ปฏิบัติได้จน**“จบกิจ”**

ผู้“จบกิจ”ถือเอาการหมดกิเลสที่ยึดติดเป็น“ตัวตน”(อัตตา)
และหลงติดเป็น“ของตัวของตน”(อัตตนิยา) ชนิดไม่เหลือเศษธุลี
ละอองของกิเลสเพื่อตัวเพื่อตนแม้นิดแม้หน่อย จึงจะเป็นผู้“ไม่เห็น
แก่ตัว”แท้ๆจริงๆ มีแต่“เห็นแก่ผู้อื่น”เป็นผู้**สร้างสรรด้วยภูมิพุทธ**
(*พระเจ้าสร้าง*)..แล้วเสียสละอย่างบริสุทธิ์(*พระเจ้าประทาน*)..เพราะจิต
วิญญานของท่านปราศจากกิเลสใดๆแล้ว(*พระเจ้าจิตวิญญานบริสุทธิ์*)
จริง

ซึ่งความหมายของ“จบกิจ”ก็คือ สำเร็จแล้วไม่ต้องศึกษา
อีก ไม่ต้องไปปฏิบัติซ้ำซากอีก จบแล้วจบเลยเป็นนิรันดร์ไปเลย
เช่น“ดับกิเลส”ได้สนิทสมบูรณ์แล้วจริง จะไม่มีวนเวียนไปมีกิเลส
อีก เพราะ“อมตชน”ทั้งหลายมี**“ความเป็นได้จริง”**(*ตถตา*)นั้น สำเร็จ
แล้วจริงๆ [*ผู้สนใจดูพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๐-๖๓ ประกอบด้วยจะ*

เข้าใจมากขึ้น]

“อมตชน”หรือ“อเสขบุคคล”คือ ผู้มุ่งมั่นจะมี“ความเป็นเช่นใด ก็สามารถมีความเป็นเช่นนั้นได้แล้วโดยจริง”(ตถตา)

“อมตชน”หรือ“อเสขบุคคล”คือ ผู้ปฏิบัติแล้วจนเกิดผลสำเร็จของตนๆ กระทั่ง“พ้นอวิชชา”แล้วใน“ปฏิจจนุปบาท” ทั้งสายอนุโลมและปฏิโลม หรือทั้งสายเกิดและสายดับ ด้วยความเป็นได้จริง(ตถตา)และมีปัญญาอันยิ่งเห็นแจ้ง ในความเป็นได้จริงนั้นด้วยตนเอง ในตนเอง ของตนเองสมบูรณ์ จึงชื่อว่า“ผู้จบกิจ”

เพราะผู้“จบกิจ”ได้สภาพเช่นนั้นเป็นเช่นนั้นเองแท้จริงแล้ว(ตถตา)ชนิดถาวรเด็ดขาด

เพราะรู้แจ้งแทงทะลุความเป็นจริง(ตถตา)นั้นว่า เป็นความไม่ผิดไปจากความเป็นอย่างนั้น-ความไม่คลาดเคลื่อนจากความเป็นอย่างนั้น(อวิตถตา)แน่แท้สมบูรณ์แล้ว

เพราะรู้แจ้งความเป็นจริงนั้นในตนว่า เป็นความไม่เป็นอย่างอื่น-ความไม่เป็นไปด้วยประการอื่น(อนัญญตถตา)แน่ๆเด็ดๆในตัวเองที่เป็นเองอยู่

เพราะทั้งเป็นได้จริงเอง ทั้งรู้แจ้งแทงทะลุความจริงแท้ ยิ่งยอดนั้นถึงมูลเหตุอันแน่นอนในธาตุนั้นๆ-ความที่เมื่อมีสิ่งนี้เป็นปัจจัยในการเกิด สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น ความที่มีสิ่งนี้ เป็นปัจจัยในการดับสนิท สิ่งนี้จึงดับสนิท(อิทัปปัจจยตา)

ดังนั้น เมื่อผู้“จบกิจ” เป็นหรือมีสิ่งที่ตนมีตนเป็นได้แล้วจริง จึงสามารถเป็น“ต้นเชื้อ”หรือเป็น“ผู้มีสิ่งนั้นในตนจริง”(มีความเป็นอารยะ)ก็สามารถ“แพร่เชื้อแท้”นี้ต่อและต่อไปให้เกิดให้

“เผ่าพันธุ์อาริยะแท้”แก่คนอื่น ๆ ที่สามารถรับได้เป็นได้ต่อไป
อย่างไม่ปลอม

นั่นคือสามารถเป็น“ต้นเชื้อ”และแพร่เชื้อแห่งความ
เป็น“อาริยะ”และ“อมตชน”ให้เกิดให้เป็นต่อไปได้จริงนั่นเอง

“อมตชน”หรือ“อเสขบุคคล”หรือผู้“จบกิจ”นี้ จากพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๓๖๗ แจกแจงไว้ ว่า ต้องมีคุณสมบัติ
๘ ประการ ได้แก่...

๑. อรหันต์ คือ เป็นผู้ไกลจากกิเลส(อรหัง)
๒. ชีณาสพ คือ เป็นผู้หมดกิเลสถึงขั้นสิ้นอาสวะ(ชีณาสวะ)
๓. ผู้อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว คือ เป็นผู้ได้รับสภาพนั้น
สมบูรณ์ และมีสภาพนั้นอยู่กับตนแล้วด้วย(วุสิวัตันตะ)
๔. ผู้มีกิจที่ควรทำอันทำจบแล้ว สำหรับตนเอง(กตกรรมนิยะ)
๕. ผู้มีภาระอันวางลงแล้ว สำหรับตนเอง(โอิหิตมาระ)
๖. ผู้มีประโยชน์ของตน อันบรรลุโดยลำดับแล้ว (อนุป-
ปัตตสัทตถะ)
๗. ผู้สิ้นเครื่องผูกพันให้ติดอยู่ในภพแล้ว(ปริกขีณภาว-
สัณฺญโยชณะ)

๘. ผู้หลุดพ้นแล้ว เพราะรู้โดยชอบ(สัมมัทธัญญา วิมุตตะ)

ความเป็น“อมตชน”จึงคือ ผู้ที่รู้แจ้ง“ความเป็นตัวตน”
(อัตตา) และจัดการกับ“ความเป็นตัวตน”อย่างรู้แจ้งเห็นจริงชนิด
แทงทะลุด้วยปัญญาอันยิ่ง ในการทำ“ความดับสนิท”และทำ
“การเกิดพิเศษ”ได้สำเร็จจบด้วยวิชา

ที่สำคัญคือ สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็นถาวร

หรือความเป็น**นิรันดร์** ชนิดพิสูจน์ได้คงเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น**“กิเลส”** อย่างจับมันคั่นตาย **“ตัวตน”**(*อัตตา*)ของมัน และสามารถฆ่ามันให้ตายได้เป็นขั้นเป็นลำดับ ทั้งอย่างหยาบ(*วิติกมกิเลส*) ทั้งอย่างกลาง(*ปริยภูฐานกิเลส*) ทั้งอย่างละเอียดสุด(*อนุสัยกิเลส*) ชนิดไม่เหลือแม้แต่เศษฐิติ ถึงขั้นสิ้นเกลี้ยงสนิท**“ไม่มีตัวตน”** ที่เรียกว่า **“อนัตตา”** โดยมี**“ญาณ”**ของตนเองรู้เห็น**“ความจริง”**ทั้งหลายนั้นๆเป็น**อนัตติมะ**

ที่สุดแม้แต่ **“อภยวิญญาน”** ซึ่งเป็น**“ที่พึ่งของโลก”**(*โลกนาถ*) ว่า คืออย่างไร? เกิดอยู่อย่างไร? และจะดับสิ้นสูญสนิทหมดวิญญูสงสารอย่างไร?

สุดท้ายแห่งท้ายสุด สามารถรู้แจ้ง**“อัตตา”** ด้วย**ญาณ** **ทัสสนวิสุทธิ** ชนิดไม่มีอะไรลึกลับอีกแล้วสำหรับความเป็น**“สมมุติสัจจะ”**และความเป็น**“ปรมาตตสัจจะ”**ใน**อัตตา**อย่างแจ่มแจ้ง โดยสามารถอาศัย**อัตตา**สร้างสรรค์**“ประโยชน์เกื้อกูลแก่มวลมนุษยชาติทั้งหลาย ด้วยผล ๕”**ตามภูมิของแต่ละท่าน (*พหูชนหิตายะ*) สร้างสรร**“ความเป็นอยู่สุขแก่มนุษยชาติทั้งหลาย ด้วยผล ๕”**ตามภูมิของแต่ละท่าน(*พหูชนสุขายะ*) และ**“อนุเคราะห์โลกอยู่ตราบเท่าที่ตนจะมีวิภาพแห่งพุทธชาติตามปณิธานของแต่ละท่านด้วยความสงสารจริงจัง”**(*โลกานุกัมปายะ*)

ดังนั้นเอง คือ ผู้**“จบ”**ประโยชน์ตน เพราะรู้แจ้ง**“สัจจะแห่งความรัก”**อย่างสมบูรณ์ ผู้มี**“ความรัก”**ปานฉะนี้ หรือคนชนิด**“มิตที่ ๙”**นี้ จึงเรียกว่า **“นิพพานนิยม”**หรือ**“อรหันตนิยม”**

ได้ทำความเข้าใจกับ“ความรัก”มาถึง ๙ มิติแล้ว โดยเฉพาะ
มิติที่ ๘-๙ ซึ่งค่อนข้างยืดยาว เพราะเป็นมิติที่จะต้องเจาะถึง
 เนื้อหาลำคัญให้ได้รับรู้ไว้พอสมควร หากศึกษาไม่ลุ่มลึกพอ
 และไม่ปฏิบัติจนบรรลุรู้แจ้งแทงทะลุ“ภายในภายใน..เวทนาในเวทนา
 ..จิตในจิต..ธรรมในธรรม”อย่างละเอียดสมบูรณ์ ก็เชื่อว่าเข้าใจ
 “ความรัก”ตามทฤษฎีของพุทธ ถูกถ่วงลัจธรรมบริบูรณ์ได้ง่ายๆ
 เมื่อได้รู้ได้เข้าใจ“ความรักมิติที่ ๘ และ ๙”มาแล้ว สำหรับ
มิติที่ ๑๐ ก็คงจะเข้าใจตามได้ไม่ยากนัก

ความรัก มิติที่ ๑๐ **บุทธรูมินิยม**

มิติที่ ๑๐ คือ ความรักของผู้ที่ **“อบสัจจะแห่งความรัก”** สำเร็จสมบูรณ์สำหรับประโยชน์ตนแล้ว ตนจึง **“ไม่มีความรัก”** สำหรับคนอื่น เหลือแต่ **“ความรัก”** ผู้อื่น หรือความรักที่เป็น อุดมการณ์ ความรักเพื่อมวลมนุษยชาติ

“ความรัก” ที่เป็นอุดมการณ์ ชั้นมิติที่ ๑๐ นี้ก็คือ ความรักที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ผู้อื่น ชนิดสุจริตใจอย่างบริสุทธิ์แท้ จริง หรือเป็นความต้องการ **“ให้”** แก่ผู้อื่น ชนิดที่ **“ไม่มีความลำเอียง”** (*ไม่มีอคติ ๔*) สมดุลสมบูรณ์ที่สุด

เพราะความรัก**มิติที่ ๑๐** นี้ หากจะพูดให้ละเอียดลงไปอีก ก็เป็น **“ความรัก ที่ไม่มีความรัก”** ฟังเพียงคำพูดขั้นต้นนี้ ก็คงจะงงๆอยู่ ความจริงของสภาวะก็คือ **“ในจิตมีอาการ “เกิดความต้องการ”จริง แต่อาการต้องการนั้นมิใช่ “ความต้องการเพื่อตนเองจะได้ ตนเองจะมี ตนเองจะเป็น แม้แต่ตนเองจะเสพรส” หรือ “มิใช่อาการต้องการเพื่อตนเองจะได้เสผลผลของความต้องการนั้นๆ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม”** เรียกด้วยภาษากันว่า **“ความรัก”** หรือเรียกว่า **“ความต้องการ”** ก็ไม่ผิดเลย แต่เป็น **“ความรัก-ความต้องการ”** ที่ มิได้ “ต้องการผลของความต้องการ จากกรรมหรือจากการกระทำนั้นๆมาเพื่อตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อเป็นรสร้อยๆ (*อัสสาทะ*) บำเรอตนเลย อย่างสะอาด

บริสุทธิ์ที่สุด”

“ความรัก”ที่ไม่มีความรัก นี้ จึงแปลกไปจากความรัก มิติอื่นๆ อย่างสมบูรณ์สูงสุด โดยเฉพาะแปลกจาก“ความรักแบบโลกีย์” คนละโลก คนละทิศ คนละเรื่องไปเลย เพราะเป็น **“ความต้องการ”ที่“ปราศจากตัวตน”อย่างสมบูรณ์ที่สุด** ดังนั้น คำว่า **“ความเห็นแก่ตัว”**จึงไม่มีอย่างสะอาดบริสุทธิ์ที่สุด แต่ผู้มี“ความรัก”มิติที่ ๑๐ นี้ แน่แน่นอนว่า...หาก“ทำงาน”ท่านก็ต้องทำด้วย“ความต้องการ” หรือทำด้วย“ความอยากได้” ด้วย“ความยินดี” ด้วย“ความประสงค์” ด้วย“ความมุ่งหมาย” ด้วย“ความรัก” ด้วย“ความปรารถนา” ด้วย“ความเพื่อแม่” ด้วย“ความเกื้อกูล” ฯลฯ อะไรอีกมากมายหลากหลายคำความที่มีนัยนี้ ทว่าท่าน“ทำ”ชนิดไม่มีตัวตนของท่านต้องการมาให้ท่านได้ ท่านมี ท่านเป็นเลย

แม้คำว่า**“เพื่อท่านจะได้เป็นพระพุทธเจ้า”** ท่านก็รู้แจ้ง เป็นที่สุดแล้วว่า ท่านไม่ต้อง**“อยากได้ออยากเป็น”**เลย เพราะหากท่าน**“ทำ”**อะไรที่เป็นสมรรถนะ เป็นทักษะใดๆอันจะพึงเกิด พึ่งเป็น ที่พึ่งเรียกว่า**“บารมี ๑๐ ทศ”**ก็ตาม ที่จะสะสมตามกรรม มันก็ยอมเป็นไปตาม**“กรรม”**ที่ท่านต้องอุตสาหกรรมวิริยะนั้นๆ ถ้าแม้ไม่**“ทำ”**มันก็ไม่เกิดไม่เป็นไม่มี ไม่ได้สั่งสม หากท่าน**“ทำ”**มันก็เกิดมันก็มีมันก็สะสม **ท่านก็ไม่เห็นจะต้องการไม่เห็นจะ ต้องอยากได้** มันก็เป็นของท่านโดยธรรมโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

เมื่อท่าน**“ทำ”**ลงไปจริง เท่าที่ท่านสามารถอุตสาหกรรม**“มีกรรม”**หรือ**“มีการกระทำ”** “ทำ”ในที่ลับ “ทำ”ในที่แจ้ง ใครอื่น

จะรู้จะเห็น หรือไม่รู้ไม่เห็นด้วยก็ตาม ไม่ว่า“ทำ”ทางกาย(กยกรรม)
“ทำ”ทางวาจา(วจกรรม) “ทำ”ทางใจ(มโนกรรม) ล้วนเป็นของท่านจริง
ทั้งสิ้น ไม่มีขาดตกบกพร่อง หรือไม่มีรั้วซุ้มสูญหายไปไหนแม้แต่นิด
น้อยยิ่งกว่าธุลี ใครแบ่ง“กรรม” ใครแย่ง“การกระทำ”ของท่านไปไม่ได้
ท่านจะไม่รับ ไม่เอาเป็นของท่านก็ไม่ได้ เพราะ
“กัมมัสมโภมิ กัมมทยาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสระโณ”
เป็น“ทรัพย์”ของท่านที่แน่นอนที่สุดยิ่งกว่าสัจจะใดๆ

**ชีวิตที่มีของท่านจึงคือ“กรรม” ชีวิตของท่าน ท่านรู้แจ้ง
ชัดที่สุดแล้วว่า มี“กรรม”เป็น“ทรัพย์แท้”** ดังนั้น แน่แน่นอน..
ท่านไม่ทำบาปทั้งปวง(สัมพปาปัสส อกรรมง)เด็ดขาด เพราะท่าน
สามารถ“ไม่ทำ”ได้เด็ดขาดแล้วจริง ท่านทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม
(กุศลัสสอุปสัมปทา) และเป็น“กุศล”ที่สะอาดบริสุทธิ์แน่แท้ด้วย
เพราะท่านได้ทำการ“ชำระจิตของตนให้่องแผ้วสะอาดหมดจด”
(ลจิตตปริโยปนัง) จนเสร็จแล้วอย่างถาวรยั่งยืนแน่แท้(ชัวร์, สัสตัง)

ท่าน“ทำงาน”ก็คือ เพื่องานเท่านั้น ทำให้โลก(โลกานุกัมปะ)
ทำให้มนุษยชาติ ทำเพื่อความเป็ประโยชน์ของมวลมนุษยชาติ
(พหุชนหิตายะ) ทำเพื่อเป็นความสุขของมวลมนุษยชาติ(พหุชนสุขายะ)

**ดังนั้น“กุศล”ที่ท่านทำทั้งหลาย ย่อมมีเกิด ย่อมมีเป็น
ตามจริง ถ้าจะว่า “กุศลกรรม”ที่เกิดที่เจริญนั้น เป็น“ของท่าน”
โดยธรรม..ก็ไป แต่มันก็เป็นเพียงภาวะของ“รูปธรรม” มันย่อม
มีเกิด..มีเป็น..ก็จริง แต่วภาวะของ“นามธรรม”ในจิตท่านมันมิได้มี
“ตัวตน”ใดๆเกิด โดยเฉพาะไม่มี“กิเลส”ใดๆเกิดด้วยเลย**

นั่นคือ ไม่มี“ความรัก”ที่หมายถึง“ความเห็นแก่ตัว”

ความจริงนั้นอาการชนิดนี้คืออาการของ**“ความรู้ชั้นพิเศษ”**หรือ**“โลกุตระปัญญา”**เต็มๆล้วนๆที่**“ต้องการทำ”**อะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการกระทำทางกายหรือวาจาหรือใจ ก็ให้เกิดผลเพื่อผู้อื่น เป็นเป้าหมายตรงนั่นเอง เพราะท่านไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ท่านทำโดยไม่มีความสะดวกแก่ตนแล้ว แม้แต่ความลำเอียงเพื่อ**“เห็นแก่พวกของตัวเอง”**ก็ไม่มีแล้วจริง [การ**“เห็นแก่พวกของตัวเอง”**นั้นก็เพื่อสร้างมวลขึ้นมาเป็นองค์ประกอบให้เกื้อหนุนความได้เปรียบอันจะมีผลต่อตนในที่สุดโดยแท้] เมื่อไม่เหลือ**“ความเป็นตน(อัตตา) และของตน(อัตตนิยา)”** ลื่นเชิงแล้วจะนี้ การกระทำใดๆจึงเป็นความซื่อสัตย์สุจริตเพียงธรรมที่สุด

ดังนั้น จึงไม่มี**“ความรัก”**ที่เป็น**ของตนเอง**หรือ**เพื่อตนเอง** จะมีก็แต่ **“ความรัก”**ที่เป็นของผู้อื่น หรือท่านจะรักเหมือนผู้อื่นเขารักก็ได้ทั้งนั้น แต่ความรักของท่านเป็นไปเพื่อผู้อื่นเป็นหลัก ที่ตนเองได้นั้นเป็นเพียงผลพลอยได้ ตามธรรมดา

ดังนั้น หากจะมี**“ความรัก”** ท่านก็สามารถมีได้หลายแบบ

ท่านสามารถมี**“ความรักแบบ‘อมตชน’ก็ได้”**

ท่านสามารถมี**“ความรักแบบ‘อารยชน’ก็ได้”**

ท่านสามารถมี**“ความรักแบบ‘พระเจ้า’ก็ได้”**

ท่านสามารถมี**“ความรักแบบ‘กัลยาณบุดูชน’ก็ได้”**

ยกเว้น**“ความรักแบบ‘บุดูชน’ ไม่มีอีกแล้ว ท่านมีไม่ได้”**

สรุปแล้วก็คือ**ท่านสามารถมี“ความรักแบบโพธิสัตว์”ตาม**

ฐานะของแต่ละท่าน เท่าที่**“ภูมิจริง”**ของแต่ละท่านมี หรือเท่าที่ท่านได้สร้างสะสมบารมีมาทำใดก็ทำนั้นของแต่ละท่าน

ลองนึกทบทวนดูซิ ที่ได้อธิบายมาแล้วในมิตินี้ ๘ ว่า “ความรัก” นั้น มันคืออะไร? ความรัก ก็คือ “**ความต้องการ**” หรือแปลว่า “**ความต้องการ**” และแยกเป็น **ความต้องการ** “ให้” กับ **ความต้องการ** “เอา” สำหรับผู้มีความรักมิตินี้ ๑๐ นี้ มีแต่ **ความต้องการ** “ให้” ไม่มีความต้องการ “เอา” แล้วนั่นเอง

และคงพอจำได้ ภาษาทางศาสนาเรียก “**ความต้องการ**” ว่า **ตัณหา** ซึ่งแบ่งออกเป็น...

๑. กามตัณหา
๒. ภวตัณหา
๓. วิภวตัณหา

แต่สำหรับผู้มีความรักมิตินี้ ๑๐ นี้ มีก็เพียงวิภวตัณหา เท่านั้น ไม่มีกามตัณหา ไม่มีภวตัณหาแล้ว อีกทั้งวิภวตัณหาของผู้มีความรักระดับมิตินี้ ๑๐ นี้ ก็มีใช้วิภวตัณหาที่มีคุณลักษณะอยู่แค่ขั้น “**กัลยาณบุรุษ**” หรือ “**อารยชน**” เท่านั้นแค่นั้น แต่เป็นวิภวตัณหา ที่มีคุณภาพถึงขั้น “**อมตชน**” ซึ่งสูงขึ้นๆ ไปตามภูมิแห่งบารมีของพระโพธิสัตว์ แต่ละองค์กันทีเดียว

เพราะฉะนั้น ท่านผู้มี “**ความรักขั้น**มิตินี้ ๑๐” จึงได้แก่บุคคลที่เป็น “**อมตชน**” เท่านั้น จึงจะเป็น “**ความรัก** มิตินี้ ๑๐” ได้อย่างเข้มข้นบริสุทธิ์สัมบูรณ์จริง

● ทบทวน วิภวตัณหา ๓ ระดับ

คงยังไม่ลืมว่า “**วิภวตัณหา**” คือ **ความต้องการ** ที่มี **อุดมการณ์** เป็น **ความต้องการ** ที่ตั้งใจสร้างคุณงามความดี เพื่อ

ความเจริญดีงามของตนบ้าง เพื่อผู้อื่นเป็นหลัก

บุคคลที่พยายามตั้งใจสร้างคุณงามความดี หรือบุคคลที่มีอุดมการณ์นั้น ก็มีทั้ง... ๑.กัลยาณบุพฺพชน ๒.อาริยชน ๓.อมตชน เพราะ“วิภาวตฺถหา”นั้นมิได้ในบุคคลทั้ง ๓ ประเภท สำหรับ“บุพฺพชน”สามัญนั้น ยังไม่สามารถมี“วิภาวตฺถหา”อย่างถูกต้องหรือ มีสะเปะสะปะไปตามกระแสเข้าฝักออกเท่านั้น

เช่น กัลยาณบุพฺพชน ก็มุ่งมั่นสร้างคุณงามความดีตามภูมิของตน และตั้งใจเสียสละให้ได้มากขึ้นๆเท่าที่สามารถ โดยนับเอา“กรรมกิริยาที่ตนได้เสียสละ”ว่าเป็น“ประโยชน์ตน” นั้น ๑ ซึ่งก็เป็น“ประโยชน์เพื่อผู้อื่นในตัว”ด้วยและนับเอา“การได้ปรับกรรมกิริยากายวาจาใจของตนให้แกร่งขึ้นสุภาพขึ้นดีขึ้นตามที่ตนมีภูมิปัญญา”ว่า เป็น“ประโยชน์ตนหรือประโยชน์ท่าน” นี้อีก ๑

“กัลยาณบุพฺพชน”ก็จะสามารถอุทิศหาหิริยะสร้างคุณงามความดีได้มากมายหลากหลาย ให้ท่วมท้นมหาศาลขนาดไหนก็พากเพียรไปได้ จนสามารถเป็นศาสดาผู้ปลดเปลื้องช่วยเหลือมวลมนุษยชาติไปทั้งโลกก็เป็นไปได้

เพียงแต่“กัลยาณบุพฺพชน”นั้นยังไม่มี“ญาณ๗”ที่เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ ซึ่งเรื่องของอาริยะหรือโลกุตระนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดาสามัญทั่วไปในระดับบุพฺพชน(อสาธารณัง บุพฺพชนเนติ)” นั้นหมายความว่า เป็นเรื่อง“พิเศษ”ต่างหาก ไปจากสามัญระดับ“บุพฺพชน”แน่ๆ ซึ่งจะต่างอย่างไร “บุพฺพชน”จึงไม่สามารถจะ“รู้”ได้ด้วยตนเอง หรือการใช้เหตุผลของสามัญบุพฺพชนมาใช้เพื่อตรวจสอบหยั่งรู้ ความ เป็น“อาริยะ”ได้เป็นอันขาดต้องเรียนรู้อันเกิด“ญาณ๗”เองนั่นแหละ

จึงจะรู้จริงได้ [“ญาณ๗”นี้ ดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๓]

และอีกประการหนึ่ง“กัลยาณบุรุษ” คือ ผู้ที่ยังไม่มีญาณ
หยั่งรู้ว่าสภาวะความเป็นตัวตนที่เรียกว่าสังขยะนั้นคือ“สภาวะ
อย่างไร” ที่ตนหลงติดหลงยึดอยู่(ไม่พ้นสังขยาก็มิใช่) ยังไม่รู้แจ้ง
เห็นจริง เพราะยังคลุมเครือในความเป็น“พระพุทธ”ว่า คือ อย่งไร
กันแน่ ...“พระธรรม”คือใจนจริงๆ...“พระสงฆ์”ที่พระพุทธเจ้า
ทรงรับรองว่าเป็น“สงฆ์สาวกที่แท้”ของพระองค์ อันได้แก่“คู่แห่ง
บุรุษ ๕ หรืออารยบุคคล ๘”มีสภาพเช่นไรแท้ๆ(ยังไม่พ้นวิจิกิจฉา)

พุทธศาสนิกชนมากมายที่เชื่อว่า ตน“ไม่สงสัย ไม่ลังเล
ไม่คลุมเครือ(ไม่วิจิกิจฉา)” ในพระพุทธ ในพระธรรม ในพระสงฆ์
นั่นเป็น“ความเชื่อ”(ทิฐฐิ)ของตนเอง ซึ่งเป็นเพียง“ความเข้าใจ”
(ทิฐฐิ)หรือเพียงภูมิปัญญาของตนเองเท่านั้น ว่า ตน“เชื่ออย่าง
ไม่ลังเล” ที่จริงนั้น ผู้“เชื่อ”ก็เชื่อตามภูมิตน บางคน“เชื่อ
หรือเข้าใจพระพุทธ..พระธรรม..พระสงฆ์ อย่างมงมาย”ด้วยซ้ำ
และ“เชื่อ”อย่างนั้นจริงๆ ถึงขั้นกล้ากล่าวว่า“ตนไม่คลุมเครือ”
ที่เดียว เพราะมั่นใจว่า “ตนรู้จักพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์”แล้ว
อย่างถูกต้องดีที่สุดใน..ว่ังนเลย นั่นเป็นเพียง“ศรัทธา”ที่ยังไม่
ประกอบด้วย“อารยปัญญา”หรือ“โลกุตรปัญญา” แม้“กัลยาณ
บุรุษ”ที่มุ่งมั่นในศีลในธรรมอย่างเคร่งครัดที่เจริญด้วย“คุณงาม
ความดี”ก็เถอะ ก็ยังไม่พ้นวิจิกิจฉา”อยู่ดี เพราะยังอยู่ใน“โลกียภพ”

และ“กัลยาณบุรุษ”ยังไม่สามารถปฏิบัติศีลประพตติ
พรตนั้นๆ จนถึงขั้นบรรลุมรรคผล ได้จริง เพราะปฏิบัติอยู่เพียง
ตามประสา“สี่ลัพพตาพาน” หรือแม้จะสามารถ“พ้นมิฉฉา

ทฤษฎี”แล้ว พัน“สี่ลัพพตฺปาทาน”ได้แล้ว แต่ก็ปฏิบัติอยู่เพียง
ลูบๆคลำๆ ปฏิบัติแค้จบบๆดๆ ยังไม่สามารถปฏิบัติศีลประพฤติ
พรต จนบรรลุ“มรรคผล” ก็ไม่สามารถข้ามเขตจาก“โลกียภพ”
เข้าสู่“โลกุตระภพ” เป็น“อารยชน”สำเร็จ (ไม่พ้นสี่ลัพพตฺปราคมาส)

ดังนั้น จึงไม่สามารถจะสร้างคุณงามความดี หรือเสียสละ
ได้ แบบ**บริสุทธฺ์จากความเป็นตัวตน บริสุทธฺ์จาก
ความเป็นของตัวเองของคุณ** ถูกต้องชัดเจน เพราะไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(อตฺตา,อาตมฺมัน)ด้วย“ญาณ ๑๖”หรือด้วย“วิชา ๙”
อย่างเป็นทฤษฎีแบบวิทยาศาสตร์ จึงไม่สามารถดลละจางคลาย
“ตัวต้นเหตุแท้”ลงแบบถูกตัวถูกตนของมันชนิดแม่นยำตรงคมชัดลึก
ถึงที่สุด เพราะยังเป็นทาส“ตัวตน”(อตฺตา,อาตมฺมัน) ซึ่งแฝงลึกอยู่
ในกำนั้งของจิต จะมากหรือน้อยก็ตามแต่ผู้นั้นๆจะมีจริงตาม
ภูมิจริงของแต่ละท่าน เท่าที่ท่านจะยังมีความเป็น“ทวนิยม”อยู่จริง
ท่านจึงไม่สามารถ“รู้ตัวรู้ตน”ของตน(รู้“อตฺตา”นั่นเอง)ได้
กระจะกระจ่างเหมือนทฤษฎีของพุทธ ซึ่งสามารถรู้แจ้งเห็นจริง
ในความละเอียดลึกซึ้งสลับซับซ้อนของ“ตัวตน”ต่างๆได้ชัดเจน

สำหรับ“อารยชน” ก็มุ่งมันสร้างคุณงามความดีตามภูมิ
ของตน และตั้งใจเสียสละให้ได้มากขึ้นๆเท่าที่สามารถ โดยนับ
เอา“คุณค่าจริงถึงขั้นปรมาตฺตที่ตนได้เสียสละ ตนได้สร้างสรร
ประโยชน์”ว่าเป็น“ประโยชน์ตน”(อตฺตตฺตถะ)นั้น๑ [ประโยชน์ตน
ก็คือ ตนลดละกิเลสได้ หรือได้สละกิเลสออกไป นี่เป็นปรมาตฺต]

ซึ่งเมื่อตนได้เสียสละแรงงานหรือวัตถุออกไปให้ ย่อมเป็น
“ประโยชน์เพื่อผู้อื่นในตัว”(ปรตฺตถะ)ด้วยนั้น๒ [ประโยชน์ผู้อื่น แบบ

โลกีย์ ก็คือ เขาได้รับแรงงานได้วัตถุนั้นไปหรือใจยินดี แบบโลกุตระ ก็คือ แม้เขาจะเป็นผู้รับ เขาก็ยังสามารถลดกิเลสได้ด้วย ซึ่งเป็นเรื่องยากสูงสุด] ดังนั้น การเสียดสละยิ่งสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสมากเท่าใดๆ ก็ยิ่งเป็นทั้ง“ประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น”(อุภยัตตะ)จริงแท้ บริสุทธิ์สูงส่งยิ่งๆขึ้นเท่านั้นๆ **นี่อีก ๓** [ประโยชน์ตน ก็คือ ตนลดกิเลสได้ ส่วนประโยชน์ผู้อื่น แบบโลกีย์ ก็คือ เขาได้รับแรงงานรับวัตถุนั้นไปหรือใจยินดี แบบโลกุตระ ก็คือ เขาได้ลดกิเลสด้วย]

จึงเป็น“ประโยชน์ที่สะอาดแท้มากว่ากัลยาณปุถุชน”

เพราะ“อาริยชน”สามารถรู้แจ้งทั้ง“รูปธรรม-นามธรรม” รู้แจ้งทั้ง“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” โดยเฉพาะ รู้แจ้งใน“ตัวกิเลสที่อยู่ในตัว”(อตตะ,อาตมัน)อย่างจริงแท้และครบครันทั้งหยาบกลางละเอียด และรู้แจ้งทั้งความละเอียดของ“ประโยชน์”(อตตะ) ทั้งแบบ“โลกียะ”และแบบ“โลกุตระ” ดังนั้น จึงรู้แจ้งความเป็น“โลกีย์สัจจะ”ว่าแตกต่างจาก“โลกุตรสัจจะ”อย่างมีนัยสำคัญที่เป็นสภาวะหรือเป็น“ของจริง” ไม่ใช่แค่ตรรกะ

ขยายความเพิ่มอีกที ก็คือ “อาริยชน”รู้สภาวะของสัจจะที่เป็นปรมาตม์ คือ รู้กิเลสในจิต-รู้จิตในจิตชัดเจนแม่นยำคมลึกครบครันกว่า ดังนั้น “คุณค่า”ที่เป็นความสะอาดจริงบริสุทธิ์จริง จึงสูงกว่าและสามารถปฏิบัติตนจนมี“ความจริง”ว่าไม่มีกิเลส(ไม่มีตัวทำลาย) ไม่มีตัวตน(ไม่มีอตตะ) ไม่หอบหวง ไม่ยึดเป็นของตัวของตน(ไม่มีของตัวของตน) **จึงเสียดสละได้สมบูรณ์บริบูรณ์ยิ่งกว่า**

๑. เพราะผู้ยังมี“กิเลสโลก”ก็ดี ยังกยึดเอาเป็น“ของตัวของตน”ก็ดี และยังเหลือ“ตัวตน”ก็ดี อันเป็น“ความจริง”ที่

จะต้อง“สะอาดอกให้เกลี้ยง”ถึงขั้น“จิตในจิต”ทีเดียว ดังนั้น แม่จะจ่ายแรงงานจำพวกวัตถุดิบไปให้ผู้อื่น แต่ในใจยัง“ต้องการ”เอาเปรียบ “ต้องการ”ได้เปรียบอยู่ ยิ่งค้ากำไรกับแรงงานกับวัตถุดิบๆอยู่ ยังคิด“เอาคืน”หรือคิด“แลกค่า”คืนมาให้ตนชนิดที่“ต้องได้เปรียบ”อยู่[ตามที่ลัทธินิยมทำกันอยู่เป็นปกติ] จึงเป็นสภาพที่“ไม่ได้สะอาดอกไป”ให้แก่ใคร แถมยัง“ต้องได้กลับคืนมามากกว่าที่ตนได้ให้ออกไปเสียอีก”[หมายเอาสภาวะทางจิต]

๒. หรือแบบที่ยังไม่อาจคลายความยึดเป็นของตนของตนยังหอบหิ้วเป็น“ของตัวของตน”(อัตตนิยา) จิตยังยึดเอามาเป็นของตนของตนอยู่ แม่ให้ก็ให้ชนิดที่ใจ“เป็นเจ้าเข้าเจ้าของ”

๓. ที่สุด ยังไม่ปล่อยวาง“ตัวตน”(อัตตตา) แม่..“จิต”จะบำระกิเลสและอุปกิเลสได้แล้วจนหมดสิ้นเกลี้ยง เป็น“จิต”บริสุทธิ์สะอาดสมบูรณ์แล้วจากอาสวะที่เดียวแต่“จิตวิญญูณ”นั้นก็ยังคงมีอยู่ ยังคง“ความเป็นตัวมีตน”อยู่ แต่เจ้าตัวยังปล่อยวาง“ตัวตน”ไม่เป็น หรือยังปล่อยวางไม่ได้สำเร็จจริงเป็นที่สุดเด็ดขาดเท่านั้น

สำหรับ“อมตชน” คือผู้ปล่อยวางได้แล้วสมบูรณ์เท่านั้น จึงจะชื่ออมตชน ซึ่งเป็นผู้มีฐานะ“อรหันต์”ขึ้นไป

พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้..“ปล่อยวาง”แม่แต่“นิพพาน”ก็มีใช่ของเรา ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔,๕, ๖,๗,๘,๙ มีกล่าวอธิบายไว้ชัดในทุกข้อที่อ้างถึงนั้น และหากดู“จูฬสุญญตสูตร”เพิ่มเติมอีกในเล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๓๓๓ เป็นต้นไป ก็จะได้เข้าใจได้ชัดยิ่งขึ้น

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ “มูลปริยายสูตร” ตั้งแต่ ข้อ ๑ ไปจนถึง ข้อ ๙ นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ปุถุชนในโลกนี้ ไม่ได้สดับ ไม่ได้เห็นพระอาริยะ ไม่ฉลาดในธรรมของพระอาริยะ ไม่ได้รับแนะนำในธรรมของพระอาริยะ ไม่ได้เห็นสัตบุรุษ ไม่ฉลาดในธรรมของสัตบุรุษ ย่อมรู้อะไรต่ออะไรไปตามภูมิ แล้วก็สำคัญหมายในสิ่งเหล่านั้นทั้งหลายว่า เป็นนั่นเป็นนี่ ที่สุดก็สำคัญ(มัญญติ)เอาว่า“เป็นของเรา”หลงยินดีในสิ่งนั้นสิ่งนี้ไปทั้งหมด ถือว่า เป็นเรา เป็นของเรา ไปทั้งนั้น ต่อให้เข้าถึง“นิพพาน”ได้ ก็สำคัญหมายเอาว่า นิพพาน“เป็นของเรา”อยู่หนึ่งเอง[ปุถุชน ยังไม่สามารถรู้“นิพพาน”ตามสัจจะได้เลย] นั่นคือ ภูมิของปุถุชน ก็สามารถรู้แจ้งไปตามฐานะ“ปุถุชน” และหลงติดหลงยึดไปตามฐานะที่เขายังไม่ได้“ละล้างจางคลาย” ก็ย่อมจะ“ปล่อยวาง”ไม่เป็น

แม้พระเสขบุคคล ได้แก่ “อาริยบุคคล” ทั้ง ๓ ฐานะ พระองค์ก็ทรงสอนให้ อย่าหลงสำคัญหมายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ว่า เป็น“ของเรา” แม้แต่“นิพพาน”ก็อย่าหลงว่าเป็น“ของเรา” ต้องศึกษาฝึกฝนละล้างและปล่อยวางให้ได้ด้วย“ความหยั่งรู้”หรือที่คำบาลีว่า“ปริญญา”นั่นเอง[ปริญญา ๓ ได้แก่ ญาตปริญญา, ตีรณปริญญา, ปทานปริญญา]

มีก็แต่..ภูมิอรหันต์ขึ้นไป และที่สุดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ที่ปฏิบัติด้วย“ปริญญา ๓” ละล้างกำจัดระคาโหสะโมหะได้หมดสิ้นเกลี้ยงครบครันจนบรรลุ“วิชา ๙” พ้น“อวิชา”ทั้งปวงได้แล้ว จึงไม่สำคัญ(น มัญญติ)เอา“นิพพาน”ว่า เป็น“ของเรา” เพราะต้นเหตุต่างๆสิ้นไป(ขย) ละล้างคลายไป(วิราค) ดับไป(นิโรธ)

สละไป(จาค) และสลัดคืนหรือมีสัจจะย้อนสภาพได้จริง(ปฏิ-
นิสลัคค)สัมบูรณ์

ธรรมะบทนี้เป็นเรื่องลึกล้ำ และลำบากยิ่งสุดๆที่จะเข้าใจ
ซาบซึ้งกันได้ง่ายๆ ขนาดพระพุทธรเจ้าตรัสแสดง“มุลปริยาย”
บทนี้จบลง ภิภษุทั้งหลายที่รับฟังอยู่นั้น **มิได้ชื่นชมยินดีภษิต
ของพระผู้มีพระภาค** เป็นไปได้ถึงปานฉะนี้ ก็คิดว่าลึกลับแค้เด
ดิ่งนั้น กว่าจะ“ปล่อยวาง”อย่างเป็นทางการ ไม่เหลือ“ตัวเรา
ของเรา”สูงสุดได้นั้น จึงมิใช่เรื่องฉวยเอาแค่“รู้ภาษา” แล้วก็
หลงเข้าใจว่า “ปล่อยวาง”กันด้วย“ภาษา”ที่รู้ั้นแหละ เป็น“คาถา”
มาใช้ฝึก“ปล่อยวาง”แล้วก็จะเป็นผู้บรรลุธรรม สุ่มิ“หมดสิ้น
ตัวเราของเรา”ได้ง่ายๆ

● ปล่อยวางอย่างพุทธ

ทางปฏิบัติอันเอก คือ “มรรค มีองค์ ๘” ที่พระพุทธรเจ้า
ตรัสยืนยันว่า เป็น“ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น”(เอเสวมัคโค
นัตถัญญิ)ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ สุตรสำคัญที่จะรู้จัก“มรรค
องค์ ๘”ได้ดียิ่งก็คือ “มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๑ นอกจากนั้นก็มิใช่ธรรมอื่นๆอีก
มากมายที่จะต้องศึกษานำมาใช้ประกอบ

มิใช่ใครก็ได้ แค่“รู้ภาษา”ขั้นสูงว่า “อะไรๆก็มีใช้ตัวเรา
ของเรา” แล้วก็จะถือว่า ผู้นั้นคือ ผู้มีธรรมะขั้นสูง ก็มีตัวอย่าง
คนผู้“รู้”ธรรมะขั้นสูง พุดได้ราวกับ ผู้สิ้นกิเลสแล้ว แต่“กาม”ก็
ยังมี ติดนั่นติดนี่ แม้แค่“รสอร่อย”(อัสสาหะ)ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,

กาย,ใจ ก็ยังกินยังใช้ แบบติดยึดจนปล่อยวางไม่ได้ ว่างคลาย
ไม่เป็น ก็ระวังๆกันบ้าง...ปุณฺณผู้ไม่รู้ ไม่ได้สติบ ไม่ได้เห็นพระ
อาริยะ ไม่ฉลาดในธรรมของพระอาริยะ ไม่ได้รับแนะนำใน
ธรรมของพระอาริยะ ไม่ได้เห็นสัตบุรุษ ไม่ฉลาดในธรรมของ
สัตบุรุษ ย่อมถูกหลอกได้ เพราะกำหนดหมายอะไร ก็ยังติด
ยังยึด ยังหลง เพราะมีใช้จะหลุดพ้นโลกียะ ด้วยคาถาง่ายๆ
หรือภาษาสูงๆเพียงไม่กี่คำ

มีชาวพุทธมากมายที่หลงผิดขั้นตอนของ**“การปล่อยวาง”**
นี้กัน โดยคิดว่า การปล่อยวาง**“ตัวตน”**นั้น คือ ใครก็ได้ ที่พอ
เข้าใจความหมายคำว่า**“ปล่อยวาง”**ได้ซาบซึ้งดีแล้ว ก็จะเป็นผู้
ปล่อยวางกันได้ทันที แล้วนับว่าเป็นการปฏิบัติขั้นสุดยอดแห่ง
พุทธธรรมได้เลยทีเดียว ทั้งๆที่ใน**“จิต”**ของตนขณะนั้นก็ยังเต็ม
ไปด้วยกิเลสหยาบด้วยซ้ำ ยังไม่ได้ปฏิบัติลดละกิเลสตามขั้นตอน
เบื้องต้น...ท่ามกลาง...บั้นปลาย จนสามารถลดละกิเลสให้ว่างคลาย
กระทั่งสะอาดไปตามลำดับๆเสียก่อน พอรู้ภาษาบัญญัติเรื่อง
การปล่อยวางเข้าใจดี ก็จะทำ**“การปล่อยวาง”** โดยปฏิบัติแค่ทำ
ลืมๆ ทั้งๆ ปล่อยๆ วางๆไปแบบง่ายๆ แล้วตนก็**“ลืม”**หรือ**“ทิ้ง”**
เรื่องนั้น ทุกข์นั้นๆลงได้ ก็จรรู้สึกโล่งใจสบายใจ แค่นั้นก็เข้าใจ
ว่านี่แหละคือ การปล่อยวางที่ทำให้**“จิตว่างจากกิเลส”**หมดเกลี้ยง
เป็น**“จิตว่าง”**ได้แล้ว **นี่คือ ความหลงผิดขั้นตอน ที่มีกันแพร่หลาย**
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ไม่มีประโยชน์ หรือผิดไปเสีย
ทีเดียว การปฏิบัติหัด**“ปล่อยวาง”**อย่างนี้ ก็เป็น**“สมถะ”**ที่ใช้
คาถา คำว่า **“ไม่ยึดมั่นถือมั่น”**นั้นแหละ เหมือนกับบางสำนักที่ใช้

คาถาคำว่า “ยุบหนอพองหนอ” นั้นเอง หรือคาถาอื่นๆ ก็มีอีกเยอะ เยอะ มันก็เกิดวางว่างโปร่งโล่งใจลงไปได้จริง ก็ทำให้ผ่อนคลาย ความทุกข์ สัมผัสผล “สมณะ” ได้ด้วย ไม่เสียหาย อาจจะได้ผลทาง “วิปัสสนา” บ้างนิดๆ หน่อยๆ ถ้าคนผู้นั้นเข้าใจเรื่องนี้อย่าง “สัมมาทิฏฐิ” จริง แต่ถ้าเข้าใจผิด (มิจฉาทิฏฐิ) ดังที่ได้อธิบายถึง ผ่านมานั้น ก็จะทำให้ “หลงผิด” ไปได้ว่า “ผลสมณะ” ที่ได้นี้ คือ “ผลวิปัสสนา” มันก็จะพาลพาให้ผิดกันต่อไป หนักเข้าก็จะกลายเป็น “ศาสนาที่หลงมุ่งเอาสมณะเป็นผล” โดยนึกว่านั่นคือ “วิปัสสนา” ดังที่ชาวพุทธทุกวันนี้ทั้งหลายได้พากันหลงผิด กันไปแล้วมากกว่ามาก จนกระทั่งปฏิบัติ “ไตรสิกขา” หรือปฏิบัติให้ ได้ “สัมมาสมาธิ” ด้วย “มรรค ๗ องค์” ไม่เป็น จึงพากันปฏิบัติแต่ “มิจฉาสมาธิ” ซึ่งเป็น “สมาธิ” ของฤๅษีชีไพรที่รู้จักแพร่หลายมา เก่าแก่ก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติในโลกด้วยซ้ำ เมื่อ “สมาธิ” เป็น “มิจฉา” ผลก็ต่อได้ “มิจฉาญาณ-มิจฉาวิมุตติ” ตามที่ตนปฏิบัติ “สมาธิ” มาผิดแผกๆ ซึ่งมีเกลื่อนกล่นตลาดศาสนาพุทธในปัจจุบันนี้ ดังที่เห็นๆ กันอยู่เต็มสังคม “จิต” สะอาดแท้จึงไม่มีจริงให้สังคม ใครทำ “การปล่อยวาง” แบบใช้คาถาคำว่า “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” เป็นยากกลางบ้านหรือหลงว่าเป็นยาวนานเดียวที่จะพาบรรลุได้ ทะลุไปหมดทั้งเบื้องต้น..ท่ามกลาง..บั้นปลาย ก็ยัง “มิจฉาทิฏฐิ” หรือยังเข้าใจผิดอย่างถนัด เพราะนั่นมันเพียง **เป็นการปฏิบัติที่จัดอยู่ในภาค “เบื้องต้น” เท่านั้น** มิใช่การปฏิบัติของภาค “เบื้องปลายท้ายสุด” ที่จะปล่อยวาง “ตัวตน” อันบริสุทธิ์สะอาด ปราศจากอาสวะแล้ว ดังที่เราได้อธิบายจนมาถึง “มิติที่ ๑๐” นี้

การปฏิบัติที่“สัมมาทิฏฐิ”นั้นจะต้องปฏิบัติตามทฤษฎี “มรรค มืองค์๘”หรือ“โพธิปักขิยธรรม๓๗” จะต้องมีการพิจารณา “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” และจะต้องมี“การปล่อยวาง”กันไป ตามลำดับๆ จนกระทั่งรู้จริงเห็นแจ้ง“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” ด้วย“วิชา๙”หรือด้วย“วิปัสสนาญาณ”แท้ๆ มิใช่จะรู้เห็นกัน อยู่แค่ลวกๆ ว่า ปล่อยได้แล้ว วางได้แล้ว จิตโปร่งโล่งใส วาง แล้วๆ แล้วก็หลงเข้าใจไปว่า นี่คือ “การปล่อยวาง”นัยเดียวกัน แบบเดียวกัน ตัวเดียวกันกับ“การปล่อยวาง”ขั้นสูงปลายสุด ของการปล่อยวาง“ตัวตน”ในขั้น“ความรัก มิติที่ ๙ ที่ ๑๐”

นั่น...เป็นการหลงผิดถนัด เพราะ..นั่นเป็นเพียงขั้น “สมถะ”วิธีที่จัดอยู่ในภาค“เบื้องต้น”หรือ“ปฐมภาค”แค่นั้นเอง

สำหรับ“การปล่อยวาง”ในขั้นที่เรากำลังกล่าวมาถึง“มิติ ที่ ๙ ที่ ๑๐”นี้ เป็นการปล่อยวางขั้นสูงสุดของ“อนาคามีภูมิ” สู่ความเป็น“อรหัตตภูมิ”กันเรียบร้อยแล้ว “จิต”ของท่านที่กำลัง กล่าวถึงนี้สะอาดจากกิเลสอุปกิเลส จนสิ้นอาสวะบริบูรณ์แล้ว “จิตสะอาด”หรือ“ตัวตน”ที่วานี้บริสุทธิ์แล้ว แต่ยัง“ทำใจใน ใจ”(มนสิการ)ยังไม่สำเร็จขั้นสุด หรือทำ“ความไม่ยึดมั่นถือมั่น” ว่า“ตัวตน”นั้นไม่ใช่เรา ให้แก่“ใจ”ตนเอง ยังไม่สำเร็จ เป็นขั้นสุดท้ายเท่านั้นเอง

“ความจริงของจิตวิญญาณขั้นสูง”(ปรมัตถสังจะ)ดังนี้แล ที่ ชี้ชัดว่า **ยัง“โลก”เป็นตน(อัตตา) เป็นของตน(อัตตนิยา)อยู่แท้** จึงนับเป็น“คุณค่า”ขั้น“ปรมัตถ์”ที่มีค่าตามระดับต่ำ-กลาง-สูง...

ชนิดที่ ๑ มีค่า“เป็นหนีบาป”

ชนิดที่ ๒ “ไร้ค่า”

และชนิดที่ ๓ “หาค่าไม่ได้”

ชนิดที่ ๑. “ค่า”ที่ยังไม่มี“คุณ” จึงติดลบ ตกเป็นไร้คุณค่า แถมเป็นหนึ่งในบรรดากรรมที่ชื่อว่า“วิบากบาป”เอาด้วยเพราะตน“ไม่ได้ให้” แม้รูปนอกจะ“ให้”จะเกื้อกูลเผื่อแผ่ แต่ในใจยังมีกรโหลกจัดเอาเปรียบ “กิเลส”ยังแรงจัดใน“มโนกรรม”ยังโหลกเอาเกินกว่า“ค่า”ที่ตนได้ให้ออกไป ยังต้องการคืนมาให้แก่ตนอยู่แท้ มีวิธีคิดวิธีทำที่“ตนเองได้เปรียบเกินค่า”หรือเกิน“ทุน”ที่ตนลงไป ตามปรมาตถสัจจะถือว่าทุจริตด้วยซ้ำ ก็เท่ากับตนผลาญพรา“ค่าแห่งคุณงามความดี”ที่ชื่อว่า เป็น“ประโยชน์แก่คนอื่นหรือเสียสละ”นั้นไป ตนทำลาย“คุณค่า”เองลงไปในตนเอง เพราะจริงงั้น “ตนไม่ได้เสียสละ ตนบำเรอกิเลสของตนต่างหาก”

ซึ่ง“กิเลส”แบบนี้แหละ ที่มันเป็นตัวทำลายในคนให้ตกต่ำ และทำร้ายสังคมอยู่อย่างสาหัส เพราะยังยึด“เอาเปรียบมาให้ตน”ไม่เคยหยุดยั้ง ยังเอา“มูลค่า”กลับคืนมาให้ตนจนเกิน“คุณค่า”ของตนไปมากมาย ดังนั้น ตามสัจธรรม..จึงเป็นกรรมไม่สุจริต เมื่อเอาเกินมาเช่นนั้น ส่วนที่ได้มา“เกินทุน”หรือส่วนที่เรียกว่า“กำไร”จึงเท่ากับ“เป็นหนี้” วิธีคิดแบบ“ทุนนิยม”นี้ยี่ส่วนที่เป็น“กำไร”ทั้งหลายทั้งปวง จึง“เป็นหนี้บาป”โดยแท้

ชนิดที่ ๒ “คุณค่า”ที่ถูกลบ เพราะกอบโกยมาไว้เป็น“ของตัวของตน” กล่าวคือ เมื่อยึดเป็นของตัวของตน มันก็ยังไม่สละออกหมดจริงแท้ แม้จะไม่เอาเปรียบใคร ส่วนที่เป็นของตนสุจริตแท้ก็ตาม เพราะยังยึดเป็น“ของตัวของตน”(อัตตนิยา) แล้ว

ตนก็เสพก็เสวยเป็นรสรสจากความ เป็น“ของของตน”ไปจนหมด
สิ้นไม่เหลือ จึงกลายเป็น“ไร้คุณค่า” เป็น“ไม่มีค่า”แก่ใครๆ
แม้จะไม่เอาเปรียบใครๆแล้ว สุจริตดีแล้ว แต่“ไม่ได้ให้แก่ใคร”
เพราะยึดเอาเป็น“ของตัวเองของตน”อยู่เต็มๆค่า จึง“ไร้ค่า”โดยแท้

ชนิดที่ ๓ แม้จะสละส่วนที่หอบหวงเป็น“ของตัวเองของตน”
ออกไปหมดแล้ว หากยังสำคัญ“ตัวตน”ว่า“เป็นเรา” ยังปล่อย
วาง“ตัวตน”(อัตตา)ที่สะอาดแล้วนี้ ด้วยญาณอย่างละเอียดลึกซึ้ง
ไม่ได้ ก็จะมีส่วนหลงเป็น“ตัวตน”(อัตตา) “คุณค่า”จึงถูก
เก็บกักไว้เป็น“ตัวตน”อยู่ส่วนหนึ่ง ก็ยังถือว่าสละออกหมดแต่ยัง
ไม่เป็นอันติมะ เพราะยังมี“ตัวตน” ที่ยังแฝงเสพแฝงเสวยรสใน
ตนหรือยังเหลือ“ตน”อยู่เท่านั้นเอง ถ้าปล่อยวาง“ตัวตน”ขั้นนี้
ได้ ก็ถือว่า“วิมุตติ”สมบูรณ์

“คุณค่า”การสละจึงยังไม่ออกไปอย่าง“หมดตัวหมดตน”
ชนิดสะอาดหมดจดจริง แม้เป็น“นิพพาน”แล้ว ก็ต้องทำใจ
“วางนิพพาน”อีก ให้เป็นที่สุด จึงจะเป็นผู้“หาค่าบมิได้”
เพราะมีค่ามากจนประมาณมิได้

ความรู้ของ“อารยชน”ที่ล้าลึกตามที่กล่าวนี้ เป็น“คุณค่า”
แห่งคุณงามความดีที่สะอาดบริสุทธิ์ มี“คุณค่า”ซ้อนอยู่ในลี้จจะ
ของความลึกซึ้งนั้น ซึ่งส่วนที่ลึกถึงขั้นนามธรรมละเอียดมากๆ
ก็ไม่สามารถจะหยิบมาแสดงเป็นรูปธรรมได้ แม้แต่จะกล่าวถึง
ก็แสนยาก อาจสามารถพูดถึงได้จนละเอียดปานนี้ก็ดีหนักหนาแล้ว

และสำหรับ“อารยชน”ที่มุ่งมั่นสร้างคุณงามความดีตามภูมิ
ของตน และตั้งใจเสียสละให้ได้มากขึ้นๆเท่าที่สามารถนั้น ก็จะ

นับเอา**“การได้ปรับกรรมกิริยากายวาจาใจของตน ให้แกร่งขึ้น
สุขภาพขึ้นดีขึ้น ตามที่ตนมีภูมิปัญญา ในส่วนที่เป็นโลกียกุศล”**

ว่า เป็น**“ประโยชน์ตน”**นี่อีก ๑ ตามนัยที่**“กัลยาณปุถุชน”**เข้าใจ
และกระทำกันอยู่ **อาริยชน**ก็ทำด้วยเช่นเดียวกัน จึงมี**“โลกีย-
กุศล”**ด้วย **ทว่าตามนัยแห่ง“ปรมัตถ์”หรือคุณลักษณะของ
“โลกุตระ”**เท่านั้นที่**อาริยชน**มีพิเศษไปกว่าที่**“กัลยาณปุถุชน”**มี
“อาริยชน”สามารถอุทิศสาหะวิริยะสร้างคุณงามความดีที่เป็น
“โลกียกุศล”ได้เหมือนกันกับ**“กัลยาณปุถุชน”** **ทว่าอาริยชน**
บางท่านอาจจะไม่เก่งกาจสามารถสร้างคุณงามความดีทางโลกียะ
ได้มากมายหลากหลาย เท่า**“กัลยาณปุถุชน”**บางท่าน ก็เป็นได้ และ
เป็นจริงอยู่เยอะเยยะ แต่ที่**“อาริยชน”**นับว่าเป็น**“อาริยชน”**นั้น
ก็เพราะมี**“ญาณ ๗”** ที่เป็น**อาริยะ(อริยัง)** เป็น**โลกุตระ(โลกุตตรัง)**
ซึ่งเรื่องของอาริยะหรือโลกุตระนี้ **ไม่ใช่เรื่องธรรมดาสามัญทั่วไป
ในระดับปุถุชน(อสาธาณัง ปุถุชฺชนเหติ)** จึงไม่รู้(อวิชชา) และเดาเอา
ไม่ได้ นี่นับเป็นข้อแตกต่างพิเศษสำคัญที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้

อาริยชน..เป็นผู้มีญาณหยั่งรู้ ว่า **สภาวะความเป็น
“ตัวตน”**ที่เรียกว่า **“อัตตา”**นั้น คือ **“สภาวะอะไร”** เริ่มตั้งแต่รู้จัก
“อัตตา”ระดับ**สักกายะ** ซึ่งหมายถึงตัวตนเบื้องต้น ได้แก่**“ความ
ยึดเอาสิ่งที่ตนหลงติดหลงยึดอยู่ขณะนี้”**(**สักกายะ**) หรือ**“ความประชุม
ของอุปาทานที่ตนหลงอยู่ชนิดที่ควรละได้ก่อนอื่น”**(**สักกายะ**)
หรือ**“ความเห็นว่าเป็นตัวตนในเบื้องต้นที่ขณะนี้ควรรู้และควรละ
ก่อนอื่น”**(**สักกายะ**) แล้วสามารถลด**“สักกายะ”**นั้นลงได้[นับว่า
“พ้นสักกายทิฏฐิ”..พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑]

และรู้แจ้งเห็นจริงเพราะสิ้นสงสัยในความเป็น“พระพุทธ”
ว่า คืออย่างไรแท้ๆ และ“พระธรรม”คือไฉนจริงๆ หรือ“พระ
สงฆ์”ที่พระพุทธเจ้าทรงรับรองว่า เป็น“สาวกสังโฆ”ของพระองค์
อันได้แก่“คัมภีร์บุรุษ ๕ - อาริยบุคคล ๘”มีสภาพเช่นไร [นับว่า
“พันวิจิติจินา”.. พันสังโยชน์ที่ ๒)

และสามารถปฏิบัติศีลประพาศิพรตนั้นๆจนถึงขั้นบรรลุ
มรรคผลได้จริง เพราะปฏิบัติอย่างพากเพียรเอาจริงเอาจัง มิใช่
แค่ลุ่มๆคล้ำๆหรือแค่จับๆจตๆ [นับว่า“พันลีลัพตพรามาส” อันเป็น
การ“พันสังโยชน์” ข้อที่ ๓]

ดังนั้น เมื่อ“อาริยชน”ปฏิบัติจนสามารถบรรลุสูงขึ้นไป
พันสังโยชน์ต่างๆอีก ซึ่ง“สังโยชน์”นั้นมีถึง ๑๐ ข้อ ที่จะใช้ตรวจ
“สภาวะกิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”ได้หมดจด หากอาริยชนผู้ใดปฏิบัติ
จนพันสังโยชน์ถึงขั้นสุด คือ “พันสังโยชน์ทั้ง ๑๐”สมบูรณ์
เรียกว่าสำเร็จเป็น“อรหันต์” อันคือ “อมตชน”ก็เป็นอันถือว่า
จบครบ“**ประโยชน์ตน**” สมบูรณ์ ซึ่งเท่ากับสิ้นสุดกิจตนแล้ว
ดังที่ได้อธิบายมาแล้วใน“**ความรัก มิติที่ ๘-๙**”

ต่อจากนั้นจึงเป็น“**ความรัก มิติที่ ๑๐**”อันเป็น“**ความรักที่
ไม่มีความรักเพื่อตัวเพื่อตน**” หรือที่เรียกสั้นๆชวนงงว่า ความรัก
ที่ไม่มีความรัก”นั่นเอง หรือคือผู้ทำงานให้แก่โลกแก่สังคมอยู่
ด้วย“โลกุตรปัญญา”ซึ่งเป็น“**ความรู้ขั้นพิเศษ**”ของ“**อมตชน**”

และเพราะผู้เป็น“อมตชน”ทำงานเสียสละ ด้วย“**ความ
ไม่มีตัวตน**”แล้วจริง จึงมี“**คุณค่า**”**สมบูรณ์ในตัว** เพราะเป็น
“**ความรักอันเป็นความปรารถนาให้**” แต่ถ้ายึดเย็บ ไม่เหลือมี

แม้ส่วน“แอบเสฟแฝงเสฟ”ใต้ออย่างชื่อสัตย์บริสุทธิ นี่คือ
“วิภาตถนหาระดับอมตชน”ซึ่งจะเกิดผลเป็นความชำนาญ
เป็นทักษะ สมรรถนะ เพราะทำงานช่วยมนุษยชาติ “รื้อขนสัตว์”
ไปตามความเป็นจริงประพตติจริงของภูมิระดับพระโพธิสัตว์

ความรัก มิติที่ ๑๐ นี้ จึงเป็นความรักของพระโพธิสัตว์
ระดับ“อรหันต์”ขึ้นไป หรือความรักของพระปัจเจกสัมมาสัม-
พุทธเจ้าขึ้นไป ถึงความรักของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโน้นที่เดียว

ที่จริงแล้ว ความเป็น“พระโพธิสัตว์”นั้น นับตั้งแต่“โพธิสัตว์”
ระดับที่มีภูมิตรัสรู้จักรมของพระพุทธเจ้าขึ้น“โสดาบัน”ขึ้นไป ก็
ได้แล้ว ซึ่งเป็นผู้มีความตรัสรู้จริงระดับหนึ่ง เป็นอารยชน หาก
ตั้งจิต“โพธิสัตว์”และบำเพ็ญกรรมความเป็นโพธิสัตว์ ก็ย่อมทำได้
ตามฐานะ แต่ยังไม่นับว่าเป็นผู้มี“ความรัก มิติที่ ๑๐”ได้สมบูรณ์
เพียงมี“ความรักมิติที่ ๘-๙ ตามที่มีภูมิจริงของตนๆเท่านั้น

ส่วนผู้แค่ตั้งจิตปรารถนา เป็นโพธิสัตว์ หรือปรารถนา
“พุทธภูมิ” หรือผู้ตั้งจิตปรารถนาบำเพ็ญเพื่อความตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้าในเบื้องหน้า แต่ยังไม่มีการตรัสรู้แม้แค่ระดับอารย-
ภูมิใดๆสักขั้นเลย ก็เป็นเพียงสัตว์ผู้ยังไม่มี“โพธิ” หรือยังไม่มี
“ภูมิตรัสรู้”ใดๆ เป็นแค่ผู้อยากได้“โพธิ”(ความตรัสรู้)แต่ยังไม่
มี“โพธิ”[อยากได้“ความตรัสรู้” แต่ยังไม่มีความตรัสรู้” ยังไม่มี“โพธิ”สักขั้น]
หรือผู้ยังไม่หยั่งลงสู่ภูมิโพธิสัตว์สักขั้นเดียว เรียก“พระโพธิสัตว์”
ยังไม่ได้ เรียกได้แค่ผู้ตั้งจิตปรารถนาจะเป็น“พระโพธิสัตว์”
หรือผู้แค่ปรารถนาและกำลังประพตติให้ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า
ในอนาคต แต่ยังไม่บรรลุตรัสรู้อารยธรรมสักขั้น เป็น“โพธิสัตว์

สมมุติ” หรือ“โพธิสัตว์”แต่เพียงชื่อ เหมือน“สงฆ์สมมุติ”ที่ยัง
ไม่ใช่“อาริยสงฆ์”นั่นเอง นัยเดียวกัน

ผู้มี“ความรัก”ขั้นมิติที่ ๑๐ นี้ จึงเป็นความรักที่เรียก
ว่า “พุทธภูมินิยม”หรือ“โพธิสัตว์ภูมินิยม” เป็นความรัก
ของผู้อยู่ในฐานะ“อมตชน”ขึ้นไป

● ความมหัศจรรย์ของสมตชน

และภูมิอมตชนขึ้นไปเท่านั้น

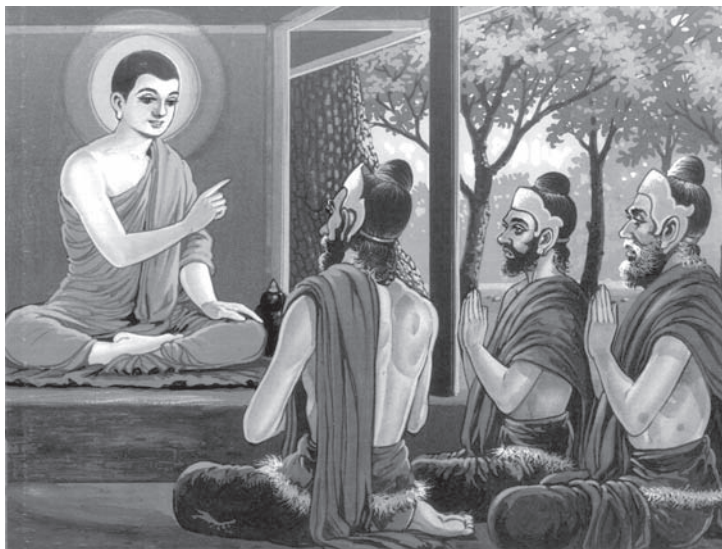
ที่จะอยู่ใน“กามโลก-กามภพ”ก็ได้

จะอยู่ใน“ภวโลก-ภวภพ”ก็ได้

จะอยู่ใน“วิภวโลก-วิภวภพ”ก็ได้

เพราะท่านรู้แจ้งสภาพของ“โลกหรือภพ ทั้ง ๓ นั้น”ครบ
สมบูรณ์แล้ว และท่านก็สามารถอยู่อย่าง“ไม่มีตัวตนที่จะติดยึดติด
อยู่กับโลกทั้ง ๓ นั้นได้เด็ดขาดแล้วจริง” ถ้าท่านจะอนุโลมลงไป
ช่วยคนในโลกหรือในภพต่างๆดังกล่าวนั้น ท่านก็สามารถทำได้
จะเก่งกาจสามารถช่วยหรือบนสัตว์โลกผู้ยังไม่พ้นทุกข์ได้เท่าใด
แค่ไหน ก็“เท่าฐานะแห่งภูมิหรือแห่งบารมี”ของแต่ละท่าน
เนื่องจากท่านมีภูมิ“เหนือโลกเหนือภพ”(โลกุตรภูมิ)นั้นๆแล้วจริง

เหนือโลกเหนือภพ หมายความว่า ท่านอยู่ในโลก หรือ
ในภพนั้น ท่านอยู่อย่างไม่มีเป็นทาสใดๆในภพนั้น อยู่อย่าง“นาย”
อยู่อย่างไม่เสพ อยู่อย่างไม่ติดหรือไม่“ยึดมั่นถือมั่น”(อภินิเวส=
หลงยึดเป็น“ที่อยู่ถาวร”) อยู่อย่างไม่อยากมาให้ตน ไม่อยากได้
อะไรๆของโลกนั้นมาให้ตน

ผู้อยู่เหนือโลกเหนือภพจริง จึงมีแต่“ความต้องการให้”
ไม่มี“ความต้องการเอา”(มาเป็นตัวตนมาเป็นของตน)

“เท่าฐานะแห่งภูมิหรือแห่งบารมี” ของแต่ละท่าน
หมายความว่า พระโพธิสัตว์แต่ละท่านจะมี“อภิญญา”หรือมี
“ปฏิสัมภิทาญาณ”ต่างๆ มากหรือน้อยตามฐานะแห่งบารมีของ
แต่ละท่าน เท่าที่ได้ฝึกฝนอบรมบำเพ็ญมาได้ แต่ละท่าน
จึงถนัดก็ไม่เหมือนกัน สามารถมากน้อยก็ไม่เท่ากัน

ดังนั้น แต่ละท่านเมื่อบำเพ็ญ“โพธิสัตว์” แม้ท่านจะไม่
อยากได้ ไม่ต้องการ แต่ท่านก็รู้แจ้งในสังขารมดีที่สูงสุดแล้วว่า
“กรรม”ใดที่ทำ มันย่อมเกิดย่อมเป็นของตนอยู่เอง เมื่อท่าน
“กระทำ”(กรรม) มันก็เกิดความรู้ความชำนาญเชี่ยวชาญในภูมิ
โพธิสัตว์ หรือเพิ่มสัมมาสัมโพธิญาณสูงขึ้นไปตามจริง หรือตาม
ที่มี“กรรม”หรือมี“การกระทำ”จริงนั้นๆ ไม่พ้นไปได้ ท่านจึง

เพียงแต่พวกเพียรเรียนรู้อุตสาหกรรมต่อสู้อกับ“เหล่ากิเลสที่ครอบงำผู้คนทั้งหลาย” ว่า จะช่วยมนุษย์ในโลกได้อย่างไรจึงจะดีที่สุด? และทำอะไรเพียงเพื่อให้เกิดคุณค่าสูงที่สุดเท่าที่จะพยายามให้ได้เท่านั้น

ความอุตสาหกรรมของท่านค่านึงเพียง “ประโยชน์ของประโยชน์” ที่สำคัญและจำเป็นนั้นๆให้เกิดขึ้นในโลก ด้วย“ความรู้”โดยไม่ต้องมี“ความรัก” เป็นความบริสุทธิ์ใจแห่ง“ธรรมาธิปไตย” เต็มรูป แต่ด้วยความจริงแห่งพฤติกรรมและดวงจิตที่เต็มไปด้วยความเสียสละเพื่อช่วยมวลมนุษยชาติอย่างอุตสาหกรรมเห็นดเห็น้อยนั้น ท่านคือ“ผู้รักมวลมนุษยชาติทั้งมวล”โดยแท้ เพราะฉะนั้น ท่านจึงบำเพ็ญ“กุศลกรรม” ยังกุศลกรรมให้ถึงพร้อมทำเดียว เนื่องจาก“ท่านไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว”จริง และ“จิตท่านก็ส่องใสบริสุทธิ์แล้ว” โดยไม่ต้องอยากได้นั้นไ้

นั่นคือ ไม่ต้องมี“ความรักมาเพื่อตัวเอง” ไตๆอย่างมีภูมิถึงที่สุดแห่ง“ความรัก”สมบูรณ์สุดแล้ว

ผู้ที่ปรารถนา...ความเป็น“อมตชน” จึงต้องพัฒนา “ความรัก”ของตนให้พันมิติต่างๆ ไปสู่มิติที่สูงขึ้นจนถึง..มิติที่ ๑๐ คือ **“พุทธภูมินิยม” หรือ“โพธิสัตว์ภูมินิยม”**

หากผู้ใดสามารถเข้าใจ“ความรัก ๑๐ มิติ”ตามที่สาธยายมานี้ดีเพียงพอ ก็จะสามารถนำไปปฏิบัติดำเนินชีวิตให้เจริญและเป็นสุขแท้ได้จริง

คำถาม ท้ายเล่ม

ถาม : คำว่า“โพธิสัตว์”ในที่นี้ พ่อท่านหมายถึงว่า ท่านผู้นั้นจะกลับมาเพื่อช่วยโลกแทนที่จะเลือกเพื่อที่จะ “ดับสูญ” ใช่หรือไม่?

ตอบ : ใช่.. เพราะท่าน“**อยู่เหนือโลก**” เหนือธรรมชาติของการเวียนเกิด-เวียนตายแล้ว ไม่มีอำนาจไหนเหนือตัวท่านแล้ว ในเรื่อง“**ท่านจะเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร**” ท่านกำหนดได้เอง ท่านจะเวียนมา“**เกิดอีก**” หรือตัดสิ้นใจจะ“**ดับสูญ**”ไม่เวียนมาเกิดอีกเลยก็ได้ ตัวเองมีอำนาจเหนือ“**การเวียนเกิด-เวียนตายของตนสมบูรณ์**” จะอยู่หรือจะสูญก็ได้ สำหรับผู้มีภูมิ“**โลกุตระ**”ในระดับ“**อรหันต์**”อย่างสมบูรณ์แล้ว

ที่จริงไม่ต้องถึงมิตที่ ๑๐ แค่มิตที่ ๙ ก็สามารท“**จะเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร**” หรือไม่เวียน แต่จะ“**ดับสูญ**”ไปเลย ก็มีสิทธิ์ทำได้แล้ว เพราะเมื่อผู้นั้นบรรลุถึงขั้นสุดความเป็นอรหันต์ ใน **มิตที่ ๙** ก็สามารท“**ปรินิพพาน**”ได้ แต่ถ้าท่านยังไม่“**ปรินิพพาน**” จะเวียนเกิดอีก บำเพ็ญต่อ ลู่อุ่“**พุทธภูมิ**”เพื่อบรรลุสูงสุดเป็นพระพุทธรเจ้า จึงชื่อว่า“**โพธิสัตว์ภูมินิยม**”

การ“**ปรินิพพาน**”คือ การดับรอบสิ้นหมดทุกภพทุกภูมิ ไม่ต่อภพต่อภูมิอะไรอีก สิ้นความหมุ่นเวียนสนธิ เป็นอันจบสุดนิรันดร์ “**หมดสิ้นตัวตน**”ใดๆ สำหรับสภาพที่ชื่อว่า “**ตัวตน**” ว่า“**อัตตา**”ว่า“**อาตมัน**”หรือ“**ปรมาตมัน**” ก็ตาม เป็นอัน

ไม่มีเหลืออยู่ ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกมหาจักรวาล จะอยู่ในหรือนอกมหาเอกภาพ หรืออยู่ ณ ที่ไหนแดนใดก็อย่างสุดๆ สัมบูรณ์(absolute)

ดังนั้น **มิติที่ ๑๐** จึงหมายถึงผู้สมัครใจจะต่อ “พุทธภูมิ” จริงๆ ท่านยังตั้งจิตมี “ภาพ” ต่อไปอีก ยังไม่ยอมจบ **ซึ่งก็เป็น “วิภวภาพ”** ที่พิเศษเหนือชั้นกว่าที่จะกล่าวปนกันกับ “วิภวภาพ” ในระดับของความรักมิติ ที่ต่ำกว่านี้ลงไปกันแล้ว โดยเฉพาะ ต่ำกว่า ตั้งแต่..มิติที่ ๘ ลงไป

เพราะภูมิจิตของผู้อยู่ในมิติที่ ๘ ยังไม่บริสุทธิ์สูงสุดถึงขั้นอรหนต์ ดังนั้น แม้ท่านจะสามารถมี “วิภวภาพ” หรือมี “วิภวัตถหา” ซึ่งเป็น “ตถหาอุดมการณ์” ก็ตาม ก็ยังมีความกระทบกับ “ตน” ที่ยัง **เหลือประโยชน์ “ตน” อยู่** เพราะจิต “ตน” ยังไม่บรรลุถึงขั้นบริสุทธิ์สะอาดสิ้นเกลี้ยงถาวร ขนาดที่ผู้ชั้น **“ตนทำเพื่อตน” ก็ไม่ต้องมีอีกแล้ว** เพราะหมดสิ้นกิเลสที่ตนเคยมี ที่ “มันเสพเพื่อตน” (เป็นสุขเป็นรสอัสสาหะ) นั้น สิ้นสนิทแล้วจริงถาวร แม้เป็น “อุปกิเลส” ก็ไม่มีเหลือ ดังนั้น ผู้นี้จึงยังไม่เป็น “วิภวัตถหา” ที่พ้นจากการสิ้นประโยชน์ “ตน” อย่างสมบูรณ์ เหมือนภูมิจิตของผู้ถึงขั้นจบกิจใน มิติที่ ๙ ที่ถึงขั้นเป็นอรหนต์สมบูรณ์แล้วขึ้นไป

ด้วยเหตุเช่นนี้เอง “ภูมิจิต” ของผู้อยู่ในมิติที่ ๑๐ หรือผู้จบกิจเป็นอรหนต์สมบูรณ์แล้วในมิติที่ ๙ จึงไม่เหมือนกับผู้ยังอยู่แค่ภูมิมิติที่ ๘ ที่ยังไม่ถึงขั้นเป็น “อรหนต์บุคคล” สมบูรณ์หรือถึงขั้นเป็น “อมตชน” ดังกล่าวข้างต้น เพราะยังมีส่วนของเศษฐิละอองของ “อวิมุตตจิต” ที่ยังไม่เต็มร้อย แม้จะนับว่าเข้าเขตสอ

ผ่านเข้าสู่ภูมิอาริยะแล้ว ก็ยังไม่สะอาดเท่าผู้สมบูรณ์เต็มร้อย ด้วยประการฉะนี้ ดังนั้น หากจะมี“วิภวภาพ”หรือเรียกว่ามี“วิภว- ตัณหา”ซึ่งร่วมภาษาคำเดียวกันก็ตาม แต่ก็ยังมี**“ความเป็น “วิภวตัณหา”**ที่มีค่าแห่งความบริสุทธิ์หรือมีค่าแห่งคุณภาพ-ค่า แห่งประโยชน์เพื่อผู้อื่นเต็มร้อยที่ต่างกัน

แต่บางคนก็อาจจะสงสัยอีกแหละว่าก็ในเมื่อ**“ผู้ยังต้องการ จะบำเพ็ญให้ตนได้สัมมาสัมโพธิญาณ”** แล้วจะกล่าวว่า**“ไม่เพื่อ ตัวเพื่อตน”**อย่างไรกัน?

เรื่องนี้ต้องฟังความแม่นยำในจิตให้ละเอียดสุขุมกันดีๆ คำว่า**“เพื่อตัวเพื่อตน”**นั้น มันหมายถึงการ**“มีสภาพ‘ตัวเอง’รับ รสเสพ”**จึงเป็นการเสพสุข เป็น**“รสเมื่อได้สมใจแล้วก็ มี อารมณ์เกิดสุข-มีความเกิด‘อัสสาทะ’หรือเกิดอะไรขึ้นที่ใจ”**(ใน จิตมีอารมณ์ฟูขึ้นเป็นต้น)

แต่ผู้ที่พ้น**“ความเกิดแล้วเพราะได้อะไรสมใจ ก็ตามก็ไม่เกิดกระเพื่อมใจ ไม่เป็นรสอัสสาทะ”** ภายใน จิตไม่มี**“ความเกิดฟูใจใดๆเลย”** มีแต่รู้ความเป็นความมีที่ปรากฏ เป็นกรรมเป็นกิริยา เป็นภาวะนั้นๆ ตามที่เกิดที่เป็นจริงมีจริง นั้น เช่น ท่านเกิด**“ภูมิสัมมาสัมโพธิญาณชนิดใดชนิดหนึ่งขึ้น ที่ท่าน”** ท่านก็เจริญขึ้น ท่านก็เป็นก็มีในตัวท่านเพิ่มขึ้นมาจริง แต่ภายในจิตของท่าน**“ไม่มีอาการกระเพื่อมใจเกิด-ไม่มีรสสุข เกิด-ไม่มีความฟูในใจใดๆขึ้นมาแล้วตนก็เสพ”**ดังนี้ มีแต่ **“ภูมิธรรม”**เจริญขึ้นๆที่ตัวท่าน เพราะท่านประพฤติ ท่าน พากเพียรทำ ท่านประกอบ**“กรรมที่เป็นกุศลเพื่อประโยชน์ผู้อื่น”**

อยู่อย่างตั้งใจจากบั้น ผลเจริญมันก็ย่อมเกิดย่อมสั่งสมลงไป
ที่ตัวท่านตามธรรมดาแห่งความจริง ก็เท่านั้น

และที่สำคัญคือ ความเจริญแห่ง“สัมมาสัมโพธิญาณ” หรือ
ความเจริญแห่ง“พุทธภูมิ”ของท่านนั้น แม้เจริญขึ้น ก็**ไม่ใช่เพื่อ**
ท่านจะเป็น“ผู้ได้เพื่อตัวเอง” แต่ที่เกิดที่เป็นขึ้นในตัวท่าน
นั้น มัน**“เกิดขึ้นเพื่อไปเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นยิ่งขึ้น”** ต่อและ
ต่อๆไป มิใช่กักเก็บไว้ให้ท่านเพื่อตัวท่าน เพียงแต่มันอาศัยตัว
ท่านเกิดเท่านั้น ยิ่งเกิดก็ยิ่งเป็นคุณค่าแก่มวลมนุษยชาติเพิ่มพูน
มหาศาลขึ้นในโลกต่างหาก ท่านกลับจะต้องเหนื่อยเพิ่มขึ้น ท่าน
จะต้องทนอดุสาหะ จะต้องทำงานหนักขึ้นมากขึ้น ไม่ใช่เพื่อ
ท่านเป็นท่านมี เพื่อตัวท่านได้ชื่นชมว่า **ท่านได้ทำนุสุขเลย** แต่
เป็นคุณานุคุณแก่มหาชนในโลกเท่านั้น [พหูชนที่ตายะ พหูชนสุขายะ
โลกานุกัมปายะ]

ถ้าจะว่า ส่วนที่เกิดที่เจริญนั้น เป็นภาวะของ“รูปธรรม”
มันย่อมมีเกิด..มีเป็น ก็จริง แต่ภาวะของ“นามธรรม”ของท่าน
มันมิได้มี“ตัวตน”ใดๆเกิด โดยเฉพาะมิใช่“กิเลส”เกิดด้วยเลย
“โพธิญาณเกิดยิ่งเกิด ก็ยิ่งเพื่อผู้อื่นยิ่งขึ้น”
จึงไม่ใช่เพื่อตัวเพื่อตนเองแต่อย่างใด

ถาม : ผมคิดว่าน่าสนใจที่ **ความรักมีดีต่างๆ** ตั้งแต่
มิติที่ ๑ ไปจนกระทั่งถึงมิติที่ ๔ หรือ ๕ ลักษณะของความรัก
ที่พ่อท่านพูดถึงนั้น ดูเหมือนว่าจะกว้างออกๆ

ตอบ : ใช่.. กว้างออกๆ

ถาม : แต่ว่าพอขึ้นไปถึงระดับที่สูงแล้วนี่ ก็กลับ
เข้ามาสู่ตัวเอง

ตอบ : สู้ตัวเองนั่น มันมีความซับซ้อนอยู่ในตัว สำหรับ
ระดับ“**โลกุตระ**” มีทั้งสู้ตัวเอง และในความสู้ตัวเองนั้นมันเพื่อผู้
อื่นให้ยิ่งออกไปอีกพร้อมด้วย ส่วน**โลกียะ** นั้น จะเห็นภาวะ
“**สู้ตัวเอง**”เป็นแนวระนาบ ซึ่งเหมือนมีมิติเดียว จึงรู้สึกว่ามี**การ**
ทำสู้ตัวเองเท่านั้น แต่ในแนวตั้งมันลึกซึ้งนวนออกไปจากตน

ถาม : ที่บอกว่า ในที่สุดก็จะมามุ่งว่า ตัวเองจะอยู่
ก็ได้ จะไม่อยู่ก็ได้ ก็เหมือนกับมาคิดกับตัวเองเท่านั้น

ตอบ : มันลึกซึ้งซับซ้อนอยู่ การลด“**ตัวเอง**”ของ**โลกุตระ**
นั้น เท่ากับ มีผล..คิดเพื่อผู้อื่นอยู่แล้วในตัว ดังนั้นแม้จะบอกว่า
ในที่สุดก็มามุ่งที่ตัวเอง อันนี้เป็นปรัชญาลำคัญของพุทธทีเดียว
คือ “**ทำที่ตนเอง**” โดยละละสิ่งที่จะต้องลดในตนเองนี้แหละ หรือ
“**ทำการเสียสละที่ตนเอง**”นี้แหละ แต่จะเพื่อผู้อื่นไปในตัวเสร็จ
และถ้าผู้นี้จะมีชีวิต หรือมีการดำเนินบทบาทต่อไปในสังคม จึง
ไม่ใช่การอยู่เพื่อตัวเอง หรือคิดเพื่อตัวเองเลย แต่คิดเพื่อผู้อื่น
อยู่เพื่อผู้อื่นยิ่งๆขึ้นอย่างแท้จริง และประณตลึกซึ้งเพิ่มขึ้นๆ

ถาม : คงไม่ใช่เช่นนั้น หมายถึงว่า ในเบื้องต้นแรก
นั้น ความรักระหว่างผัวเมีย ผู้หญิงผู้ชาย แล้วก็กว้าง
ออกไปเป็นพ่อแม่ลูก สู้พี่น้อง สู้อะไรต่ออะไรนี้ แล้วตอน
หลังก็ค่อยๆเหี่ยวเข้าไปหาตนเอง

ตอบ : อ้อ.. ไม่ใช่เรียว คงหมายถึง**มิตินี้ที่ ๘ ที่ ๙** ขึ้นไปกระมัง ที่ดูเหมือนว่า เรียวเข้าหาตนเอง คือคิดหรือทำเพื่อตนเองหลุดพ้น หรือยิ่งมิตินี้ที่ ๑๐ ยิ่งเพื่อความได้สัมผัสสัมโพธิญาณของตนเอง

ความจริงแล้ว มันซับซ้อนอย่างที่บอกแล้ว ที่จริงนั้น ผู้ที่มี**ภูมิ****มิตินี้ที่ ๘** ก็คือ ผู้ที่ได้เรียนรู้และปฏิบัติตามแบบพุทธก็จะมี**ภูมิ****มิตินี้ที่ ๑ ถึง มิตินี้ที่ ๗** เจริญมาพร้อมในตัวเองแล้วนั่นเอง นี่เป็นคุณสมบัติของ“โลกุตระภูมิ”โดยเฉพาะ ดังนั้น หาก**มิตินี้ที่ ๑-๒-๓-๔-๕-๖-๗** มีการคิดและทำเพื่อผู้อื่นกว้างขึ้นอย่างไร ผู้มี**ภูมิ****มิตินี้ที่ ๘** ก็มี**ภูมิ**ที่จะต้องกว้างอย่างนั้น มาให้ครบตั้งแต่**มิตินี้ที่ ๑ มาจบครบ ๗** ให้พร้อม **มิตินี้ที่ ๘ คือ ภูมิโลกุตระ** ที่เข้าใจ“ภูมิโลกียะ”แล้วละ“**อิตตาหรืออาตมัน**” ที่มีอยู่ใน**มิตินี้ที่ ๑** มาทีเดียว กระทั่งครบทั้ง**๗** มิตินี้ ซึ่งได้แก่“ความเป็นตัวตน-ของตน”แท้ๆ มันยึดเป็น“ตัวตน-ของตน”ไปทั้งหมดนั้นแหละไม่ว่าจะเป็น“โลกอบายมุข-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอาตมัน” ล้วนหลงยึดเป็น“โอฬาริกอิตตานิยมอิตตา-อรูปอิตตา” ไม่พ้นไปจาก“อิตตา ๓”นี้เลย หรือกล่าวชัดๆก็คือ “ละล้างความเห็นแก่ตัว ตรงตัวเหตุแท้”นั้นแหละ ละล้างลงไปโดยการฆ่าตัวตนที่“ตัวการต้นเหตุ”ชนิด..จับ“อิตตา”หรือตัวตนของต้นเหตุนั้นๆได้ถูกต้องจริงด้วยและละล้างอย่างรู้จักหน้าตาเนื้อตัวของ“ตัวตนของต้นเหตุนั้น”อย่างจับมันคั่นตายแล้วละล้างจัดการให้มันดับหายไปจากเราจนหมดสิ้นได้จริงชนิดสัมผัสบูรณ์ ไม่มีการวกเวียนเข้ามาอีกได้ด้วย จึงเป็นเรื่องที่ต่างกับกับลัทธิอื่นที่ยังไม่มีทฤษฎีล้าง“อิตตา”หรือล้าง“อาตมัน”

ส่วน**มิตีที่ ๑ ถึง ๗** นั้น ถ้าไม่ใช่ทฤษฎี“โลกุตระ”แบบ พุทธแล้ว **การเรียนรู้“อตฺตา”ก็ไม่ใช่แบบพุทธ** จึงมี“อตฺตา” ซ้ำซ้อนอยู่ในตน โดยตนเองก็ไม่สามารถรู้ตัวมัน ไม่รู้เท่าทัน ความฉลาดลึกซึ้งของมันด้วย และลัทธิต่างๆส่วนมาก ก็เป็น ลัทธิที่..มี**“อตฺตาหรืออาตมัน”** และจะยิ่งสร้าง“อตฺตา”หรือสร้าง “อาตมัน”ให้ยิ่งให้ใหญ่ยิ่ง ไม่มีที่จบที่สิ้นด้วย คล้ายๆกับการ สร้างความยิ่งใหญ่ของลัทธิ“ทุนนิยม”นั่นเอง

ที่ดูรู้สึกว่ **มิตีที่ ๑ ถึง ๗** นี้ฟังแล้วเห็นว่กว้างขึ้นๆ แต่ พอ**มิตีที่ ๘** กลับฟังแล้วดูรู้สึกว่กลับเข้ามาสู่ตัวเอง นั้นก็เพราะว่ การพูดการอธิบาย**มิตีที่ ๑-๗** ไม่ได้กล่าวถึง“อตฺตา” หมายความว่า ไม่ได้กล่าวถึง“ตัวตน”หรือตัวเองนัก เพราะไปมุ่งแต่ให้กว้าง ออกไปหาผู้อื่นเสียมากกว่า ซึ่งเป็นการพูดแต่ในแนวระนาบ หรือให้เห็นการแผ่ออกไปหาคนอื่น เพื่อให้เห็น“ค่าของความ รัก”ว่อยู่ที่เพื่อผู้อื่น ยิ่งแผ่กว้างก็ยิ่งเป็นมิตีที่ยิ่งสูงขึ้นๆ เลย ทำให้ดูเหมือนว่ ไม่มีตัวตน เพราะไม่ได้พูดถึงตัวตนหรือตัวเอง อย่างเป็นหลักเป็นทฤษฎีสำคัญก่อน

แต่ใน**มิตีที่ ๘** ขึ้นไปนั้น จะกล่าวถึง“อตฺตา”มาก เพราะ จะต้องเรียนรู้“อตฺตา” อันคือ“ตัวตนหรือตัวเอง” ที่ไปติดไปยึด ไปหลงความเป็น“ตัวตน”หรือ“ตัวเอง”อย่างเป็นด้านหลักเลยทีเดียว ดังนั้น พอมาพูดถึง“ตัวตนหรือตัวเอง”เข้า ฟังแล้วจึงดูเหมือน เอาแต่“ความเจริญ”ของตัวเอง ซึ่งไม่ผิดเหมือนกัน เพราะเป็น “ความเจริญของตัวเอง”จริงๆ แต่ฟังเผินๆแล้วคล้ายกับว่ “ก่อตัวก่อตน”เพื่อตัวเพื่อตนเหลือเกิน แต่**“ความเจริญของ**

ตนเอง”แบบโลกุตรชนนี้ เป็น“ความเจริญที่ลดตัวลดตน หรือ ยิ่งไม่เพื่อตัวเพื่อตนเองยิ่งๆขึ้นต่างหาก ซึ่งเป็นผลเพื่อผู้อื่น แท้จริงยิ่งๆขึ้น”อย่างรู้แจ้งเห็นจริงใน“**ตัวการหรือต้นเหตุ**”ที่มันยังมีความเพื่อตัวเองหรือตัวตนสัก **ซ้อย่างๆ**”(อัตตาหรืออาตมัน) จึงยังเป็น“ความซื่อสัตย์-หมดเล่ห์-หมดความหลงแผงใจๆ”ทีเดียว

๓๐ หมายเหตุ : คำถาม หักยล่่ม นี้ เป็นเพียงคำถาม ข้อท้ายๆ ของ **Dr. Howard Lear** ซึ่งถามไว้แต่เมื่อครั้งมาทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก ที่ปฐมอโคก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ในหัวข้อวิทยานิพนธ์ ว่า “การศึกษาในเรื่องการสร้างชุมชนที่ดี” โดยศึกษาเปรียบเทียบ ชุมชน NEVE SHALOM ที่อิสราเอล กับ ชุมชนปฐมอโคก ที่จังหวัดนครปฐม ซึ่งคุณสาวเวอร์ดเลือกแล้ว จากชุมชนต่างๆที่มีกันหลายประเทศ

และได้สัมภาษณ์อาตมาหลายเรื่อง ในคำสัมภาษณ์ต่างๆ นั้นมีถามเรื่อง“ความรัก ๑๐ มิติ”นี้ด้วย ซึ่งอาตมาก็ได้ตอบแก่เขาไปครบทั้ง ๑๐ มิติ แล้วอาตมาก็ได้นำมาเรียบเรียงลงในน.ส.พ. “เราคิดอะไร”อีกที ซึ่งเป็นต้นเค้าให้อาตมานำมาใช้เขียนจนเป็น “**ความรัก ๑๐ มิติ ฉบับเขียนใหม่**” ที่ท่านได้อ่านมาทั้งหมดนี้แล

สม.โพธิ์ทอง